

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ,

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΤΩΝ

ΙΑΤΡΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ,

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ.

"Δοκιμάζεται τον πόλεμον την πόλισσαν, δέδος
„ακτοφύλακας του τοπικού προστάτου, οποίου τον θεόν την...
ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ. Περὶ διατῆς ζεῖται...“

ΤΟΜΟΣ Α'.

1862.

ΤΕΥΧΟΣ Ζ'.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΤΩΝ ΕΝ ΤΩΣ ΤΕΥΧΕΙ ΤΟΥΤΩΙ ΕΜΦΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Α'. ΙΑΤΡΙΚΗ ΚΑΙΝΙΚΗ^[59.] Περὶ τῆς χρήσεως τοῦ μεταλλικοῦ τῆς χρήσεως τοῦ θερμομέτρου ἐν τῇ Ιατρικῇ [Συνέχεια]. Β'. ΗΛΟΒΟΛΟΓΙΑ^{60.} Περὶ λευκωρακτούριας καὶ τῆς θεραπείας αὐτῆς διὰ τῶν σιδηρούχων φαρμάκων καὶ τοῦ λευκώματος. — Γ'. Λυγαρούμικαν καὶ ηλοβολογικαῖ σπουδαῖ περὶ τῶν άργειων. — Δ'. ΜΑΙΚΙΤΙΚΗ^{74.} Περὶ τῆς χρήσεως τοῦ ήλεκτρισμοῦ ἐν τῇ Μαϊκιτικῇ. Ε'. ΦΑΡΜΑΚΟΛΟΓΙΑ καὶ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ^{75.} Περὶ τινῶν λασίμων αἰτιῶν τῆς στερώσεως. Γ'. ΧΕΙΡΟΓΡΓΙΚΗ^{76.} Περὶ τινῶν μὴ ἀρ-

κούντως διγνωσμένων λαματικῶν δυνάμεων τοῦ μυρτιθάνου (Cubebatum). — 73. Περὶ τῶν ἐπιτεχνήσεως ιερατοειδῶν (Cornicis artificialis) καὶ τῆς δι' αὐτῶν θεραπείας τῆς ἐκσιερέτητος τοῦ χιτῶνος τούτου τυφλότητος. — 77. Περὶ τῆς θεραπείας τῆς χρήσεως τοῦ ὄξειου φευδαργύρου. — 78. Περὶ ζωυτερικῆς γρίπεως τοῦ χλωριοφορίου.

ΙΑΤΡΙΚΗ ΚΑΙΝΙΚΗ.

[59.] Περὶ τῆς χρήσεως τοῦ θερμομέτρου ἐν τῇ Ιατρικῇ [Συνέχεια].

(γ').) Αρμόνιοντες ὑπὲρ ὅψιν τὴν λοιπὴν τοῦ ἀρρώστου κατάστασιν, μυνάμεθα ἐνίστε ἐκ μόνης τῆς ἐφάπαξ παρατηρηθείσης ἐξάρσεως τῆς θερμοκρασίας αὐτοῦ ἵνα διαγινόσκωμεν τὴν ἡπάρχουσαν πάθησιν καὶ καθορίζωμεν εἰδικώτερον τὸν χαρακτήρα αὐτῆς, ἢ πειθώμεθα, ὅτι ἐν τῇ περιπτώσει ἔκεινη δὲν πρόκειται περὶ ἑπέρας τινὸς νόσου, ἢν ἀλλιοῦ ἀδυνάμεθα ἵνα ἐκλάδωμεν ὡς ὑπάρχουσαν. Περὶ τοῦ ἐκ μιᾶς καὶ μόνης θερμομετρικῆς παρατηρήσεως ἀκριβεστέρου τῆς διαγνώσεως προσδιορισμοῦ, ὅστις ὅμως ἐν ὅλγαις τισὶ περιπτώσεσιν εἶναι πατορθωτὸς, ἀλλὰ καὶ ἐν ταύταις οὐχὶ ἐν τῇ προσποντικῇ ἀσφαλείᾳ, ἔστωσαν τὰ ἐξῆς κλινικὰ παραδείγματα.

Ἐὰν ἐπὶ τινος ἀνθρώπου, ὅστις τὴν προτεραιάν ἦν ὑγιὴς, ἀρθῇ ἡ θερμοκρασία κατὰ τὰς πρωΐνας ὥρας ὑπεράνω τῶν 32° Ρ., ὁ ἀνθρωπός ἔκεινος πα-

σχει ἡ ἐφίμερος πυρετός, ἡ διαλείποντα. Ἀλλ' ἐὰν, τῶν λοιπῶν περιστάσεων οὐσῶν τῶν αὐτῶν, ἡ θερμοκρασία ἀρθῇ πέραν τῶν 33° Ρ., ὁ ἀνθρώπος ἔκεινος πάσχει ἀναρριθμῶς διαλείποντα πυρετόν.

Ἐὰν ἐπὶ τινος ἀρρώστου, ὅντος ἐν ναρῷ ἔτι ἡλικίᾳ, παρουσιάζοντος; δὲ ἀπαντα τὰ λοιπὰ τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ συμπτώματα καὶ ἐπὶ τοῦ ὅποιου οὐδεμίᾳ ἐξιτερικὴ ἐπιδρασίς ἐκ τῶν ἔλαττουσῶν τὴν ζωὴν θερμότητα δύναται· νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐπενεργήσασα, παρατηρήσωμεν, ὅτι καθ' οινοδήποτε ἡμέραν τοῦ δευτέρου ἡμίσεος τῆς πρώτης ἑβδομάδος ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς νοσήσεως, ἡ τοῦ πρώτου ἡμίσεος τῆς δευτέρας ἑβδομάδος ἡ θερμοκρασία εἶναι κατωτέρα τοῦ 31° Ρ., π.έπειτα νὰ θεωρῶμεν τοῦτο ὡς ἀσφαλέστατον γνώρισμα, ὅτι ὁ ἀρρώστος ἔκεινος δὲν εἴηται τυρικός.

Ο ἀρρώστος, ἐφ' οὐ ἡ ἐμφυτος θερμότης ὑψοῦται κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς νοσήσεως μέχρι τῶν 32°, ἢ καὶ πέραν αὐτοῦ, δὲγ. εἴται τυρικός.

Ο ἀρρώστος, δι παρουσιάζων μὲν ἄπαντα τὰ τοπικὰ τῆς πνευμόνιας συμπτώματα, μὴ δεινόνωδε κατὰ τὸν χρόνον τῆς πυρετικῆς ἐξάρσεως μετέζοντος θερμοκρασίαν ἤ 31° Ρ., δὲν πάσχει πνευμονίαν μετὰ συμπεπηγότων ἐξιδρωμάτων.

Ἔτοι οὐκέτι τίνος ἀνθρώπου, πάσχοντος ἐρευθλασμοῦ
(Rubcola, Morbilli, rougeole, κοιν. κοκκινάκι,
ηλιζέρη) παρατηρήσωμεν, ὅτι η θερμοκρασία τοῦ σώματος
έξακολουθεῖ οὖσα καὶ μετὰ τὴν ἀπάνθησιν
καὶ ωχρίσιν τοῦ ἔξανθημάτος ἐν τῷ αὐτῷ ὑψει τρέπει
νὰ θεωρῶμεν τοῦτο ὡς ἀσφαλὲς σημεῖον
ὅτι συνυπάρχει μετὰ τῆς κυρτας ἔξανθημάτικῆς γόνης
καὶ ἑτέρᾳ κατ' ἐπιπλοκὴν παθολογικὴ διατάξεις.

(δέον.) Λόφοις ἔξι δλων τῶν ἐν δεδομένη τινὶ κλι-
νικῇ περιπτετώσει συμπτωμάτων διαγνώσεν τὸ εἰδος
τῆς ὑπαρχούσης γένου, μνήμεθα ἐκ μόνης τῆς ἐφ-
άπταξ παρατηρήσεως τῆς θερμοκρασίας νὰ ἐννο-
ήσωμεν ἐν τῇ γένουσις εἶναι κινδυνώδης, τῇ οὖ. Πρὸς
διασάφησιν δὲ τοῦ ἀφορισμοῦ τούτου ἐπάγει ὁ Κ.
Wunderlich τὰ ὀχόλουθα παραδείγματα.

Ἐὰν ἐπὶ τοῦ πάχοντος τυφειδῆ πυρετὸν παρατηρήσωμεν κατὰ τινα ἑσπέραν τῆς δευτέρας ἑβδομάδος ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς παθήσεως, ὅτι ἡ πυρετικὴ θερμότης δὲν ὑπερβαίνει τὸν 31° . 8 Η., πρέπει νὰ θεωρῶμεν τοῦτο ὡς σημεῖον, ὅτι ἡ προκειμένη πάθησις ἔσεται μετρία τὴν ἔντασιν, μάλιστα δὲ, ἐὰν παρατηρήσωμεν τὸν ταπεινὸν τοῦτον βαθὺδν τῆς πυρετικῆς θερμότητος κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς δευτέρας ἑβδομάδος ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς νοσήσεως. Εἶναι δὲ παρατηρήσωμεν, ὅτι κατὰ τὴν εἰρημένην τῆς νόσου περίοδον ἡ θερμοκρασία τοῦ νοσοῦντος ἥρθη κατὰ τινα ἑσπέραν μέχρι τοῦ 32° . 5 Η., οὐ μικρὸν πέραν αὐτοῦ, ἢ κατά τινα πρωίαν μέχρι τοῦ $32^{\circ}. 0$, οὐ μικρὸν ἀνωτέρω, τότε ἀποτελματιρόμεθα, ὅτι ἡ προκειμένη νόσησις ἔσεται ἐκ τῶν δεινοτέρων καὶ ὅτι ἡ ἐπιοῦσα τρίτη ἑβδομάδης ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς νοσήσεως ἔσεται κινδύνῳδης. Εἶναι δὲ κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἥρθεῖσαν περίοδον τῆς νοσήσεως ἤδιωμεν, ὅτι κατὰ τὰς πρωίνας ὥρας ἡ θερμοκρασία τοῦ νοσοῦντος εἶναι 31° , ἢ καὶ μικρὸν ἀνωτέρα, τότε αὐριπταινομεν, ὅτι ἡ προκειμένη νόσος εἶναι ἐκ τῶν γηιωτέρων, ἢ ὅτι βαίνει ἥδη πρὸς τὴν ἵστην.

ἴδεν ἐπὶ τοῦ πάσχοντος πνευμονίαν παρατηρήσω-
λεν, ὅτι ἡ πυρετικὴ θερμότης εἶναι ἔξηρμένη μέχρι^{τοῦ} 32°, ἢ καὶ πέραν αὐτοῦ, πρέπει ἐκ τούτου νὰ
φρογινώσκωμεν, ὅτι ἡ προκειμένη νόσος ἔσεται κιν-
ηματική. Επὶ δὲ τοῦ πάσχοντος ὀξὺν ρευματισμὸν
μέχρι τοῦ εἰρημένου βαθμοῦ, ἢ καὶ ἀνιστέρῳ αὐ-
τοῦ, ὑψωσις τῆς πυρετικῆς θερμότητος σημαίνει, ὅτι
ιετά τοῦ ὀξεῖος ρευματισμοῦ συγυγκάργει καὶ ἔτεραι

και μεγάλης ἐπιπλοκής, οὐ δτε ἐπέκειται τροπή τις
τοῦ νοσήματος ἐπεὶ τὰ χείρα;

Όταν ἐπὶ τινος ἵκτεριῶγτος, ἐνῷ ὁ χαρακτὴρ τῆς νόσου εἶναι ἀγαθὸς, παρατηρήσωμεν, ὅτι αἴφνης ὑψών-
ται ή θερμοκρασία, πρέπει γὰρ θεωρῶμεν τοῦτο ὡς πρόδρομον σημεῖον τῆς προσεπελεύσεως ἀναιρετικῶν συμπτωμάτων. Τὸ αὐτὸ φαινόμενον, ἐπὶ μὲν τῶν λε-
χωδῶν σημαίνει, ὅτι ἐνίσταται φλεγμονώδης τις πάθησις, ἐπὶ δὲ τῶν φυματιῶν, ὅτι βαίνει ἐπὶ τὰ πρόσω ή ἐν τοῖς πνεύμοσιν αὐτῶν παθολογικὴ διερ-
γασία, ή ὅτι προσεπῆλθον καὶ ἄλλαι ἐπεπλοκαί.

Ἔὰν ἐφ' οἷοιουδήποτε νοσῆματος παρατηρήσωμεν, δτὶ
ἡ πυρετικὴ θερμότης ἔρθη πέραν τοῦ 31^ο ῥ., πρέπει
ἐκ τούτου νὰ συμπεραίνωμεν, δτὶ η νόσος δὲν διῃ-
νυσεν ὅλα αὐτῆς τὰ στάδια, ἢ δτὶ πρὸς τῷ κυρίῳ
νοσῆματι προσεκῆλθον καὶ ἄλλαι ἐπιτλοκαί.

Ιε^{ον}.) Λί κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας αὐξο-
μειώσεις τῆς θερμοκρασίας ἀκολουθοῦσι κανόνες τι-
νάς, τοὺς μὲν καθολικώτερον ισχύοντας, τοὺς δὲ
ἔξαρτωμένους ἐκ τοῦ εἰδούς, ἐκ τοῦ σταδίου, ἐκ
τῆς ἑντάσεως καὶ ἐκ τῆς ἐπὶ τὰ χεῖρα, οὐ ἐπὶ τὸ
βέλτιον, τροπῆς τοῦ ἐκάστοτε νοσήματος.

Αι έν τῷ διατήρατι τῆς ἡμέρας παρατηρούμεναι αὐξομετώσεις τῆς Θερμοκρασίας τῶν πασχόντων εἰσὶν ἀνάλογοι πρὸς τὰς συμβαίνοντας ὑφέσεις καὶ τοὺς παροξυσμοὺς τοῦ πυρετοῦ. Ή κατὰ τὰς πρωΐνας ὥρας ὑποστολὴ τῆς πυρετικῆς Θερμότητος παρατηρεῖται ἐν γένει ἐπὶ τῶν ρ.η. διαλειπούσῶν πυρετικῶν γάστρων. Ή μεταξὺ τῆς πρωΐνης καὶ τῆς ἑσπερινῆς Θερμοκρασίας τοῦ ἀρρώστου διαφορὰ εἶναι συνήθως ἡμίσεος Θερμομετρικοῦ βαθμοῦ. Ή κατὰ τὰς πρωΐνας δὲ ὥρας ὑποστολὴ τῆς πυρετικῆς Θερμότητος καθ' ἅμα-συν βαθμὸν ἐν συγχρίσει πρὸς τὴν κατὰ τὴν ἑσπέραν

νψωσιν τῆς Θερμοκρασίας τοῦ πάσχοντος ἔχει τὴν
αύτὴν κλινικὴν σημασίαν, ἵνα καὶ αὕτη, ἐν ἄλλαις
λέξεσι, μήτε ἐκείνη σημαίνει τροπὴν τῆς νόσου ἐπὶ^{τὸν} βέλτιον, μηδὲ αὕτη ἐπὶ τὰ χείρω. Όταν η πυρε-
τικὴ θερμότης διαμένῃ ἀμετάβλητος ἀπὸ τῆς πρωταρ-
μέγρι τῆςέσπερας, τοῦτο σημαίνει, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖ-
στον, τροπὴν τῆς νόσου ἐπὶ τὸ βέλτιον. Όταν δὲ
ἡ Θερμοκρασία τοῦ νοσοῦντος διαμένῃ ἀμετάβλητος
ἀπὸ τῆς έσπερας μέγρι τῆς πρωταρ-
μέγρι τοσπὴ τοῦ νοσήσατος ἐπὶ τὰ γεῶν.

Όταν έπι τῶν νοσηράτων, ὃν ἡ πορεία εἶναι τακτική, ἡ πυρετική θερμότης ἐλαττώται. ἀπὸ τῆς πρωταρίας εἰς τὴν ἔσπεραν, πρέπει νὰ θεωρηθεῖ τοῦτο ὡς σημεῖον βέβαιον, ὅτι τὸ νόσημα ἐτράπη ἐπὶ τὸ δέλτιον. Όταν δὲ πάλιν αὐξάνῃ ἡ πυρετική θερμότης ἀπὸ τῆς ἔσπερας εἰς τὴν πρωταρίαν, πρέπει νὰ υμ. περιλέγωμεν ἐντεῦθεν, ὅτι τὸ νόσημα ἐτράπη ἐπὶ τὰ γεύεω. Ή ἀπὸ τῆς πρωταρίας εἰς τὴν ἔσπεραν

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΤΩΝ ΙΑΤΡΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

κατάπτωσις τῆς θερμοκρασίας τοῦ πάσχοντος καὶ
 $\frac{1}{2}$ βαθύὸν εἶναι ἀσφαλέστερον σκρεῖον τῆς ἐπὶ τὸ
 βέλτιον τροπῆς τοῦ νοσήματος, ἢ ἡ κατάπτωσις αὐ-
 τῆς κατὰ 2°. Β ἀπὸ τῆς ἑσπέρας εἰς τὴν πρωΐαν.

Ιί ἐν τῷ διατήρεται 24 ὥρῶν κατάπτωσις τῆς πυρετικῆς θερμότητος ἀπὸ ἐπισήμου υψούς (οἷον ἀπὸ τοῦ 32° καὶ ἀνωτέρων) εἰς τὸ φυσιολογικὸν παρατηρεῖται, ἀλλὰ σπανίως, ἕπι τε τοῦ ἐφημέρου καὶ τινῶν ἐκ τῶν ἐξανθρακικῶν πυρετῶν (οἷον τῆς ἑρευθιάσεως καὶ τῶν φλογῶν). Τὸ αὐτὸν φαινόμενον παρατηρεῖται, ἀλλὰ πρὸς ὄρουν (ἐπειδὴ τὴν ἐπιοῦσαν ύψονται καὶ αὖθις ἡ θερμοκρασία τοῦ νοσοῦντος), ἐν τινες περιόδῳ τῆς πρὸς τὴν λασιγ τροπῆς τοῦ γαστρικοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ μὴ δεκτικῇ ἀκριβεστέρου προσδιορισμοῦ. Σπανιώτερον παρατηρεῖται τὸ περὶ οὗ δὲ λόγος φαινόμενον ἐπὶ τῆς κριτικῆς περιόδου τῆς πυρετικῶν καὶ τοῦ ἐξανθρακικοῦ τύφου, ἐπὶ τῆς πυαμίας καὶ, πρὸ πάντων, ἐπὶ τοῦ διαλείποντος πυρετοῦ.

Η από τῆς πρωτείας, ή τῆς μεσημβρίας, εἰς τὴν
ἐσπέραν κατάπτωσις τῆς πυρετικῆς θερμότητος ἀπό
τεινού υψηλοῦ βαθμοῦ εἰς τὰ φυσιολογικὰ τῆς ζωῆς
θερμότητος ὅρια συμβαίνει, συνήθως ρὲν ἐπὶ τοῦ
διαλείποντος πυρετοῦ, σπανιότερον δὲ καὶ ἐπὶ τῆς
πυρετίας.

Όταν η θερμοκρασία τοῦ πάσγοντος οἰονδήποτε
νόσημη (έξαιρουμένου τοῦ μιαλείποντος πυρετοῦ),
άφοῦ ήδη κατέπεσεν, ἀνυψωθῆ καὶ αὖθις κατὰ τὰς
πρωΐνας ὠραῖς πρέπει νὰ θεωρηθεῖν τοῦτο ὡς ἀσ-
φαλὲς σημεῖον, ὅτι η προκειμένη νόσησις εἶναι ἐκ-
τῶν δεινῶν καὶ ὅτι εὑρίσκεται ἔτι ἐν τῷ σταδίῳ
τῆς ἀνισόσης αὐτῆς πορείας. Κακὸν προγνωστικὸν
σημεῖον εἶναι προσέτι καὶ ὅταν η θερμοκρασία τοῦ
ἀρρώστου ὑψηται διηνεκῶς ἀπὸ τῆς ἐσπέρας μέ-
χρι τοῦ μεσονυχτίου.

εις^{ον}.) Αἱ συνήθειαι παρεκκλίσεις ἀπὸ τῆς πορείας τῶν καὶ ἐκάστην αὐξομετώσεων τῆς θερμοκρασίας τοῦ πάσχοντος πυρετικὴν τινὰ νόσον προέργονται συνήθως ἐκ τῆς προσεπελεύσεως ἐπιπλοκῶν, εἴς αιφνιδίου τροπῆς τοῦ νοσήματος ἐπὶ τὰ χείρω, ἢ ἐπισχέσεως τῆς ἀφοδεύσεως, οὐ, τούναγτίον, ἐκ διαψιλεστέρας ὑπαγωγῆς τῆς κοιλίας, ἐκκενώσεως τῆς ὑπερπεπληρωμένης οὐραδόχου κύσεως, ἐκ τῆς αὐτομάτου, οὐ τῆς δι' ἀφαιρέσεως, ἀπωλείας αἵματος, ἐκ τῆς μετακομίσεως τοῦ ἀρρώσου ἀπὸ τοῦ ἐν ᾧ κατάκειται χωρίου εἰς ἔτερον, ἐκ τῆς ἐνεργείας τῶν τυχόν δοθέντων φαρμακευτικῶν βοηθημάτων, οὐ, τέλος, ἐκ τῆς ἐπὶ τὸ βέλτιον ἀποκλίσεως τοῦ νοσήματος.

ζον.) Η ἀδιάκοπος καὶ ταχτικὴ παρατήρησις
τῆς πορείας τῆς θεομοχρασίας τοῦ γοσοῦντος δι’ ὅ-

λησ τῆς ἀποδρομῆς τοῦ νοσήματος παρέχει οὐμένη
τὰ θετικότερα κλινικά στοιχεῖα πρὸς τὴν ἀκριβῆ
ἐκτίμησιν πάσης πυρετικῆς νάσου.

νη^{ον}.) Ή τακτική παρατήρησις τῆς θερμικῆς καταστάσεως τοῦ πυρετικόν τι νόσομα πάσχοντος διδάσκει ἡμᾶς ὅν ἡ πορεία τοῦ νοσήματος δὲν εἶναι τακτική, παρέχει δὲ ἡμῖν τὰ θετικώτερα δεδομένα πρὸς τὴν προγνωστικὴν ἐκτίμησιν ἐκάστης κλινικῆς περιπτώσεως.

(θεού.) Ή τακτική θερμομετρική εξέτασις του νασοῦντος, καὶ ἐν τινι μόνον μέρει τῆς πορείας τῆς νόσου γινομένη, δύναται νὰ παράσχῃ τὴν καὶ καθ' ἑκατὸν ἀσφαλέστατον μέσον πρὸς ἀκριβῆ τῆς νόσου διάγνωσιν, οὐ, τούλαχιστον, νὰ συρπληρώσῃ ἀξιολόγως τὴν σημειολογίαν τῆς νόσου καὶ δώσῃ τὸ πολυτιμότερον, ἐνίστε δὲ καὶ τὸ μόνον, μέσον πρὸς διάγνωσιν παθήσεων ἄλλως ἀριφιβόλων καὶ δυσδιαγνώστων.

κ^{ον}.) Ή τὰς αὐξομειώσεις τῆς θερμοκρασίας τοῦ νοσούντος παριστῶσα διακεκαμμένη γραμμὴ δειχνύει τὰς περιόδους τῶν κανονικῶν ἐπανηκουσῶν φάσεων καὶ τὰς μεταβάσεις; τῆς νόσου ἀπὸ ἑνὸς σαδίου εἰς ἔτερον. Ή παρατήρησις δὲ τῆς πορείας τῆς τουρετικῆς θερμότητος τοῦ ἀφρώδτου εἴναι τὸ ἀσφαλέστερον, ἢ, καλλιον εἰπεῖν, τὸ μόνον μέσον, διὸ οὖ δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν τὴν περίοδον τῆς ἀνιούσης πορείας τοῦ νοσήματος ἀπὸ τῆς εἰς τὴν ίασιν ἀποκλίσεως αὐτῆς.

καον.) Ή ταχτική παραπήρησις τῆς θερμοκρασίας τοῦ νοσοῦντος εἶναι τὸ ἀσφαλέστατον μέσον, διὸ οὐδὲνά μεθικὸν ἐκτιμάσωμεν τὴν τα Ἑντασιν τοῦ νοσήματος καὶ τὰς τροπὰς αὐτοῦ ἐπὶ τὸ βέλτιον, ή ἐπὶ τὰ γείρω.

χθεν.) Ή πορεία τῆς Θερμοκρασίας τοῦ γεωύντος βαίνει ἐξ παραλλήλου μετά τῆς πορείας τοῦ νοσθίμυτος καὶ δεικνύει τὰς ἀντιρραγίας αὐτῆς, ὡντινὲς μὲν προέρχονται ἐξ τῆς φύσεως τοῦ νοσθίμυτος, τινὲς δὲ ἐξ τῶν κατ' αὐτοῦ ἀγτιτασσομένων θεραπευτικῶν μέσων.

κγον.) Ή παρατήρησις τῆς θερμοκρασίας τοῦ γενούντος δεικνύει ἡμῖν προσέτι τὸ χρονικὸν σημεῖον, καθ' ὃ ἡ νόσος συμπληγροῖ τὴν πορείαν αὐτῆς καὶ ἐπιτρέπει ἡμῖν πολλάκις ἵνα ἐκ τοῦ τράπου, καθ' ὃν τοῦτο γίνεται, κρίνωμεν περὶ τε τοῦ εἰδόους τῆς νόσου καὶ ἀν αὗτη κατὰ τὴν προχειρένην περίπτωσιν ὑπάρχει καθ' ἑαυτὴν, οὐ μετ' ἐπιπλοκῶν, — προσέτι δὲ ἡ ἔσσις θέλει εἶσθαι ἐντελής, οὐ οὖ. Όταν παρατηρῶμεν, ὅτι ἡ θερμοκρασία δὲν ἐπικανῆλθεν εἰς τὸ φυσιολογικὸν αὐτῆς ὅριον, οὐδὲ διαμένει ἐν τῷ αὐτῷ ὅψει καθ' ὅλας τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας, πρόσπει γὰρ θεωρῶμεν τοῦτο ὡς σημεῖον, ὅτι

ἡ νόσος δὲν συγεπλέρωσεν ἀκόμη τὴν πορείαν αὐτῆς.

Ἡ μετάβασις τῆς θερμοκρασίας ἀπὸ τοῦ πυρετοῦ καὶ τοῦ ὑψους εἰς τὸν θερμομετρικὸν τῆς ἀπυρεξίας βαθμὸν γίνεται, ὅτε μὲν κατὰ μικρὸν (λύπις), ὅτε δὲ δὲ θάσσον ἡ βάθμη. Μάντοτε δύμας ἡ τακτικὴ πορεία τῆς μεταβάσεως τῆς πυρετικῆς θερμότητος εἰς τὴν φυσιολογικὴν δεικνύει ἀσφαλῶς, ὅτι ἡ νόσος ἔφθασεν εἰς τὸ πέρας αὐτῆς καὶ καθίσται διὰ τοῦτο περιττὴν πᾶσαν ἀλλήν προστάθειαν πρὸς εὔρεσιν νέων προγνωστικῶν χαρακτήρων. Τούναντίον ἡ περὶ τὴν ὑποστολὴν ταύτην τῆς πυρετικῆς θερμότητος ἀνωμαλία σημαίνει, ὅτι ἡ ἀνάρρησις δὲν ἔχει ἀγαθὸν χαρακτήρα. Οὐδένα δὲ πάσχοντα πρέπει νὰ θεωρῆμεν ὡς ὄντα ἐν ἀνάρρησι, ἐὰν ἡ θερμοκρασίας εἰς διάφορα τοῦ σώματος χωρία παρατηρεῖται ἐπὶ τοῦ σταδίου τοῦ ῥύγους κατὰ τοὺς διαλείποντας τῶν πυρετῶν, ἐπὶ τῆς καταπτώσεως τῶν δυνάμεων καὶ τῆς ἀγωγίας τῶν ἐπιθενάτως ἔχοντων. Μάλιστα παρατηρεῖται τὸ φαινόμενον τοῦτο καὶ ἐπὶ καιρίου παθήσεων τῶν θωρακικῶν, ἢ τῶν κοιλιακῶν ὀργάνων, ἐπὶ τοπικῶν δερματικῶν παθήσεων καὶ ἐπὶ τινῶν μερικῶν παραλύσεων.

Πρὸς πίστωσιν δὲ τῶν ἐιρημένων ἐπάγει δ. K. Wunderlich τὴν ἐξέτασιν τῶν θερμομετρικῶν χαρακτήρων τῶν ἑζῆς νοσημάτων:

Λ'. Τοῦ ἐγρημέρου πυρετοῦ ὁ πυρετὸς οὗτος, οὐδὲ ἡ ἀποδρομὴ ἐκτείνεται ἐνίστε καὶ πέραν τῆς μιᾶς ἡμέρας, ἀλλοτε δὲ διαρκεῖ καὶ ἐφ' ἡμέρας πολλὰς (ἐπιγροτίκων ἐγρήμερος πυρετός, Ephemeris protracta), οὐ μόνον παρατηρεῖται κατὰ τὴν πορείαν ἡπίων τινῶν νοσημάτων (οἷον βρογχικῶν καὶ γαστρικῶν κατάρρων, περιωρισμένων φλεγμονῶν τοῦ δέρματος καὶ τοῦ ὑπὸ αὐτῷ συνδετικοῦ ιστοῦ κ.τ.λ.), παρεμπίπτει δὲ καὶ κατὰ τὴν πορείαν τινῶν τῶν χρονίων τοπικῶν καὶ καθολικῶν παθήσεων, ἀλλὰ καὶ συνοδεύει ἐνίστε τινὰ τῶν φυσιολογικῶν φαινομένων, τούτεστι τὴν ἐνισταμένην ἔκκρισιν τοῦ γάλακτος καὶ τὴν ἀρχομένην ἔμμηνον καθαρισμού. Μάλιστα δὲ παρατηρεῖται ὁ ἐφρήμερος πυρετός (μάλιστα κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν) καθ' ἐσυτὸν καὶ ἀνεύ ἀτέρας τινὸς τῶν καθολικῶν, ἢ τοπικῶν παθήσεων. Κατὰ τὸν ἐφρήμερον πυρετὸν συμβάνει ἐν αὐτῇ τῇ ἀρχῇ τῆς πρώτης αὐτοῦ καταβολῆς τοσοῦτον ταχεῖα θύμωσις τῆς πυρετικῆς θερμότητος, ὥστε αὕτη αἱρεται ἐν διαστήματι μιᾶς, ἢ πλειστῶν ὡρῶν κατὰ δύο, ἢ καὶ τρεῖς βαθμούς. Ή ἀκμὴ τοῦ πυρετοῦ διαρκεῖ ἐπὶ τινας ὥρας μέχρι μιᾶς, τὸ πολὺ, ἡμέρας. Εὐθὺς δὲ μετὰ τὴν ἀκμὴν τοῦ πυρετοῦ ἀρχεται νὰ καταπίπτῃ τοσοῦτον ταχεῖας ἡ θερμοκρασία τοῦ νοσοῦντος, ὥστε ἐν διαστήματι μιᾶς νυκτὸς ἀποτρέχουσα ὑποστολὴ τῆς πυρετικῆς θερμότητος.

κε^o). Εἴκ μόνης τῆς πορείας τῆς θερμοκρασίας τοῦ πάσχοντος, ἡ ἑξ αὐτῆς καὶ τῶν λοιπῶν συμπτωμάτων δύναμειν νὰ προδιαγορεύσωμεν, διτι ἐπίκειται ἡ εἰς θάσσον ἀπόληξις τοῦ νοσήματος.

κε^o). Η κατάπτωσις τῆς θερμοκρασίας ἀπὸ τοῦ πυρετικοῦ ὑψους ἐγτεῦθεν τῶν φυσιολογικῶν ὥρων παρατηρεῖται ἐπ' ὀλίγων νοσηλογικῶν περι-

πτώσεων, τῶν ἑζῆς ὅταν τὸ νόσημα ἔρεπη ἡδη πρὸς τὴν ἀγαθὴν ἔκβασιν, παρατηρεῖται ἐνίστε, ὅτι ἡ θερμοκρασία τοῦ πάσχοντος κατέρχεται κατωτέρῳ τῶν κατὰ φύσιν θερμικῶν ὥρων καὶ διαιρένει ἐπ' ὄλιγον ἐν τῷ ὑψει τούτῳ. Ή τοιαύτη κατάπτωσις τῆς θερμοκρασίας συμβαίνει ἐνίστε καὶ ἐπὶ τῶν πρωινῶν ὑφέσεων τῶν ὑφεμένων πυρετῶν καὶ ἐπὶ τῶν διαλειψεων τῶν διαλειπόντων. Τὸ αὐτὸν θερμολογικὸν σύμπτωμα παρατηρεῖται καὶ ἐπὶ τῆς αἴφνης καὶ ἐπι μιᾶς ἐπεγρομένης καταπτώσεως τῶν δυνάμεων χωρίς γὰ προηγοῦν πυρετός. Εἴτε δὲ ἐπὶ χρονίων μαρασματικῶν νοσημάτων καὶ κατὰ τὴν πρὸς θάσσον ἀγαθὸν χαρακτήρα. Οὐδένα δὲ πάσχοντα πρέπει νὰ θεωρῆμεν ὡς ὄντα ἐν ἀνάρρησι, ἐὰν ἡ θερμοκρασίας εἰς τὸ πέρας αὐτῆς καὶ καθίσται διὰ τοῦτο περιττὴν πάσαν ἀλλήν προστάθειαν πρὸς εὔρεσιν νέων προγνωστικῶν χαρακτήρων. Τούναντίον ἡ περὶ τὴν πρετικῆς θερμότητος ἀνωμαλία σημαίνει, ὅτι ἡ ἀνάρρησις δὲν ἔχει ἀγαθὸν χαρακτήρα. Οὐδένα δὲ πάσχοντα πρέπει νὰ θεωρῆμεν ὡς ὄντα ἐν ἀνάρρησι, ἐὰν ἡ θερμοκρασίας εἰς τὸ πέρας αὐτῆς καὶ καθίσται διὰ τοῦτο περιττὴν πάσαν ἀλλήν προστάθειαν πρὸς εὔρεσιν νέων προγνωστικῶν χαρακτήρων. Τούναντίον ἡ περὶ τὴν πρετικῆς θερμότητος ἀνωμαλία σημαίνει, ὅτι ἡ ἀνάρρησις δὲν ἔχει ἀγαθὸν χαρακτήρα. Οὐδένα δὲ πάσχοντα πρέπει νὰ θεωρῆμεν ὡς ὄντα ἐν ἀνάρρησι, ἐὰν ἡ θερμοκρασίας εἰς τὸ πέρας αὐτῆς καὶ καθίσται διὰ τοῦτο περιττὴν πάσαν ἀλλήν προστάθειαν πρὸς εὔρεσιν νέων προγνωστικῶν χαρακτήρων.

κε^o). Η ἀνίστας διανομὴ τῆς θερμοκρασίας εἰς διάφορα τοῦ σώματος χωρία παρατηρεῖται ἐπὶ τοῦ σταδίου τοῦ ῥύγους κατὰ τοὺς διαλείποντας τῶν πυρετῶν, ἐπὶ τῆς καταπτώσεως τῶν δυνάμεων καὶ τῆς ἀγωγίας τῶν ἐπιθενάτως ἔχοντων. Μάλιστα παρατηρεῖται τὸ φαινόμενον τοῦτο καὶ ἐπὶ τοὺς καιρίους παθήσεων τῶν θωρακικῶν, ἢ τῶν κοιλιακῶν ὀργάνων, ἐπὶ τοπικῶν δερματικῶν παθήσεων καὶ ἐπὶ τινῶν μερικῶν παραλύσεων.

Πρὸς πίστωσιν δὲ τῶν ἐιρημένων ἐπάγει δ. K. Wunderlich τὴν ἐξέτασιν τῶν θερμομετρικῶν χαρακτήρων τῶν ἑζῆς νοσημάτων:

Λ'. Τοῦ ἐγρημέρου πυρετοῦ ὁ πυρετὸς οὗτος, οὐδὲ ἡ ἀποδρομὴ ἐκτείνεται ἐνίστε καὶ πέραν τῆς μιᾶς ἡμέρας, ἀλλοτε δὲ διαρκεῖ καὶ ἐφ' ἡμέρας πολλὰς (ἐπιγροτίκων ἐγρήμερος πυρετός, Ephemeris protracta), οὐ μόνον παρατηρεῖται κατὰ τὴν πορείαν ἡπίων τινῶν νοσημάτων (οἷον βρογχικῶν καὶ γαστρικῶν κατάρρων, περιωρισμένων φλεγμονῶν τοῦ δέρματος καὶ τοῦ συνδετικοῦ ιστοῦ κ.τ.λ.), παρεμπίπτει δὲ καὶ κατὰ τὴν πορείαν τινῶν τῶν χρονίων τοπικῶν καὶ καθολικῶν παθήσεων, ἀλλὰ καὶ συνοδεύει ἐνίστε τινὰ τῶν φυσιολογικῶν φαινομένων, τούτεστι τὴν ἐνισταμένην ἔκκρισιν τοῦ γάλακτος καὶ τὴν ἀρχομένην ἔμμηνον καθαρισμού. Μάλιστα δὲ παρατηρεῖται ὁ ἐφρήμερος πυρετός (μάλιστα κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν) καθ' ἐσυτὸν καὶ ἀνεύ ἀτέρας τινὸς τῶν καθολικῶν, ἢ τοπικῶν παθήσεων. Κατὰ τὸν ἐφρήμερον πυρετὸν συμβάνει ἐν αὐτῇ τῇ ἀρχῇ τῆς πρώτης αὐτοῦ καταβολῆς τοσοῦτον ταχεῖα θύμωσις τῆς πυρετικῆς θερμότητος, ὥστε αὕτη αἱρεται ἐν διαστήματι μιᾶς, ἢ πλειστῶν ὡρῶν κατὰ δύο, ἢ καὶ τρεῖς βαθμούς. Ή ἀκμὴ τοῦ πυρετοῦ διαρκεῖ ἐπὶ τούτῳ τρεῖς ὥραις. Εὐθὺς δὲ μετὰ τὴν ἀκμὴν τοῦ πυρετοῦ διαρκεῖ ἐπὶ τούτῳ τρεῖς ὥραις. Η θύμωσις τῆς πυρετικῆς θερμότητος συμβάνει ἐν αὐτῇ τῇ ἀρχῇ τῆς πρώτης αὐτοῦ καταβολῆς τοσοῦτον ταχεῖα θύμωσις τῆς πυρετικῆς θερμότητος, ὥστε αὕτη αἱρεται ἐν διαστήματι μιᾶς, ἢ πλειστῶν ὡρῶν κατὰ δύο, ἢ καὶ τρεῖς βαθμούς. Ή ἀκμὴ τοῦ πυρετοῦ διαρκεῖ ἐπὶ τούτῳ τρεῖς ὥραις. Εὐθὺς δὲ μετὰ τὴν ἀκμὴν τοῦ πυρετοῦ διαρκεῖ ἐπὶ τούτῳ τρεῖς ὥραις. Η θύμωσις τῆς πυρετικῆς θερμότητος συμβάνει ἐν αὐτῇ τῇ ἀρχῇ τῆς πρώτης αὐτοῦ καταβολῆς τοσοῦτον ταχεῖα θύμωσις τῆς πυρετικῆς θερμότητος, ὥστε αὕτη αἱρεται ἐν διαστήματι μιᾶς, ἢ πλειστῶν ὡρῶν κατὰ δύο, ἢ καὶ τρεῖς βαθμούς. Ή ἀκμὴ τοῦ πυρετοῦ διαρκεῖ ἐπὶ τούτῳ τρεῖς ὥραις. Εὐθὺς δὲ μετὰ τὴν ἀκμὴν τοῦ πυρετοῦ διαρκεῖ ἐπὶ τούτῳ τρεῖς ὥραις. Η θύμωσις τῆς πυρετικῆς θερμότητος συμβάνει ἐν αὐτῇ τῇ ἀρχῇ τῆς πρώτης αὐτοῦ καταβολῆς τοσοῦτον ταχεῖα θύμωσις τῆς πυρετικῆς θερμότητος, ὥστε αὕτη αἱρεται ἐν διαστήματι μιᾶς, ἢ πλειστῶν ὡρῶν κατὰ δύο, ἢ καὶ τρεῖς βαθμούς. Ή ἀκμὴ τοῦ πυρετοῦ διαρκεῖ ἐπὶ τούτῳ τρεῖς ὥραις. Εὐθὺς δὲ μετὰ τὴν ἀκμὴν τοῦ πυρετοῦ διαρκεῖ ἐπὶ τούτῳ τρεῖς ὥραις. Η θύμωσις τῆς πυρετικῆς θερμότητος συμβάνει ἐν αὐτῇ τῇ ἀρχῇ τῆς πρώτης αὐτοῦ καταβολῆς τοσοῦτον ταχεῖα θύμωσις τῆς πυρετικῆς θερμότητος, ὥστε αὕτη αἱρεται ἐν διαστήματι μιᾶς, ἢ πλειστῶν ὡρῶν κατὰ δύο, ἢ καὶ τρεῖς βαθμούς. Ή ἀκμὴ τοῦ πυρετοῦ διαρκεῖ ἐπὶ τούτῳ τρεῖς ὥραις. Εὐθὺς δὲ μετὰ τὴν ἀκμὴν τοῦ πυρετοῦ διαρκεῖ ἐπὶ τούτῳ τρεῖς ὥραις. Η θύμωσις τῆς πυρετικῆς θερμότητος συμβάνει ἐν αὐτῇ τῇ ἀρχῇ τῆς πρώτης αὐτοῦ καταβολῆς τοσοῦτον ταχεῖα θύμωσις τῆς πυρετικῆς θερμότητος, ὥστε αὕτη αἱρετai ἐν διαστήματι μιᾶς, ἢ πλειστῶν ὡρῶν κατὰ δύο, ἢ καὶ τρεῖς βαθμούς. Ή ἀκμὴ τοῦ πυρετοῦ διαρκεῖ ἐπὶ τούτῳ τρεῖς ὥραις. Εὐθὺς δὲ μετὰ τὴν ἀκμὴν τοῦ πυρετοῦ διαρκεῖ ἐπὶ τούτῳ τρεῖς ὥραις. Η θύμωσις τῆς πυρετικῆς θερμότητος συμβάνει ἐν αὐτῇ τῇ ἀρχῇ τῆς πρώτης αὐτοῦ καταβολῆς τοσοῦτον ταχεῖα θύμωσις τῆς πυρετικῆς θερμότητος, ὥστε αὕτη αἱρετai ἐν διαστήματι μιᾶς, ἢ πλειστῶν ὡρῶν κατὰ δύο, ἢ καὶ τρεῖς βαθμούς. Ή ἀκμὴ τοῦ πυρετοῦ διαρκεῖ ἐπὶ τούτῳ τρεῖς ὥραις. Εὐθὺς δὲ μετὰ τὴν ἀκμὴν τοῦ πυρετοῦ διαρκεῖ ἐπὶ τούτῳ τρεῖς ὥραις. Η θύμωσις τῆς πυρετικῆς θερμότητος συμβάνει ἐν αὐτῇ τῇ ἀρχῇ τῆς πρώτης αὐτοῦ καταβολῆς τοσοῦτον ταχεῖα θύμωσις τῆς πυρετικῆς θερμότητος, ὥστε αὕτη αἱρετai ἐν διαστήματι μιᾶς, ἢ πλειστῶν ὡρῶν κατὰ δύο, ἢ κ

ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἰσὶ τὰ ἐπὶ τῶν ἐμβολιαζόμενων παρουσιαζόμενα, ἐπέρχεται μετὰ σφραδρὸν καὶ ἀδιάπαυστον, ἀλλ' ὅλιγας ημέρας διαρκοῦντα, πυρετὸν καὶ μετὰ τὴν τελευταίαν θερμικὴν αὐτοῦ ἔξαρσιν, συγχρόνως δὲ μετὰ τῆς ἐξανθίσεως τῶν ἐκφυματίων, ἐντελής ὑφεσις τῆς πυρετικῆς θερμότητος καὶ τοσοῦτον ταχεῖα, ώστε ἐν διαστήματι 36 ὥρῶν ἐλαττοῦται κατὰ 3°, ἐνίστε δὲ καὶ ἐτι πλέον. Εἴτε, ἐὰν μετὰ τῆς φλογιάκης παθήσεως δὲν συνυπάρχωσι καὶ σπουδαῖαι ἐπιπλοκαί, ὁ πάσχων διαμένει πάντη ἀπύρτος, μολονότι τὰ ἄδη ἐξηγνθηκότα φλογικὰ ἐκφυμάτια ἐξακολουθοῦσιν ἀναπτυσσόμενα εἰς ὀλοφλυκτίδας, προσεξανθίσανταν καὶ νέων ἐκφυματίων. Ένίστε δὲ παρατηρεῖται κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀποξηράνσεως τῶν ὀλοφλυκτίδων δευτέρᾳ ὑψώσις τῆς θερμοκρασίας, ἀλλὰ λίγην ηπία καὶ ὅλιγας ημέρας διαρκοῦσσα (διατά δὴ λεγόμενος πυρε-

τὸς τῆς ἀποξηράνσεως). Εἶτα τῶν δικτελῶν ἀραι-
πευσσομένων φύλογεν (ὅπις ἐπὶ τῶν μὴ ἐμβο-
λιασθέντων) ή ἔξανθησις συνοδεύεται, ὅτε μὲν ὑπὸ
προποριῶν ὑποστολῆς τῆς Θερμοκρασίας τοῦ πάσχον-
τος μέχρι τῶν φυσιολογικῶν τῆς ζωῆς θερμότητος
ὅρῶν, ὅτε δὲ ὑπὸ ὑφέσεως τοῦ πυρετοῦ, κατὰ τὸ
μᾶλλον καὶ τὸ ἡττονέπισήμου. ἀλλ' ὅταν τὸ δέρμα
τοῦ πάσχοντος γένηται καὶ πάλιν ὑπεραιμικὸν κατὰ
τὴν εἰς πῦον μεταβολὴν τοῦ περιεχομένου τῶν ὄλο-
φλυκτίδων, ὑψοῦται ἐκ νέου ἡ Θερμοκρασία μέχρις
ἐπισήμου ὑψούς (πυρετὸς τῆς πυρσίσεως), εἴτα δὲ,
μετὰ τὴν ὅτε μὲν βραχεῖαν, ὅτε δὲ μακρὰν διάρ-
κειαν τῆς δευτέρας ἀκμῆς τοῦ πυρετοῦ, ὑποστέλ-
λεται καὶ αὖθις βραδέως ἡ πυρετικὴ θερμό-
της. Μνοτε παρατηρεῖται καὶ τρίτη θερμομετρικὴ
ἕξις τοῦ πυρετοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀποξη-
ράνσεως τῶν φλογιακῶν ὄλοφλυκτίδων. Κατὰ τὸν
τελευταῖον τοῦτον τύπον τῶν περὶ ὃν ὁ λόγος ἔξ-
ανθηματικῶν νοσημάτων παρατηρεῖται πρὸ πάντων
ἐπὶ τῆς δευτέρας ὑψώσεως τῆς πυρετικῆς θερμότη-
τος τροπὴ τῆς πορείας τοῦ νοσήματος ἐπὶ τὰ χε-
ρα. Εν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ὑποστολὴ τῆς πυρε-
τικῆς θερμότητος δὲν γίνεται ἐντελῶς, προσέπερ-
χονται δὲ καὶ ὑπολανθάνουσαι ἐπιπλοκαί, κατὰ τὸ
μᾶλλον καὶ τὸ ἡττον κινδυνώδεις.

2'. Τοῦ ἐντερικοῦ τύφου ἡ τοπικὴ πορεία τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ, ἥτις καὶ χαρακτηρίζει αὐτὸν, παρουσιάζει δύω, εὐδιακρίτως ἀ.λ.λ.η.λων διαφερούσας καὶ διὰ τῆς θερμομετρικῆς μάλιστα ἔξετάσεως εὐχερῶς ἀπ' ἀλληλων διακρινομένας, περιόδους, τουτέστι^α) τὴν κατὰ τὴν ἔξιδρωσιν καὶ τὴν ἐν τοῖς πλευρώμασι τοῦ ἐντερικοῦ σωλήνος ἀπόθεσιν τῶν παθολογικῶν προϊόντων καὶ^β) τὴν ἀποσύστασιν (Rückbildung), ἢ τὴν ἀπόλυτην αύτῶν

καὶ τὴν εἰς ἀκέραιον ἀποκατάστασιν τῶν πεπον-
θότων χυτρίων τοῦ ἐντερικοῦ σωλήνος. Κατὰ τὴν
τελευταίαν δὲ ταύτην περίοδον παρατηροῦνται συ-
χνότερον αἱ ἔξαλλαγα (dégénéérations, Ausar-
tungen) τῶν ιστῶν, τὰ δὲ ἐκ τούτων προερχόμενα
συμπτώματα φθίνουσιν ἐγίνοτε εἰς τὴν ἔντασιν τῶν
τὴν ἀνιοῦσαν πορείαν τῆς νάσου συνοδευόντων, ἐν-
οτε δὲ καὶ ὑπερβαίνουσιν αὐτὴν. Παρὰ τὰς δύο
ταύτας κυρίας περιόδους τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ εύ-
ρισκομεν διὰ τῆς θερμομετρικῆς ἔξετάσεως κατὰ τὴν
πορείαν τοῦ νοσήματος τούτου οὐκ ὀλίγα, κλινικῶς
ἐπίκαιρα, σημεῖα, καθ' ἂν νόσημα μεταβάλλει τὴν
ὅλην αύτοῦ πορείαν. Τὰ σημεῖα δὲ ταῦτα συμπί-
πτουσιν ἀκριβῶς, οὐδὲν διαφέρει τοῦτα τέ-
λους, ἢ τοῦ μέσου, οὐδέποτε δὲ μετὰ τῆς ἀρχῆς
μιᾶς τῶν ἀπὸ τῆς ἐγκατασκήψεως τῆς νοσήσεως
ἀριθμουμένων ἕνδομάδων.

Η περίοδος τῆς ἀναπτύξεως τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ διαρκεῖ κατὰ μέσον ὅρον δύω εἴδημοράδας (ἐπὶ μὲν τῶν ἡπιωτέρων περιπτώσεων $1\frac{1}{2}$, ἐπὶ δὲ τῶν χαλεπωτέρων $2\frac{1}{2}$ —3.) καὶ περιλαμβάνει τὸ στάδιον τῶν προδρόμων (διαρκοῦν $\frac{1}{2}$ σχεδὸν εἴδημοράδα) καὶ τὸ στάδιον τῆς ἀκριᾶς.

Κατὰ τὰς ἡπειρωτέρας νοσήσεις διάρκει τὸ σάδιον τῆς ἀκμῆς ἐπὶ μόνην $1-1\frac{1}{2}$ ἑβδομάδ. κατ' ἔξαίρεσιν δὲ καὶ ἐπὶ δύω ἑβδομάδας, τουτέστι μέχρι τῆς $11^{\text{ης}}$, ή $14^{\text{ης}}$, ή, τὸ πολὺ, $18^{\text{ης}}$ ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς νοσήσεως. Μετὰ τὸ στάδιον τοῦτο ἐπέρχεται τὸ τῆς εἰς ἀκέραιον ἐπαναγωγῆς τῶν πεπονθότων χωρίων τοῦ ἐντερικοῦ σωληνοῦ, ὅπερ διάρκει ἐπὶ $1-2$ ἑβδομάδ. Ή πορεία δὲ τῆς δλητού νόσου ἀπὸ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς μέχρι τῆς ἐντελοῦς ἀναρρώσεως διάρκει ἐπὶ $3-4$ ἑβδομ.. Ἐπὶ τῶν χαλεπωτέρων νοσήσεων, οὐ μόνον ἡ διάρκεια τῆς ὀνιούσης πορείας τοῦ νοσήματος εἶναι μακροτέρα, ἀλλὰ καὶ ἡ περίοδος τῆς εἰς τὴν φυσιολογικὴν ἀκεσκιμάτων ἐπανάδημη σύνεται διὰ

φυσικογνώμον ακεραιότητα επανθρόνος αρχεται σια σφρόδρων πυρετικῶν συμπτωμάτων, ὥστε τὸ στάδιον τῆς ἀκρῆς διαρκεῖ, κατ' ἐλάχιστον μὲν ὅρον, ἐπὶ δύο ἑβδομάδας, κατὰ μέγιστον δὲ, μέχρι τοῦ τέλους τῆς τετάρτης ἑβδομάδος ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς νοσήσεως. Άλλ', ως ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὸ στάδιον τῆς ἀκρῆς διαρκεῖ ἐπὶ $2\frac{1}{2}$ — $3\frac{1}{2}$ ἑβδομ. Πολλάκις ρισταθαίνει τὸ σάδιον τοῦτο εἰς τὸ λεγόμενον ἀμφίβολον στάδιον μετ' ἀνεβαίας βελτιώσεως. Η διάρκεια τοῦ σαδίου τούτου, δέοντα, διε

ἐν ἐπάγεται τὴν εἰς θάνατον ἔκβασιν τοῦ νοσήσ-
τος, ὅτε δὲ καὶ ἐλλείπει δλοτελῶς, εἶναι σύρι-
ας. Επὶ τῶν γάπιών ἀποτρεχουσῶν νοσήσεων διαρ-
εῖ τὸ μετὰ τὸ εἰρημένον ἐπερχόμενον στάδιον τῆς
ραφανοῦς ὑφέσεως τῶν πυρετικῶν συμπτωμά-
των ἐπὶ μίαν, τούλαχιστον, ἑβδομάδα, τὸ δὲ τῆς
ελειωτικῆς ὑποστολῆς τοῦ πυρετοῦ ἐπὶ δύω, ὡς
τὸ πολὺ, ἔγιοτε δὲ καὶ ἔτι πλέον. Μίστε γὰρ δλη-
ορεία τῆς νόσου μέχρι τῆς ἀναρρώσεως (ἐν περι-
τάξει ἀποληξεως εἰς ὑγείαν) διαρκεῖ, κατ' ἐλά-
ιστον μὲν ὅρον ἐπὶ 4 $\frac{1}{2}$ ἑβδομάδας, κατὰ μέ-
νον δὲ ἐπὶ 5—6, καὶ κατ' ἀνώτατον ἐπὶ 8—10.

Χαρακτηριστικὸν προσέτι τοῦ τυφοειδόντος πυρε-
οῦ εἶναι, ὅτι, κατὰ μὲν τὴν πρώτην ἔβδομάδα
πὸ τῆς ἀρχῆς τῆς νοσήσεως ἡ θερμοκρασία τοῦ πάσ-
χοντος ὑψοῦται τοιουτοτρόπως, ὡς ε κατὰ τὰς πρώ-
τας 3—4 ἡμέρας, ἀπὸ μὲν τῆς πρωτας εἰς τὴν ἐσ-
έρσην ὑψοῦται καθ' 1° περίπου, ἀπὸ δὲ τῆς ἐσπέ-
της εἰς τὴν πρωτας καταπίπτει καθ' $1/2^{\circ}$. Ἐν ἄλλαις
έξεσιν ἡ πορεία τῶν αὐξομειώσεων τῆς πυρετικῆς
ερμούτητος φυλάττει τὸν ἀκόλουθον περίπου τύπον.
Α'. ἡμέρα πρωτας 29° , 5 ρ., ἐσπέρα 30° , 5.—
Β'. ἡμέρα πρωτας 30° , ἐσπέρα 31° .—Γ'. ἡμέρα
πρωτας $30^{\circ}, 5$, ἐσπέρα $31^{\circ}, 5$.—Δ'. ἡμέρα πρωτας
 $30^{\circ}, 5$, ἐσπέρα $31^{\circ}, 5$.—Ε'. ἡμέρα πρωτας 31° ,
ἐσπέρα 32° . Κατὰ τὸ δεύτερον ἡμισυ τῆς ἔβδο-
μάδος ταύτης ἡ κατὰ τὴν ἐσπέραν θερμοκρασία
οῦ πάσχοντος διαμένει διαρκῶς, κατ' ἐλάχιστον
ἐν ὕρον ἐν τῷ $31^{\circ}, 7$ ρ., κατὰ μείζονα δὲ ἐν
τῷ 32° , ἐγίνεται μάλιστα καὶ ἐν ἔτι μείζονι ὑψει. Η
πρωτανὴ θερμοκρασία τοῦ πάσχοντος εἶναι, ὡς ἐπε-
ιδ πλεῖστον, καθ' $1/2^{\circ}$ κατωτέρα τῆς ἐσπερινῆς.

Κατὰ δὲ τὴν δευτέραν ἑβδομάδα, ἐὰν παρα-
τηρήσωμεν, διὰ τὸ ἀσπεργμὸν θερμοχρασία τοῦ να-
οῦντος εἶναι ταπεινοτέρα τοῦ $31^{\circ}.7$ Ρ., πρέπει
ἀθεωρῶμεν τὴν προκειμένην νόσον ως μὴ τυφο-
ιδῆ τυρετόν. Εἴναι εἶται δὲ, διὰ πρέπει γὰς σκεπτώ-

ΠΑΘΟΛΟΓΙΑ.

69. Περὶ λευκωματουρίας καὶ τῆς
λεραιτείας αὗτῆς διὰ τῶν σιδηρού-
χων φαρμάκων καὶ τοῦ λευκώματος.

Ιὸν τῇ εὐρετταρικῇ λατρείᾳ ἐφημερίδι οἱ ἔκπέριοι διάκονοι οἱ Ἀγγλοὶ λατρὸι Κ. Λαβίδ Νθ. Ιωσήφ κλητικὰς γνώμας περὶ τῆς θεραπείας τῆς λευχωματουργίας, ὡς ὀνομάζει συλλογὴν ἀπάσσας ἐκείνας τὰς καθήσεις, καθ' ἃς συνυπάρχει ὄργανικὴ ἀλλοίωσις τῶν γεφρῶν καὶ ἀπέκκρισις λευχωματούχων οὔρων.

μὴ τὸ οὐρανόλιθον προτίχειν ἐξ αἰλανῶν, τυχόν, γ (οἷον ἐπισάκκεως, χρήσεως τοῦ πρωτογλω-
ου ὑδραργύρου, ἐλαττώσεως τῆς θερμοκρασίας
.). Εἶναι δὲ κατὰ τὰς ἐσπέρας τῆς ἑβδομάδος
τοις τὸ θερμοκρασία τοῦ νοσοῦντος μένη ἀνανέωμει-
; ἐν τῷ θερμομετρικῷ ὑψει 31.7° , οὐ καὶ ἐν ἔτι
νινε, δέν προσεπτίλθον δέ ἀκόμη τὰ ἑτέραν τινὰ
χαρακτηρίζοντα συμπτώματα, πρέπει νὰ
νομεῖται ἐκ τούτου, διτὶ τὸ προκειμένη νόσος εἶγαι
ειδῆς πευρετός.

ατὰ τὴν τρίτην ἑβδομάδα, εἰὰν μὲν δὲ τυφοει-
πυρετὸς ἢ κόπιος, διαδέχονται κατὰ τὸ τέλος
δευτέρας ἑβδομάδος, ἢ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς
ης, τὰς κατὰ τὴν δευτέραν μετρίας ὑφέσεις τῆς
τικῆς θερμότητος ὀλονέν μείζονες ὑφέσεις, ὡν
παρατηροῦνται ἥδη καὶ κατὰ τὴν ἐσπέραν.
Δὲ τῶν χαλεπωτέρων νοσήσεων ἡ τὸν 31°.
θερμαινούσα ἐσπερινή θερμοκρασία τοῦ νοσοῦντος
ολουθεῖ αὐγαυξομείωτος, ἐνῷ ἡ πρωΐνη πυρετι-
θερμότης, ἥτις εἶναι συνήθως ὑψηλὴ, διαμένει ἐπί-
λιμεντάθλητος. Τοὺς θερμομετρικοὺς δὲ τούτους
ακτήρας οὐδεμία ἄλλη γένος παρουσιάζει, οὐδ'
εὶς ὁ ἔξαγθηματικὸς πυρετός.

πὸ τῆς τρίτης ἐβίβοράδυς ἡ θερμοκρατικὴ τοῦ
ῦντος ἔξετασις ἀποβαίνει, ἐπὶ τε τῶν γηπέων
τῶν χαλεπωτέρων περιπτώσεων, τὸ ἀσφαλέστε-
ρον, δι' οὗ δυνάμεθα νὰ βεβαιωθῶμεν, ἂν
ία τῆς νόσου εἶναι κανονική, οὐ οὖ, ἂν ἕρξατο
καὶ φύλετοι ἐπὶ τὰ πρόσω πελτίωσις, ἂν τὸ ἐπί-
νόσον ἐπιφέροντα τῶν ἐφερμοσθέντων θεραπευτικῶν
αν κ.τ.τ. εἶναι ἀγαθόν, ἂν τὸ ιαστις τῶν παθολο-
ῦς γλλοιωμάτων χωρίων τοῦ ἐντερικοῦ στομα-
τοῦ ἔξοχοι λουθεῖ προστίσσα, τὸ ἐπεσχέθη, ἂν τὸ νόσος
λιγκότηνεν, ἂν, αἴφνης, προσεπῆλθον νέκτι κιν-
δεις παθολογικαὶ διεργασίαι, οὐ πετροπίασε κα-
ὶ τὰ νόσημα.

[Ακολουθεῖ.]

έκείνων, ἅτινα ἄχρι τοῦδε ἐθεωροῦντο ὡς συναπαρτίζοντα τὴν συμπτωματικὴν εἰκόνα τῆς νόσου, οἷον
ὑδρωψὶς μετ' ὥχρίας καὶ πλακόρότητος τοῦ προσώπου, διυσπεψία μετὰ ναιτιάσεων, ἀμφιλέξ ἀλγήματα
κατὰ τὴν ὁσφὺν, ὑπνωδία καὶ συχνὴ ἔπειξ
πρὸς οὔρησιν μετ' ἔξουρησεως ὀλιγίστου ναφρεικοῦ
ἀπεκκρίματος. Πρέπει δὲ καὶ ἡ θεραπεία νὰ μεθερ-
μόζηται πρὸς τὰ ὑπάρχοντα ἐκ τῶν συμπτωμάτων
τούτων, οὐχὶ δὲ νὸς εἶναι ἀμετατρέπτως προδια-
γεγραμμένη (κατὰ τὸν Bright διτταθρακικὸν νά-
ζρον μετ' ἐκχυλίσματος κωνείου ἐν τοις εὐγομένῳ,
ἢ διευρητικῷ φευστῇ).

Τινὰ τῶν συμπτωμάτων ὑπάρχουσι σταθερῶς,
κατὰ τὸν Κ. Νέ.ἰσωγα, ἐν πάσῃ λευκωματουρίᾳ.
Τούτων τὰ κυριώτερα εἰσὶν ή ἐν τοῖς οὔροις παρ-
ουσίᾳ λευκώματος καὶ η ἐλάττωσις τῶν ἐρυθρῶν
κυτταρίων τοῦ αἵματος. Εἴπομεν γένιας ἐπὶ πάσης λευ-
κωματουρίας εἶναι ἐνδεδειγμένη η τὴν ἀντικατάστα-
σιν τῆς ἀπολλυμένης λευκωματικῆς αύσίας καὶ τὴν
βελτίωσιν τῶν τοῦ αἵματος κυτταρίων σκοποῦσα
ἢ τῶν σιδηρούχων φρρμάκιον καὶ τοῦ λευκώματος
θεραπεία. Όπως δὲ δεῖξῃ καὶ ἐκ τῶν ὑστέριον, ὅτι
ἡ θεραπευτική αὕτη ρ.έθιδος εἶναι ὡφέλιμος, ἀναφέ-
ρει τὰς ἀκολούθους περιπτώσεις λευκωματουρίας,
καθ' ᾧς ἐφήρμοσεν ἐπιτυχῶς τὴν περὶ θίς ὁ λόγος
θεραπείαν.

Γυνή τις, ἑτῶν 32, εἶχεν ἀπὸ πολλῶν ἑτῶν ῥύ-
σεις ἀφθόνου αἷματος ἐκ τῆς μήτρας, ἔξασθενισάσας
αὐτὴν καθ' ὑπερβολὴν καὶ καταστησάσας τὴν ὄγειαν
αὐτῆς λίαν ἀκρασφαλῆ. ὅταν ἡ γυνὴ αὕτη εἰσῆλ-
θεν εἰς τὸ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ι. Νέλσωνος
νοσοκομεῖον, ἦν τὸ μὲν πρόπτωπον αὐτῆς λίαν ἡ-
γρὸν καὶ πλαδαρὸν, μάλιστα ὑπὸ τοὺς ὄφθαλμούς,
τὰ δὲ κάτω ἄκρα λίαν ἐξερδηκότα. Εἶχε δὲ, ὡς
ἔλεγε, συγνός ναιτιάσεις, ἐπιτεινομένης πολλάκις
τῆς ἡμέρας μέχρις ἐμέτου. Προσέτι γήτιστο ἀλ-
ηγόριατα κατὰ τὴν σπονδυλικὴν στήλην καὶ ἐπί-
μονον δυσκοιλιότητα. Ζεόμενα τὰ οὖρα αὐτῆς
ἐλάμβανον σχεδὸν ὄλοκλήρως τὴν σύστασιν πεπηγό-
τος λευκώματος.

μος. Μὲν δὲ τὸ αἱμορραγοῦν ψευδόπλασμα καθ-
ηρεῖτο ταχύτερον καὶ οὕτως ἐξέλειπον οἱ ἐντεῦθεν
αἱμορραγίαι καὶ ἡ τούτων ἀπότοκος λευκωματου-
ρία, οὐδεὶς βεβαίως ἐπιτευχθῆ διὰ τῆς περὶ ἣς ὁ
λόγος θεραπευτικῆς μεθόδου ἡ ἐξυγίασις τῆς πα-
σχούσης.

Ἐν πρώτοις ἀντετάχθησαν κατὰ τῆς παθήσεως παύτης ἐπὶ τρεῖς ἔβδομάδας τὰ δρασικὰ καὶ διουρητικὰ μέσα, εἶτα δὲ ὁ σίδηρος μετὰ τοῦ λευκώματος (τριῶν ὥρων καθ' ἑκάστην). Διὰ τῆς θεραπευτικῆς παύτης μεθόδου ἐξέλιπε σχεδὸν ἐντελῶς ὁ δρωψὶς ἐν διαστήματι δύο μηνῶν, τὸ δὲ ποτὸν τοῦ ἐν τοῖς αὔροις λευκώματος ἀλλαττώθη μέχρι τοῦ $\frac{1}{4}$ τοῦ ὅλου ποσοῦ τῶν εὕρων. Ή πάσχουσα ἀνεκτήσατο ἐν μέρει τὴν προτέραν αὐτῆς εὐεξίαν. ἀλλὰ, μετὰ παρέλευσιν τριῶν μηνῶν, ἐπῆλθε καὶ αὖτις σφοδρὰ ἐκ τῆς μήτρας αἷμορραγία, ἐξασθενίσασκ

τοῦ στομαγχικοῦ κατάσφρου, εἴτα δὲ ἐφίρμοσε τὸ
ὑπαγωγικὰ μετ' ἐκδορίων, τὰ τονθικὰ καὶ δι-
ουρητικὰ μέσα, οἷον τὸν περουσθιανὸν φλοιόν, τὴν
ἀμριωνιακὴν κόμμιν, τὴν σκληλαν κ.τ.τ. Διὸς τῆς
Θεραπευτικῆς ταύτης ἀγιωγῆς φύγετο ἐν διαστήματι
μιᾶς ἑβδομάδος ἡ ὑπνωδία καὶ ἀνεπόλητη ταχέως τὸ
ὑδερικὸν ἐξίδρωμα, ὥστε ἡ πάσχουσα γέδυντο κῦδη
καὶ ἀναπνέῃ καὶ καθεγηκυῖα. Μόνη τὰ βλέφαρα αὐ-
τῆς καὶ αἱ κνημαι ἔφαίνοντο ἔτι μικρὸν ἐξωμοκότα.
Ἐδίδετο δὲ νῦν εἰς τὴν πάσχουσαν καὶ ἐκάστην
τὸ λεύκωμα ὧδην τινῶν μετὰ σιδήρου καὶ θεικῆς
κινήσης. Προσέτει ἐδίδετο εἰς αὐτὴν τρὶς τῆς ἡμέρας
μετὰ τῆς τροφῆς καὶ τι τῶν εὐπτομάχων φαρμά-
κων, μετὰ δὲ τὸ γεῦμα καὶ τὸ δεῖπνον αὐτῆς ὁ
θεικὸς αἰθέρ. Διὸς τῆς Θεραπευτικῆς ταύτης ἀγι-
ωγῆς φύγετο ἐν διαστήματι ἐνὸς μηνὸς ἡ πλακωρό-
της τῶν σαρκῶν, τὸ δὲ πρόσωπον τῆς πασχούσας
ἀνέλαβεν ἐν μέρει τὴν προτέραν αἵτοῦ εὔγροισαν.
Ιἴξεται σθέντων κατὰ λεύκωμα τῶν οὖρων, εὑρέθη,
ὅτι τὸ $\frac{1}{3}$ τοῦ ὅγκου αὐτῶν ἦν ἔτι λεύκωμα.
Μετὰ παρέλευσεν ὅμως ἐνὸς ἔτι μηνὸς γίλαττώθη
τὸ ἐν τοῖς οὖροις λεύκωμα μέγερι τοῦ $\frac{1}{6}$ τοῦ
ὅγκου αὐτῶν.

Ιδού καὶ ἔτέρα κλινικὴ περίπτωσις, καθ' οὐ γάδια τοῦ σιδήρου καὶ τοῦ λευκόματος θεραπευτικὴ ἀγωγὴ ἀπεδείχθη προφανῶς ὀφέλιμος, καὶ τοι μὴ ἐπιτευχθεῖσης τῆς ιδέας διὰ τὴν ἐπελθοῦσαν ἐκ ψύξεως ὑποτροπήν. Νεᾶνις τις, ἐτῶν 22 καὶ ἀπὸ 18 ἡμηρηνῶν ὑπονόσως ἔχοντα, οὐδὲ καθαιρούμενη τὸ παράπλαν τὴν ἔμμηνον αὐτῆς κάθαρσιν, προσῆλθε πρὸς θεραπείαν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Κ. Νέλσωνος διευθυνούμενην Κλινικὴν. Πίν δὲ κατὰ τὴν εἰσοδον αὐτῆς εἰς τὸ νοσοκομεῖον ἐν τῇ ἀκολούθῳ καταστάσει τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἣν νεκρικῶς ὥγρον, αἱ δὲ κυλάδες τῶν ὀφθαλμῶν καὶ, μάλιστα, τὰ ὄντα καὶ τὰ κάτω ὄφρα ἔξωμηκότα. Ήταν πάγκουσα ἣν παντάπασιν ἀνόρεκτος, ἀποστρεφομένη ἴδιως πᾶσαν ζωτικὴν τροφήν. Προσέτι ήτιστο ἄλγη κατὰ τὴν ὄσφυν, ἣν διηνεκῆς ὑπνόδημος καὶ διεβρώνετο συγγάνεια. Λί αφοδευόμεναι ὅλαις ήσαν κίτριναι, τὰ δὲ οὖρα ὀλίγα, καὶ τοι συγχῆς οὖσαις τῆς πρὸς οὔρησιν ἐπείξεως. Ζεδμενα, ἐλάρβανον ἐξ ὀλοκλήρου σύστασιν πεπηγότος λευκόματος. Ηελτιωθεισῶν μικρὸν τῶν πεπτικῶν μυνάρμεων τῆς ἀρρώστου, ἐτέθη ἐπὶ τῆς ἀλγούσης ὄσφυος τὸ διὰ καλλίρου (Belladonnae) καὶ ὄπιον ἐμπλαζον καὶ ἐδόθη ἐσωτερικῆς ὁ ἀνθρακικῆς καὶ ὁ φωσφορικὸς σίδηρος (τρὶς τῆς ήμέρας ἀνὰ 10 κόκκοι) μετὰ τοῦ λευκόματος πολλῶν καὶ ἐκάστην ὠῶν. Διὰ τῆς θεραπευτικῆς ταύτης ἀγωγῆς ἀνεπόθη ἐν διαστήματι τριῶν μόλις ἐνδομεμάδων τὸ ὄμεροιδην ἐξιδρωμα καὶ ἐξήρθησαν αἱ μυγάρμεις τῆς ἄλγης κατά τε τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ νῶτα. Καὶ τοι δὲ ἀντιταχθέντων κατά τῆς παθήσεως τοῦ παιδίου παγτοίων θεραπευτικῶν μέσων, ἡ κατάγασις τοῦ μικροῦ ἀρρώστου ἐγίνετο οὐδὲν ἦττον ὀλονὲν χείρων. Όταν δ' ἐκορίσθη εἰς τὴν Κλινικὴν τοῦ Κ. Νέλσωνος τὸ πάσχον τοῦτο παιδίον ἦν ὥγρον καὶ πλακαρὸν τὴν δψιν, μάλιστα κατὰ τὰς κυλάδας τῶν ὀφθαλμῶν, ἔβασανίζετο ὑπὸ πνιγμάτος βροχὸς καὶ ἦν δυσκολίαν. Τὰ οὖρα αὐτοῦ ἦσαν ὀλίγα καὶ ἐμπεριεῖχον κατὰ τὰ 3/4, τοῦ ὅγκου αὐτῶν λεύκωμα. Εἰρριμοσθέντιων τῶν ὑπαγωγικῶν καὶ τῶν βιογικῶν, κατάργας μὲν ἐβελτιώθη μικρὸν ἡ κατάγασις τοῦ παιδίου, κατὰ δὲ τὴν 6^η ημέραν, ἐπισυγγείεσται ἐντελῶς; τῆς ἀπεκκρίσεως τῶν οὖρων, προσεπήλλον σπασμοὶ καὶ κάρος. Τὰ ὑπαγωγικά, αἱ κλύσεις καὶ τὰ ἐκδόρια, ἀπεναντα καὶ αὖθις ἐφέρμοσες ὁ Κ. Νέλσων ἐπὶ τοῦ πάσχοντος τούτου παιδίου, ἐνήργουν ἀνυστίχως μὲν ὑπωσεύν, αὐλάκια καθ' ὑπερβολὴν βραδέως. Τὰ ἀφοδεύματα ἦσαν βολιτώδη καὶ ὅτε μὲν μέλαντα, ὅτε δὲ λευκά. Μὲν πρώτοις ἐτακτοποιήθη διὰ τῶν προσηγόντων μέσων ἡ ἀπέκκρισις τῆς γολῆς, εἶτα δὲ ὑπερβολὴθη ἡ τῶν οὖρων, γινομένης ἄμφω γρίπεως τονωτικῶν μέσων, οἷον κρεπῶν μετὰ λευκόματος καὶ θεικῆς κινήσεως μετὰ σιδήρου. Εἰπειδὴ δὲ, καὶ τοι τοιαύτης οὖσαις τῆς θεραπευτικῆς ἀγωγῆς, οὐδὲν ἦττον ὁ ἀνὰ σάρκα ὅμρωψ, παρεκέντασεν ὁ Κ. Νέλσων τὸν ὅσχεον. Μετὰ τὴν παρακέντησιν ταύτην, δι' ἣς ἐξεκανώθη πλεῖστον δόρῶδες ῥευστὸν, ἀν-

κτήσαντο ἐν ὅλῃ γαις ἡμέραις ἡ γαστὴρ, ὁ δοχεὸς καὶ
οἱ μηροὶ τὸν κατὰ φύσιν ὄγκον αἴτων. Ή βελτίω-
σις τῆς καταστάσεως τοῦ ἀρρώστου ἐξηκολούθει βα-
νουσα θάσσον ἢ βάδην πρὸς τὴν παντελῇ ἐξυγίασιν,
ὁ ἀνὰ σάρκα ὑδρῶψ ἐξέλιπε σχεδὸν ἐξ ὅλοκλήρου
ἐν διαστήματι 6 ἡμερῶν, ἡ ὄρεξις ἐπαγγῆλθεν, ἡ
ἰαγρότης τοῦ προσώπου ἀλαττώθη καὶ ἐπαγγῆλθον
αἵτε μυνάμεις καὶ ἡ ζωηρότης τοῦ παιδίου. Λλλ’
ἔνεκα μὴ προσηκούσσης διαιτήσεως ὑπετροπίασσε καὶ
αὖθις μετὰ 2 μῆνας τὸ νόσημα, ἐπελθόντων σπα-
σμῶν, ἀταξίας περὶ τὴν ἀφόδευσιν καὶ ἀνὰ σάρκα
ὑδροψίος. Απαυτα ὅμως ταῦτα τὰ συμπτώματα

φύοντα ἐν διαστήματι δύω εἰδῶμάδων τῇ χρήσει τῶν ὑπακτικῶν, τῆς θεικῆς κινήσεις, τοῦ σιδήρου, τοῦ λευκώματος καὶ τινος τῶν τὴν πέψιν ὑπεθούούντων φαρμάκων. Εἶπεται οὐένται τὰ οὖρα πρὸς λεύκωμα, εὑρέθησαν ἔτι κατὰ τὸ ¼ τοῦ ὅγκου αὐτῶν λευκωματοῦχα. Άπολυόντος γάν τοῦ μικροῦ ὀρρώστου, ἐδόθη εἰς τοὺς παραλαβόντας αὐτὸν ἢ ἐντολὴν νὰ ἔξακολουθήσωσι δίδοντες αὐτῷ τὰν σίδηρον καὶ τὸ λεύκωμα. Τούτου δὲ γενομένου, ηὔξανον ὁσηρέραι αἱ δυνάμεις τοῦ παιδός, τὰ δὲ οὖρα αὐτοῦ, ἐζεταιθένται ὑπὸ τοῦ Κ. Νέλσωνος μετὰ παρέλευσιν δύω ἑτῶν, εὑρέθησαν μὴ ἐμπειρίζονται παντάπασι λεύκωμα.

Ἡ πέμπτη καὶ τελευταῖς τῶν ὑπὸ Κ. Νέσωνος ἀναφερομέναις κλινικῶν περιπτώσεων πρὸς ἀπόδεξιν τῆς ἀνυσιμότητος τῆς διὰ τῶν σιδηρούχων φαρμάκων καὶ τοῦ λευκώματος θεραπείας τῆς λευκωματουρίας ἔχει ὡς ἀκολούθως· Νεᾶντος τις, ἀγουσα τὸ 18^ο ἔτος, προσήλθεν εἰς τὴν Κλινικὴν τοῦ Κ. Νέσωνος πρὸς θεραπείαν αὐτῆς, ἀπε πάσχουσα ἀπὸ 18 ἡμέρας, ὡς ἐλαγχοῦ, μηνῶν, καὶ μὴ καθαιρούενη τὴν ἐμμηνον αύτης κάθαρσιν. Ήν δὲ ἡ

πάσχουσα, ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ἐν τῇ
ἀκολούθῳ καταστάσει· τὸ μὲν πρόσωπον αὐτῆς ἦν
ώχριν καὶ πλαδαρὸν, τὸ δὲ κατώτερον τοῦ σώματος
ζύμισυ καὶ ὑπερβολὴν ἔξιφηκός. Ἡτιάτο δὲ μεγί-
σταν κόπωσιν, ἐπιφέρειαν πρὸς ὑπνον, κεφαλαλ-
γίαν καὶ ναυτιάσεις, ἣν παντάπασιν ἀνέρεκτος,
ἀπετρέψετο ίδιως πᾶσαν ζωϊκὴν τροφὴν καὶ ἐπ-

είγεται συχνάκις περὸς οὔρησιν, ἀλλὰ τὸ ἔξου-
ραύμενον ἦν ὀλίγον καὶ γαλακτίζον, ἐμπεριέχον
κατὰ τὰ $\frac{5}{4}$, τοῦ ἄγκου αὐτοῦ λεύκωμα. Εἶδόθησαν
δὲ τῇ πασχούσῃ, πρῶτον μὲν ἡ ἀλόη καὶ τὸ μη-
δικὸν σίλφιον μετά τινος τῶν ἀποχρεμπτικῶν καὶ
τινος τῶν διουρητικῶν φαρμάκων, εἶτα δὲ ὑδροχλω-
ρικὸς σίδηρος μετά τινος τῶν τὴν πέψιν ὑποβοη-
θούντων φαρμάκων καὶ τοῦ λευκώματος 4—6 ωῶν
καθ' ἑκάστην. Τοιαύτης οὖσῆς τῆς θεραπευτικῆς ἀ-
γωγῆς, τὸ λαττώθη κατά τι ἐν τῷ διαστήματι δέκα

μόλις ήμερων τὸ οἰδημα τοῦ κατωτέρου ήμέσεος τοῦ σώματος. Μετὰ δὲ ἄλλας δέκα ήμέρας ἐξέλιπεν ἡ τε ύπνωδία καὶ ἡ ὑπερβάλλουσα ώχροτης, τὸ εὐερέθιστον τῆς οὐροδόχου κύστεως καὶ τὸ γαλακτίζον χρῶμα τῶν οὔρων. Προσεπελθούσης περὶ τὴν πέμπτην ἑβδομάδα ἀπὸ τῆς εἰς τὸ νοσοκομεῖον εἰσόδου τῆς ἀρρώσου ἀσθματικῆς τινος καταβολῆς, ἀντετάχθη ἐπιτυχῶς πρὸς αὐτὴν τὸ αἰθέρειον βάψιμα τῆς λοιπού. Μετὰ παρέλευσιν 5 περίπου μηνῶν, ἐξέλιπε συεδὸν ἐντελῶς ὁ ὄντα σάρκα βδρωψ. Τὰ οὖρα συνέκειντο ἔτι κατὰ τὸ 1/4 τοῦ δύκου αὐτῶν ἐκ λευκώματος.

70. Ἀνατομικαὶ καὶ παθολογι-
καὶ σπουδαὶ περὶ τῶν ὅργεων.

Ἐν τῇ «Γερμανικῇ Κληρονῷ» ο ἐκτύπωσιν δὲ
κ. Κ. Γεώργιος Λεονίδης (Georg Levin) τὸ
τῶν τῶν περὶ τὰς ἀπεκκριτικὰς τοῦ σπέρμα-
ἀδένας ἀνατομικῶν καὶ παθολογικῶν αὐτοῦ
υῶν, ἀρχόμενος ἀπὸ τῆς ἔξετάσεως τῶν ἀνα-
τικῶν συγθηκῶν καὶ τῆς φυσιολογικῆς σημασίας
κρεμαστῆρος μυός, τοῦ τοσοῦτον ἐπιπολαῖως
τυγραφομένου, οὐ μόνον ὑπὸ τοῦ Ι.Ι.Ιενεράνθου
Κραύσου (Krause), ἀλλὰ καὶ ὑπὸ αὐτοῦ τοῦ
λιαν ἀκριβοῦς Ἱρτέλου. Ο Κώπηρος καὶ
Κούρλεγγ ἔδιναν μὲν ἡττον ἀτελῆ περιγραφὴν
μυός τούτου, ἀλλ' ἀπελείφθησαν καὶ οὗτοι τῆς
ιδείας, ητις χαρακτηρίζει τὴν ὑπὸ τοῦ Κ. Λε-
ονίδου περιγραφὴν τοῦ περὶ οὐ ἁρόγος μυός.

έκ τῆς πραγματείας ταύτης, ἵτις ἐν τοι δια-
σιζει τινὰ τῶν περὶ τοὺς ὄργους καὶ τὸ ἀπέ-
ια αὐτῶν φυσιολογικῶν, παθολογικῶν καὶ ια-
δικαστικῶν ζητημάτων, μεταφέρουσεν εἰς τὸν
πποκράτηρ τὰ ρέρη ἔκεινα, ἀτινα, ὅπο προ-
κήν ράλιστα ἐποψιν, φαίνονται τὰ ρᾶλλον ἐνδια-
οντα.

Ο κρεμαστήρ μῆς ἐκφέσται διὰ δύο κραταιῶν
φῶν, τῆς μὲν ἐξωτερικῆς, τῆς δὲ ἐσωτερικῆς. Καὶ
λέν πρώτη, ἐκπορευομένη ἐκ τοῦ πουπυρείου
δέσμου, διέκει διὰ τοῦ βουβωνικοῦ σωλήνος
μεταξὺ τοῦ ἐσωτερικοῦ λοξοῦ καὶ τοῦ ἐγκαρ-

χοιλιακού μυός, η δε ουστερά, εκφυομένη εκ
ἀκάνθης τοῦ θίγκοῦ ὀστοῦ καὶ τῆς κατωτέρας
ρας τοῦ ἐλύτρου τοῦ ὄρμοῦ χοιλιακοῦ μυός, φέ-
γκα μᾶλλον εὐθέως ή ή πρώτη. Λί μηκαὶ δεσμί-
τοῦ μυός τούτου, αἵτινες ἐκφύονται ἀπὸ τῆς
τέρας μοίρας τοῦ βουβωνικοῦ σωλήνος, ἐνίστε μὲν
πλέκονται μετ' ἵναν τοῦ τε ἐγκαρπίου καὶ τοῦ
οῦ χοιλιακοῦ μυός, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀ-
γωγίζονται ὑπό τῶν βρογχίδων συνδετικοῦ ἵξον
εἰς τὸν κρεμαστῆρα μῆν ἀντίκους καὶ μηταὶ ἴνες.
Δευτέρα (ἔσωτερη) ἐκφυσίς τοῦ μυός μένει ἐνίσ-
τημεῶς ἀνεπτυγμένη. Εἴνιοτε η ἀνάπτυξις τοῦ
τούτου εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὴν τοῦ λοιποῦ
καὶ συστήματος, ἐνίστε ὅμως ἐξαρτᾶται ἐκ μό-
τοῦ ὅγκου καὶ τοῦ βάρους τοῦ κατ' αὐτὸν ὄρ-
ος καὶ τῶν περὶ αὐτὸν μορίων. Ή ἐπιφρόνη δὲ
τοῦ μεγέθους καὶ τοῦ βάρους τοῦ ὄρχεως καὶ
τοῦ συγκριτικοῦ αὐτῷ μορίων καταφίνεται ἐναργέ-
τερον ἐπὶ τῶν κατὰ τὰ χωρία ταῦτα παθολογικῶν
λοιπόσεων, οἷον τῆς ὑδροκήλης, τῆς ὁσχεοκήλης
λ. Εἰπὲ τῶν λειποσάρκων καὶ κορυεκτικῶν ἀγ-

φώτων εἶναι, ὡς ἐπὶ τὰ πλεῖστα, γέτροφηκά; οὐ περ
ὅτι ὁ λόγος μῆς, ἐντοτε δὲ καὶ ἀλλοιωμένος τὴν
ὕτω μή λεγομένην παρελώδη ἀλλοίωσιν. Όσον
ἐπερὶ τῆς ἀπολήξεως τοῦ ρυθός εἰρήσθω, διὰ τὰ
σχάτα ἄκρα τῶν ρυθμῶν αὐτοῦ ἵναν εὑρίσκονται
υνυφασμένα μετά τοῦ συνδετικοῦ Ιστοῦ τοῦ κοινοῦ
λυτροειδοῦς χιτῶνος τοῦ ὅργεως.

Λι τόν περὶ οὗ ὁ λόγος μῆν συναπαρτίζουσαι
βεσφύλμες τῶν μυεκῶν ἵναν κατὰ τὴν ἔξοδον αὐτῶν
πὸ τοῦ βουθωνικοῦ σωλήνος κείνται πλησιέστατα
εἰλλήλαις καὶ διαθέουσι πρὸ τοῦ σπερματῆρος καὶ
κατέρχεθεν αὐτοῦ μέχρι τοῦ ἄνω ἀκρου τοῦ ὅργεως.
πὸ δὲ τούτου φέρονται κατ' ἀποκλινούσας διευ-
άνσεις πρὸς τὰ κατώτερα ἄκρου τῆς ἀδένος, καθ'
χωρίον ἡ ἐπιδιδυμίς μεθίσταται εἰς τὸν ἀγωγὸν
άντης (*Canalis epididymidis*). Άλλὰ κατὰ τὸ χω-
ρίον, καθ' ὃ ἀποκλίνουσιν ἀπ' εἰλλήλων αἱ μοῖραι
βεσφύλμες (ῶν τὸ πλάτος παραλλάσσει μεταξὺ $\frac{1}{2}$ —
 $\frac{2}{3}$) ἐκπορεύονται ἐνθεν καὶ ἐνθεν λεπτάτατοι μοῖ-
ροι κλίνεται, στίτινες, φερόμενοι ὄριζοντείως, περιβάλ-
ουσι καθ' ὅλοκληράν τὸν ὅργιν. Οἱ μοῖραι αὗται
λῶνες συνοδεύονται ὑπὸ γαλαρεῶν συνδετικοῦ ἱστοῦ,
μπεριέχοντος πολλὰ ἐλαστικὰ ίνια (*Fibrillen*). Τῶν
ρογχίδων τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος συνδετικοῦ ἱστοῦ αἱ
εἰλεῖσται μαθίστανται εἰς λεπτοφυέστατον ἀπονευ-
ωτικὸν ἱστόν. Όστε αἱ μοῖραι ίνες τοῦ κρεμαστῆ-
ος μυὸς, φερόμεναι κατὰ τὸν ἄρτι περιγραφέντα
γρόπον, ἀποτελοῦσιν εἶδος ἀμφιβλήσερου ὑπὸ τοῦ ὁ-
σοῖον, οὐ μόνον βασάζεται ἡ τὸ σπέρμακ ἀπεκυρί-
ουσα ἀδένη. Άλλὰ καὶ δύναται μικρὸν νῦν ἐνισθῆ-

Όταν αλλιώς τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος μυὸς ἔσται λίαν
οὐρανὸς ἢ πιμελιωδῶς ἐξηλλαγμέναι, τότε παραβλά-
τεται ἡ λειτουργία τοῦ μυὸς (οὗ ἔργον εἶναι τὸ
κύλιθειν τὸ ἐν τῇ σπερματικῇ φλεβὶ καὶ ἐν τῷ ἑ-
ικοτιδεῖ πλέγματι [*Plexo pampiniformi*] αἷμα)
αἱ οὖτως ἐνίσταταις ἡ πρώτη παθολογικὴ συ-
ήπη πρὸς σχηματισμὸν τῆς κιρσοκήλης. Οἱ κυριο-
έστεροι τελεολογικοὶ σκοποὶ τοῦ κρεμαστῆρος μυ-
ος φαίνεταις ὅτι εἶναι νὰ ὑποθεστάλῃ τὴν τὸ σπέρ-
α απεκκρίνουσαν ἀδέστρα. Τὴν ὑπὸ τοῦ Κωπῆρου καὶ
Κούρ.λιγγ. ἐξενεγγίεσσαν ιδέαν, ὅτι δῆθεν ὁ κρεμα-
τῆρ συνεργεῖ καὶ πρὸς τὴν γενετήσιον δρᾶσιν, ιδίως
ἐπρὸς τὴν ἐξακόντισιν τοῦ σπέρματος, θεωρεῖ ο
Ι. Λεοντίους, πάνυ εὐλόγως, ὡς μὴ στηρίζομένην
π' οὐδεμιᾶς ἀνατομικῆς ἢ φυσιολογικῆς βάσεως.
Πάντη ἀνυπόπτατος εἶναι προσέτι καὶ ἡ δοξασία,
ὅτι δῆθεν ἡ ἀτροφία ἢ ἡ πιμελώδης ἀλλοιώσις τοῦ
κρεμαστῆρος μυὸς δύναται ἀκτροδικαστικῶς; νὰ χρη-
ιμεύσῃ ὡς γνώρισμα τῇ βιωτικῆς ἀνικανότητος, κα-
τότι, μετὰ τὴν ἀγασκευὴν μάλιστα τῆς γνώμης τοῦ
Κωπῆρου καὶ Κούρ.λιγγ., οὐδεμίαν δυνάμεθα νὰ

παραδεγμάτων σχέσιν μεταξύ τοῦ κρεμαστῆρος Ιωάννης
καὶ τῆς ἐκπληρώσεως τῆς γενετησίου λειτουργίας
τῶν γεννητικῶν μορίων.

Ηφεξῆς πραγματεύεται ὁ Κ. Λεονίδης περὶ τῶν κατὰ τοὺς ὄρχεις καὶ τὰς ἐπιδιδυμίδιας κύστεων, τῶν ὑπὸ τοῦ *Huschka* δινομασθεισῶν ἐπιφυῶν ὄγκων (Appendiculargebilde). Τὰ παθολογικὰ ταῦτα μορφώματα περιεγράφησαν τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ *Μοργάνηη*, διστις κατέδειξε καὶ τὴν πρὸς τὸν σχηματισμὸν τῆς ὑδροκήλης παθογενετικὴν αὐτῶν σχέσιν. Ἀλλ' ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων συγγραφέων ἡμινυγμονίθησαν ἐν μέρει, ἢ καὶ ἐξ ὀλοκλήρου. Κατὰ τὸν *Μοργάνηη* ἡ ὑδροκήλη ἔνισταται ἐξ τοῦ ρευστοῦ, ὅπερ ἐκγεῖται ἐκ τῶν διαρρηγμένων ὑδατίδων. Οἱ Ἀ. Κώπηρος μνημονεύει τῶν κατὰ τοὺς ὄρχεις ἐπιφυῶν ψευδοπλασιμάτων, ἀποφαινόμενος ἀμφὶ περὶ τῆς παθογενετικῆς αὐτῶν ὄρχης, ἀλλ' οὐδαμῶς θεωρεῖ αὐτὰς ὡς οὔσας ἐν αἰτιώδει σχέσει πρὸς τὴν ὑδροκήλην. Οἱ Σ. Κώπηρος οὐδεμίαν ἐκφέρει αὐθυπόστατον γνώμ.ην περὶ τοῦ ἐν λόγῳ παθολογικοῦ ζητήματος, ἀλλὰ φαίνεται ἀποδεχόμενος τὰς περὶ αὐτοῦ δοξασίας τοῦ *Μοργάνηη*. Οἱ Οἴστριξ (*Huschke*) φρονεῖ, ὅτι παρὰ τῇ κεφαλῇ τῆς ἐπιδιδυμίδος σύγματίζεται, οἷον κατὰ φύσιν, ὑδατοῦχός τις κύστις. Εἴδομοιο δὲ τὰς κύστεις ταύτας πρὸς πιμελώδη μορφώματα, οἷα, ὡς ἐν παραδείγματι, τὰ κατὰ τὰς ψόκας τινῶν τῶν μαζοφόρων (*Omenta lumbaria*). Οἱ Κούρ.λιγγ. δοξάζει, ὅτι ἡ ὑδροκήλη δύναται ἐνίστε νὰ ἔπρεπε ἐξ ἐρεθισμοῦ, ἢν ἔργαζονται ἐπὶ τὸν ὄρχειν ἀλλοτριαὶ σώματα, ὡς ὄνομάζει τοὺς κατὰ τοὺς ὄρχεις ἐπιφυεῖς ὄγκους. Οἱ Κραύσης θεωρεῖ τὰ περὶ ὧν διλόγος παθολογικὰ μορφώματα ὡς πλήρη πιμελῆς ἐπικαναστημάτια τοῦ ἴδιου ἐλυτροειδοῦς γιτῶνος τοῦ ὄρχεως, ὅμοια ταῖς οὕτῳ δὴ λεγομέναις ἐπιπ.λοϊκαῖς ἐπιφύσεσι. Τὴν δοξασίαν ταύτην ἀσπάζεται, καὶ ὁ Ὑγρε.λος. Οἱ δὲ Κόβε.λτος δοξάζει, ὅτι οἱ κατὰ τοὺς ὄρχεις ἀπιφυεῖς ὄγκοι εἰσὶ, κατὰ μέγιστην μέρος, λειψανοὶ τῶν σωληνίσκων τῶν ἐπὶ τῆς ἐμβριωτῆς ζωῆς ὑπαρχόντων οὐολφιανῶν σωμάτων.

Ο Κ. Λεοντίος διατρέπει ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ιδίων
χύτων παθολογικῶν ἔρευνῶν τὰς περὶ ὧν δὲ λόγος
κύστεις εἰς δύω ἀπλῶς τύξεις Α'. εἰς σπερματού-
λην καὶ Β'. εἰς μὴ σπερματούλην. Ή κατὰ τὸν
γαρακτηριστικὸν τοῦτον ὄρον διαίρεσις τῶν κυστεω-
ῶν ὅγκων τῶν ἀρχεων εἶναι πρακτικὸς λίαν χρή-
μας, ὡς ὁδηγοῦσα τὸν ίατρὸν περὶ τοῦ ἀν ἐπὶ^τ
ιεδορένης τινὸς περιπτώσεως εἶναι ἐνδεδειγμένη
γενοιστική εἰς ἐνέργεια. Η αὕτη

Αἱ σπερματοῦχοι κύστεις εἰσὶν ἀείποτε προσπε-
υκυνῖαι ἐπὶ τῆς ἐπιδιδυκίδης, οὐδέποτε δὲ ἐπὶ τῷ

ρχεως αύτοῦ. Μηδέποτε τὸ πλεῖστον μάλιστα ἐπαγ-
στανται κατὰ τὸ πρόσθιον ἀκρὸν τῆς κατωτέρας
τεφάγης τῆς κεφαλῆς τῆς ἐπιδιδυμίδος. Περὶ τῆς
καθογενετικῆς ὁργῆς τῶν περὶ ὃν ὁ λόγος κύστεων
ποφαίνεται ὁ Κ. Λεοντίος, διτὶ αἱ κύστεις αὗται
προέρχονται (καθ' ἡ πρῶτος ὑπετόπασεν ὁ Κόβελ-
ος, ἀπέδειξε δὲ ὁ Λούσσκας [*Luschka*]) ἀφ' ἔνθες
πλειόνων θυλακιωδῶς ἀνευρυσμένων, τυρλῶν ἐλι-
λῶν τοῦ οὐολφικοῦ σωματίου πρὸ τῆς καθέσεως
ὑτοῦ εἰς τὸ ἀγγειακὸν ἀμφιθηληστρον. Ήδη δὲ ὁ Τζ-
ελος καὶ ὁ Σεδιλλότος ὑπετόπασαι καὶ ἔτερον
καθογενετικὸν λόγον τῶν κατὰ τοὺς ὄργεις κυ-
τεωδῶν δύκων, διτὶ, δηλαδὴ, ἐκ τῆς παντελοῦς
ποργῆς ἀπὸ τῶν ἀφροδιτίων ἐπίσχεται τὸ σπέρμα
ν τοῖς ἐλικοῖς τῆς ἐπιδιδυμίδος καὶ οὕτως ὑπερ-
ληροῖ καὶ διατείνει αὐτά. Διαρρήγνυμένων δὲ ἐκ
ούτου τινῶν ἐκ τῶν ἐλικών τούτων καὶ ἐκγειρέ-
ου τοῦ ἐν αὐτοῖς σπέρματος, ἐπεκτείνεται καὶ σχη-
ματίζει τὴν κύστιν ὁ ὑποκείμενος ὀρρογόνος ιστός.
Ἀνδέχεται προσέπτι νὰ ἐνίστανται αἱ περὶ ὃν ὁ λό-
γος κύστεις καὶ ἐξ ἄλλου αἰτίου, τοῦ ἀκολούθου·
ὅτι ἀπὸ τῶν ὄργεων προϊὸν σπέρμα, ὃν ἐνίστε μᾶλ-
ιον παχύρρευστον τοῦ συνήθους, δύνεται ν' ἀπο-
ράξῃ τὸν ἐκφορητικὸν τοῦ ὄργεως πόρον καὶ οὕτως
πιφέρῃ ὑπερπλήρωσιν καὶ διάρρηξιν τινῶν σπερ-
ατικῶν σωληνίσκων καὶ κυστεώδη ἐπέκτασιν τοῦ
περκετιμένου ὀρρογόνου ὑρένος. Ὡπως δὲ ἀποδεῖξῃ,
τι ἐνίστε αἱ περὶ ὃν ὁ λόγος κύστεις σχηματί-
ζονται ἀληθῶς καὶ ἐκ τοῦ τελευταίου τούτου αἰτίου,
Κ. Λεοντίος προσέθηκεν ἐν τῇ πραγματείᾳ αὐτῷ
τὴν λεπτομερῆ νεκροτομικὴν ἐκθεσιν περὶ τι-
νὶς ἐνταῦθι ἀναγομένης περιηγήσεως.

Εἴς ὅλων δὲ τῶν ἐν τῇ ἐκθέσει ταύτῃ ἀναρρημένων παθολογικῶν εὑρημάτων τὸ μόνον ἐνδιαρογήν θῆμας (ώς ἔξιγοῦν τὸν παθογενετικὸν λόγον τῆς κύστεως) εἶναι ἡ ἐν τῷ ἐκφορητικῷ πόρῳ καθ' ὃν ἡ κύστις δρχεως καὶ καθ' ὃ γενοῖν δρός οὗτος ἔξερχεται ἐκ τῆς κέρκου τῆς ἐπιδιδυδός εὑρεθεῖσα ὑπόδειγμός καὶ πιμελώδης θλη, ἐξ ἀπεφράσσετο δὲ περὶ αὐτοῦ ὁ λόγος πόρος, — καὶ ἡ

τὰ τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπιδιέμυρίδος εύρεθεῖσα καὶ
τ' αὐτῆς συγκοινωνοῦσα κύστις, ἵς τὸ μὲν ρέγεθος
ὅσου κυάμου, τὸ περικάλυμμα ὄρρογόνος τις ὑμήν,
δὲ περιεχόμενον παχύρρευστον καὶ παρουσιάζον
μικροσκοπικὰ στοιχεῖα τοῦ σπέρματος. Μέστε
δε διάγνωσιν τῆς ἐν κυστεώδει τινὶ δύκιῳ τοῦ ὄρ-
ως περιεχομένης. Μάλις ἀπαιτεῖται νὰ ἔξετάζωμεν
ἢ ἡ ἐν τῇ ἀδένῃ ἔδρα αὐτῆς. Εἰὰν δὲ, ὑπερβολεγέ-
ται οὗσης τῆς κύστεως, ἀδυνατῶμεν νὰ ὄρισωμεν
οὐ τοῦ ὄρχεως ἐδράζη, οὐδὲν ἀλλοι μέσον ὑπολεί-
τες ἀμπελούς διέγνωσιν τοῦ περιεχομένου τῆς κύ-

ως, ἡ ἡ παραπέντησις αὐτῆς καὶ ἡ μετροσκοπικὴ
έτασις τῆς ἐντεῦθεν ἀπολυφθείσης ὕλης. Οὐκ
υμέσσαχας θεωρεῖ τὰ μάλιστα διδηγοτικὸν πρὸς διέ-
ωσιν τῆς παιδείας τῆς ἐν τῇ κύστει ἐρπαρε-
μένης ὕλης τὸν προσδιορισμὸν ἂν δικυρεύ-
κος εἴναι ἔμματος, η οὖ. Άλλα κατὰ τὸν ἡμέτε-
ρον συγγραφέα οὐδεμίαν διεγνωστικὴν σημασίαν
έπειτα νὰ ἀποδίδωμεν εἰς τὴν διαφορὰν ταῦταν.
ἐκατὸν περιπτώσεων ἐπὶ μόνον ὅκτὼ ἦν ἡ ἐν
κυστεύδει δγκω ἐμπεριεγομένη ὕλη σπερματοῦ-
ς. Εἰκατὸν ὅκτὼ δὲ τούτων δγκων εἶχεν τίσαν
ισχοι, δύο δὲ ἔμματα.

Μή σπερματούχους κύστεις τοῦ ὄργεως ὀνομά-
ό Κ. Λεοντίος ἐκείνης, αἵτινες οὐδεμιᾶς συγ-
γωνοῦσι μετὰ τῶν σπερματικῶν συληγνίσκων τῆς
ένος, οὐδὲ δύνανται νὰ ἔχωσι τοιχύτην συγκοινω-
νώς ἐξ τῆς φύσεως αὐτῶν. Εἰσὶ δὲ προσπεζού-
ται, ὅτε μὲν ἐπὶ τοῦ ὄργεως, ὅτε δὲ ἐπὶ τῆς ἐπι-
δυμίδος. Αἱ τοιχύται κύστεις ἐνίστανται ἐκ τῶν
φλῶν ἐκείνων ἐλιξίων τοῦ οὐσιολφιαγοῦ σώματίου,
καὶ δὲν ἥλθον εἰς οὐδεμίαν μετὰ τοῦ ὄργεως
γκοινωνίαν καὶ ἐξ τῶν τινας διευρύνονται θυλακιω-
τος. Ός γνωστὸν δὲ, τὴν πρὸς τοιαύτας ἐξαλλαγῆς
σιν ἔχουσιν ἀπαντα τὰ σφικρὰν υγδὺν ἔχοντα ἐ-
τίνα μόρια, ἀτινα φιλιψύθουσι κατὰ τὴν ἐκρήτριον
τὴν. Καὶ αὐτὴ ἡ κορυνή τοῦ οὐσιολφιαγοῦ σώματος
θίσταται ἐνίστεται εἰς ἐμβριαγὸν κυστεόδη ὄγκον·

Ἔν τῇ περὶ ἡς ὁ λόγος πραγματείᾳ ὅμιλοι ὁ Κ.
εουλτρος περὶ τοῦ τρύπου, καθ' ὃν πρέπει νὰ γί-
ται ἡ μικροσκοπικὴ ἐξέτασις τῶν σπερματικῶν
ων (τῶν οὗτω δὴ, ἡμαρτημένως, λεγομένων σπερ-
ιτικῶν *ζωῆστων*). Ἀλλὰ, παρὰ τὰ ἦδη γνωστὰ,
δὲν νεώτερον διδάσκει ἡμᾶς τὸ μέρος τοῦτο τῆς
ρι ἡς ὁ λόγος πραγματείας. Καὶ ἡ παρατήρησις
τοῦ Κ. *Λεοντίου*, ὅτι τὰ ἐν τῷ σπέρματι τῶν
εργάτρων ἀνδρῶν σπερματικὰ ἵνα εἰσὶν ἐξηλ-
γμένα τὴν μορφὴν ἐγένετο πολλῷ πρὸ αὐτοῦ
ἢ τοῦ Δουπλαύου (*Duplay*).

Ιερεῖς πραγματεύεται ὁ Κ. Λεονīρος περὶ τῶν
ολούθων δύω λίκην σπουδαίων ιατροθεοτικῶν
τημάτων ^{α''}.) ἐπὶ τῶν ἀπήγχοντισμένων : εὑρί-
εται ἀειπότε κατὰ τὸ πέδος σπέρμα, ἔξακον-
τόμενον πρὸ τοῦ θανάτου; ^{β''}.) : τὸ μόνον γυ-
ντυριστικὸν τῶν ἐκ σπέρματος κηλίδων εἰσὶ
σπερματικὰ ίντα;

Περὶ τοῦ πρώτου ζητήματος λέγει, ὅτι ἐπὶ 9
πγγχονισμένων εύρεθη Τίκις σπέρμα ἐν τῇ οὐρῆθρᾳ.
Λὰ τὸ φαινόμενον τυῦτο δὲν παρατηρεῖται τοσοῦ-
ν συχνὰ ἐπὶ μόνων τῶν δι' ἀγγάνης ἀναιρεθέντων,
λὰ καὶ ἐπὶ τῶν δι' ἄλλου θανάτου ἀποθανόντων,
οὐδένως οὐδὲμέναν ιατροδικαστικὴν σημασίαν πρέ-

ἀποδίδωμεν εἰς τὴν παρουσίαν σημερικατος
τὸ πέρι τῶν τελυγεώτων, νομίζοντες, ὅτι ἐκ
δυνάμεθα δῆθεν νὰ προσδιορίσωμεν τὸ εἶδος
ανάτου. Ήερὶ τούτου δὲ θέλει παισθῆ ἔτι
οὐδὲν ἀγαγγώστηκε ἐκ τῶν κατωτέρω ἐκτεθει-
παρατηρήσεων τοῦ ἡμετέρου συγγραφέως.

δεύτερον Κύπροι είναι τοσοῦτον μᾶλλον ἀ-
πιστατικῆς σπουδῆς, ὅσον σύμερον φαίνεται
τιθανή ἡ ἴδεα, ὅτι τὸ σπέρμα πάντος ἀν-
δρος δὲν ἔμπειρεγει πάντως σπερματικὰ ίνα.
έγειρεται πάλιν τὸ ἐξῆς Κύπροις « ὅποις βε-
βούειν ὅν ἐν τῷ σπέρματι ἀνθρώπου τινὸς
έχωνται σπερματικὰ ίνα, οὐδὲν, πρέπει νὰ
γνωρεῖν τὸ πρὸς ἔξετασιν σπέρμα : ἐκ τῶν
κτικῶν κυστειδίων, οὐδὲλλαχόθεν; » Τὸ διεκ-
κα τοῦτο φαίνεται τοσοῦτον μᾶλλον ἀξιον-
κτικῆς ἐρεύνης, ὅσον τὰ σπερμοδόγυρα κυστείδια,
νον ὑποδέχονται τὸ ἀπέκκριμα τῶν ὄργανων,
ιστιν αὐτὰ καὶ ἀπεκκρίνοντα ὄργανα. Κατὰ τὰς
γρήσεις τοῦ Κ. Λεονίδου, τὰ σπερματικὰ
οὐχὶ σπανίως ἔλλειπουσιν ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς
κτικοῖς κυστειδίοις σπέρματος, ἐνῷ ὑπάρ-
εν τῷ σπέρματι τῶν ἐπιδιδυμίδων καὶ τῶν
κτικῶν πόρων. Τὸ περιγενόμενον δὲ τῶν ἐπι-
σωμάτων ὑπὸ τοῦ Κ. Λεονίδου πρὸς διαφά-
νον περὶ οὗ δι λόγος Κυπρίματος γενομένων πα-
κτίσεων ἔχει, λεπτομερέστερον, ὡς ἐξῆς: ἐκ
48 τούτων πτωμάτων, ἐπὶ 28 μὲν εὑρέθησαν
ατικὰ ίνα ἐν τοῖς ἐσωτερικοῖς γεννητικοῖς
ς, ἐπὶ 10 δὲ οὐχί. Μὴ τῷ σπέρματι τῶν
υμίδων εὑρέθησαν εἰκοσικαιδεκάκις, τοσάκις
τὸ ἐν τῷ σπέρματι τῶν ἐκφορητικῶν πόρων.
ντίον ἐν τῷ σπέρματι τῶν σπερμοδόγυρων κυ-
στιν εὑρέθησαν μόλις τρισκαιδεκάκις. Μηδιαρέ-
προσέτι εἶναι καὶ ἡ γνῶσις, ὅτι ἐν τῇ Οὐλῃ,
ἐπὶ τῶν πτωμάτων εὑρίσκεται αὐτομάτως
μέγη ἐν τῷ στομάχῳ τῆς οὐρήθρας, οὐ ἐξέ-
δικτα τῆς συνθηκήσις ταύτης, εὑρίσκονται ὡς
πλεῖστον (ἐπὶ 87 πτωμάτων ἐκ 40) ίνα
κτικά.

δέ τις, εύρεν ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν ἀριθμητικὴν
τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς ὑπῆρχον σπερμα-
τία ἐν τῇ κατὰ τὸ στόματον τῆς οὐρᾶθρας, ἡ
μητῆς γέροισι μένη, ἡ διὰ τῆς ἐκθλίψεως ουγκή-
λη, πρὸς τὸν ὅλον ἀριθμὸν τῶν περιπτώσεων,
; ἐγένετο ἡ ἔξτασις αὕτη, ἀφ' ἐτέρου δὲ τὴν
τικὴν σχέσιν τῶν περιπτώσεων, καθ' ὃς εἴ-
νη σπερματικὰ ἴνα ἐν τοῖς ἐσιωτερικοῖς γεν-
ῆσι μορίοις, πρὸς τὸν ὅλον ἀριθμὸν τῶν ὑπὸ-
τοφιν ταύτην ἔξτασιςισῶν περιπτώσεων, —
γομεν, εύρεν τις τὰς σχέσεις ταύτας, παραβάλῃ

αύτὰς πρὸς ἀλλήλας, εὑρίσκει, ὅτι ἔχει ἡ τῶν πρώτων πρὸς τὴν τῶν διευτέρων ὡς 70 : 74. Μὲν τῶν εἰρημένων ἐξάγεται, ὅτι, ὁσάκις ἐπὶ τινος ἀτόκου ὑπάρχουσι σπερματικὰ ἴνια, ταῦτα μεταβαίνουσι μετὰ θάνατον εἰς τὴν οὐράνθρωπον καὶ ἀνευρίσκονται ἐν τῷ στομάῳ αὐτῆς. Κατὰ τίνα δὲ τρόπον μεταβαίνουσι τὰ σπερματικὰ ἴνια ἐκ τῶν ἕστα τῶν γεννητικῶν ὄργάνων εἰς τῆς οὐράνθρωπος τὸ στόμαιον ἀγνοεῖται εἰσέτι. Ἐρώ διὰ τῆς συσπάσεως τοῦ μυωδοῦς χιτῶνος τοῦ ἐκφορητικοῦ πόρου, ἢ ἐξ ἐρεθισμοῦ τοῦ νωτιαίου μυελοῦ, ἢ διὰ τῆς ἐπιφρόνης τῆς ἀρχομένης πτωματικῆς μυσκαρψίας, ἢ διὰ αὐθιμποστάτων κινήσεων τῶν σπερματικῶν ἴνιων; Ἀπαντά ταῦτα εἰσὶ νέα ζητήματα, ὡν ἡ κατ' ἐπιστήμην λύσις δὲν εἶναι ἵσως τόσον εὔκολος.

Ο Κ. Λεοντίγος παρετήρησε προσέτι εφ' ἐνὸς πτώματος, ὅτι τὰ σπερματικά ἵνα ἔκινοῦντο ἔτεζωγρῶς μετὰ 36 ὥρας ἀπὸ τοῦ θανάτου, ὁ δὲ *Koelliker* (Κοελλικερ) ἀναφέρει περίπτωσίν τινα, καθ' ἣν ἡ κίνησις τῶν σπερματικῶν ἵνων παρετυρεῖται ἔτι, καὶ τοι ἀσθενής, μετὰ 84 ὥρας ἀπὸ τοῦ θανάτου. Δύνανται δὲ τὰ ἔτι κινούμενα σπερματικά ἵνα νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς τεχνῆριον, ὅτι ὁ Θάνατος δὲν συνέβη πρὸ πλειόνων τῶν 80 — 100 ὥρῶν.

Ἐκ τοῦ ὅτι δὲ ἐπὶ 10 περιπτώσεων, καθ' ἃς ἔξ-
τιάσθησαν τὰ ἔσω τῶν γεννητικῶν μορίων, οὐδόλως
εὑρέθησαν σπερματικὴ ίνια καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Κά-
σπερος παρετήρησεν οὐ πολὺ μετά τὴν ἔξαρντισιν
τοῦ σπέρματος, ὅτι οὐδαμῶς ὑπῆρχον ἐν αὐτῷ ίνια
σπερματικὰ, ἀποδεικνύεται ἡ ὀρθότης τοῦ ὑπὸ Κα-
σπέρου τὸ πρῶτον ἔξενεχθέντος ιατροδικαστικοῦ
ἀξιώματος, ὅτι εἰ οἱ ἀπονοτὰ τῷρ σπερματικῷ
Ιτιώτῳ ἀφ' ὑπόστων κηλίδωτο δὲρ θύραται τὰ
θεωρηθῆ ὡς τεκμηρίοι, ὅτι αἱ κηλίδες ἔχεινται
δὲρ προέργοται ἐκ σπέρματος».

Εἰς τῶν ἐν τέλει τῆς πραγματείας τοῦ Κ. Λεοντίου παρατηρήσεων θεωροῦμεν μετενεκτέας ἐνταῦθαι τὰς περὶ τῆς παρουσίας τῶν σπερματικῶν ίνιων ἐπὶ τῶν φυγατιώντων καὶ τῶν δευτερεπαθῶν Συγγενεῖτικῶν. Κατὰ τὰς παρατηρήσεις ταύτας ἐπὶ τῶν ὑπὸ τῆς φυγατιώσεως ἀνηργομένων παρατηροῦνται συχνότερα τὰ σπερματικά ίνια ἢ ἐπὶ τῶν κατὰ συνέπειαν δευτεροβαθμίου συφιλίτιδος ἀποθανόντων. Οὗτως ἐπὶ μὲν τῶν πρώτων εὐρέθησαν σπερματικά ίνια ἐπὶ 63 περιπτώσεων ἐπὶ ταῖς ἑκατὸν, ἐπὶ δὲ τῶν δευτέρων (τῶν ἀλλιώς μὲν εύσκρούντων, ἀλλὰ φερόντων καταφανῆ σημεῖα καθολικῆς συφιλίτιδος) ἐπὶ 50 περιπτώσεων ἐπ.έ. Οἱ δρχεῖς τῶν Συριλιτικῶν παρουσιάζουν τὰς παθολογικὰς ἐκείνας ἀλλοιώσεις, ἃς πρῶτος πρέγραψεν ὁ Οὐργάσσειος (*Virekios*), τουτέστι πάχυνσιν τοῦ ἀργεννοῦ (ἢ ἴδι-

ου) χιτῶνος τοῦ ὅρχεως (Tunicæ albivagineæ s. propriæ testis) καὶ τῶν διαφραγματίων (Septulorum) αὐτοῦ. Προσέστι οὖσαν, αἱ μὲν περὶ τοὺς σπερματικοὺς σωληνίσκους μυῳειχῶς περιπλεκόμεναι φλέβες ὑπερπεπληρωμέναι, ή δὲ τὰν σπερματικῶν σωληνίσκων ίδια μεμβράνη πεπαγυσμένη. Οἱ ἐν τῇ ἀπαθετή ἀδένι οὐδένα πρὸς ἄλληλους ἔχοντες σύνδεσμον σπερματικοὶ σωληνίσκοι συγδέονται ἐν τῷ συφιλιτικῷ ἐξηλλοιωγένῳ ὅρχει διὰ νεοφυοῦς συνδετικοῦ ίστοῦ. Ἐν τῷ ἐπιθήλῳ τῶν σπερματικῶν σωληνίσκων ἀποτίθεται πολλὴ ἔγγρους οὔσια (Pigmentum), ἐπὶ τέλους δὲ μεταβάλλεται ὁ λωσμός οἱς πιμελήγει τὸ ἐπιθήλιον τοῦτο. Τοιουτατρόπεις ἐξαφανίζονται οἱ σπερματικοὶ σωληνίσκοι ἐν χωρίοις κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ τὸ ἥπτον ἐκτεταμένοις, ὥστε ἐπὶ τῶν τοιούτων ὅρχεων εὑρίσκονται χωρία, συνεστηκότα ἐκ μόνου συνδετικοῦ ίστοῦ καὶ μὴ παρουσιάζονται οὐδένα σπερματικὸν σωληνίσκον. Ό, ὡς εἴρηται, πεπαγυσμένος ἀργεννὸς χιτῶν εἶναι χονδρώδης, μικροσκοπικῶς δ' ἐξεταζόμενος παρουσιάζει μόνον πεπαγυσμένον συνδετικὸν ίστόν.

71. Περὶ τινῶν ἴασίμων αἰτιῶν
τῆς στειρώσεως.

Κατὰ τοὺς ἀκριβεστέρους καὶ ἐπὶ τῇ βάσει πλου-
σιωτάτου ὑλικοῦ γενογένους στατιστικοὺς ὑπολογι-
σμοὺς, ἐξ ὅκτω (κατὰ δὲ τὸν Σληψώνα ἐκ δέκα)
ἐγγάμων γυναικῶν ἡ μία εἶναι στείρα, ἐξ ἑπτὰ δὲ
καρποφόρων συνοικεσίων, ἐπὶ μὲν τῶν τεσσάρων γί-
νεται ὁ πρῶτος τοκετὸς ἐντὸς τῶν πρώτων δεκα-
επτάκυρην ἀπὸ τῆς συζεύξεως, ἐπὶ δὲ τῶν λοιπῶν
βραδύτερον.

Περὶ τοῦ αἰτίου, διὸ δὲ ὁ πρῶτος τοκετὸς γίγνεται ἐνίστε μετὰ πολλὴ ἀπὸ τῆς συζύγως ἔτη, οὐ καὶ τὸ συνοικέσιον ἀποθανεῖ παντάπασιν ἄγονον καὶ περὶ τῆς ἀρρενείας τοῦ αἰτίου τούτου πραγματεύεται ἐπισταμένως ἐν τῷ θυγγλικῷ αἱατρικῷ Χρόνῳ κτλ. » ὁ Ἀγγλος ιατρὸς Κ. Θωμᾶς: *Où il-λης* (Wells). Φρονῶν, ὅτι τὸ αἴτιον τῆς σειριώσεως κεῖται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ γυναικὶ, θεωρεῖ τὰς ἀκολούθους περιστάσεις ὡς δυναμένας νὰ ἐγ-ποδίσωσιν, ἐκ μέρους τοῦ Θήλεος, τὴν σύλληψιν· 1) ὅτι δὲν παράγονται ἐν ταῖς ωοθήκαις ὥδη δεκτικά

γονιμοποιήσεως· 2) ὅτι, ὡς ἐξ τῆς παρὰ φύσιν καταστάσεως τῶν ωμηγῶν, ἐμποδίζεται ἡ εἰς τὴν μητραν ἐν δέοντι μετάβασις ὥριμων ὑπόν· 3) ὅτι τὰ ἐξ τῶν ωμηγῶν προβάλλοντα ωκεῖν παραλαμβάνονται ὑπὸ τῶν αροσσῶν τῶν κοιλιακῶν συμμίων τῶν ὀαγωγῶν, ἀλλὰ, πίπτοντα εἰς παρακεμεναὶ γωια τοῦ περιτονίου, ὅπου καὶ πάσει γρήγορ

σαν ύπό τινων, καταστρέφονται, ώς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, αλλ' ἐνίστε καὶ γονιμοποιῶνται, προχωροῦντος τοῦ σπέρματος μάχηρις αὐτῶν καὶ οὕτω παρέγεται ἡ λεγομένη ἐκρήτειος κύνησις· 4) ὅτι ἐμποδίζεται ἐξ συρφύσεως τῶν ὡαγωγῶν ἡ ἀπὸ τῶν θεοθηκῶν εἰς τὴν μήτραν μετάβασις τοῦ ὠοῦ πρὸς ἐμμήτριον κύνησιν· 5) ὅτι, ἐξ ἡμαρτημένης διαπλάσεως τῆς μήτρας, τοῦ κολεοῦ ἡ καὶ τῶν ἐξωτερικῶν γεννητικῶν μορίων, ἐμποδίζεται ἡ εἰσακόντισις τοῦ σπέρματος (*). 6) ὅτι ἐξ παθολογικῶν ἀπεικρίσεων ἐν τοῖς γεννητικοῖς μορίοις διαφύεται τὸ χρηστὸν σπέρμα.

Άν έκ τῶν πρώτων ἀναφερθέντων αἰτίων τῆς στειρώσεως εἰσὶ τινα ίάσιμα ὄφίνει ἀνεξέταστον ἐν τῇ πραγματείᾳ αὐτοῦ ὁ Κ. Οὐκ. Ι. Ιης. Όμως δὲ μόνον περὶ τῶν τελευταίων. Ως τὰ κωλύοντα τὴν μέχρι τοῦ ὠοῦ ἀφίξιν τοῦ σπέρματος θεωρεῖ τὴν ἀπόφραξιν τῆς εἰσίθμης τοῦ κολεοῦ ἐκ συμφύσεως τῶν κυνογονίαλδων ή ἐξ ἀτρησίας τοῦ παρθενικοῦ ὑμένος, φλεγμονὴν τῶν γρααφιανῶν κυτειδῶν (Follicularum graafianarum s. vesicularum g.), ἐρπητικὰς ή ἐκζεματώδεις παθήσεις τοῦ κολεοῦ καὶ ὑπεραισθησίαν ή ἀναισθησίαν αὐτοῦ, ὄργανικὰς παθήσεις τοῦ ἀπευθυνμένου, τῆς οὐρῆθρας ή τῆς οὐροδάχου κύστεως, διαρρέαγὰς τοῦ περινέου, λευκόρρειαν ἔχ τοῦ κολεοῦ καὶ τῆς μήτρας, κατάρρουν, πληγώρων καὶ φλεγμονὴν ταύτης ή παραστροφὴν ἀπὸ τῆς κατὰ φύσιν θέσεως. Ήτι δὲ σύσπασιν τοῦ τε στομίου καὶ τοῦ τραχιλού τῆς μήτρας, παρουσίαν ἀλλοτρίων σωμάτων ἐν ταύτῃ, καὶ ὄργανικὰς αὐτῆς παθήσεις, οἷον πολύποδας, καρκινώματα, ινώδεις δύγκους κ.τ.τ. Καὶ εἶναι μὲν δυνατὸν ἵνα ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ ὠοῦ καὶ γονιμοποιήσῃ τοῦτο τὸ σπέρμα καὶ ὑπάρχοντας ἐν τῇ μήτρᾳ δύγκηροῦ τινὸς ψευδοπλάσματος, ἀλλ' εἶναι ἀπίθανον γὰρ φύάσῃ η κύγης εἰς τὸ κατὰ φύσιν τέρμα αὐτῆς. Ότι πρὸς ἵστιν τῆς στειρώσεως πρέπει νὰ καθαιρῶμεν ὑπάρχοντά τινα τυχόν ἐν τῇ μήτρᾳ εἴνογκον πολύποδα εἶγας αὐτόδηλον. Τὴν ἐπὶ στείρας δέ τινος γυναικὸς τυχόν ὑπάρχουσαν ἐξαναστροφὴν, ἐμπίεσιν ή πρόπτωσιν τῆς μήτρας πρέπει νὰ προσπαθῶμεν γὰρ ἀρωματικὸν συνήθιων μεταχειρισμὸν. Η ὑπερβάλλουσα εὐκαισθησία τῶν ἐξωτερικῶν γεν-

(*) "Οτι η στείρωσις δύναται έντοτε να προέργυηται
εκ του περι; ου δ λόγος αιτίου δὲν εἶναι γνῶσις τῆς
γεφτέρας 'Ιατρικῆς' • Έγιν δλίγον παραστραφῆ, λέγει δ τὸ

τικῶν μορίων ή τοῦ κολεοῦ θεραπεύεται εὐγερῶς
άλλας καθαριότητος, τῶν διὰ τῆς διαλύσεως διτ-
υχλωρούχου ὑδροχρυγύρου πλύσεων, τῶν στυπτικῶν
έσεων, τῶν ἐξ μολύβδου ή ψευδροχρυγύρου πεπτῶν
τ.τ. Περιττὸν νὰ ῥυθῇ, ὅτι, ὅταν μὲν τὸ αἴτιον
τῆς στειρώσεως ἡ σύμφυσις τῶν κυσθογειλίδων,
ὅπει νὰ λύσωμεν αὕτην διὰ τοῦ σμιλίου, ὅταν δὲ
στειρωσις προέρχηται ἐξ ἀτρητίας τοῦ παρθενι-
κοῦ ὑμένος, νὰ αἴσουμεν ταύτην.

Ἡν τῶν συγγνωτέριων, ἀλλὰ καὶ τῶν εὐχερῶντος αἰρό-
ένων, αἵτιων τῆς στειρώσεως εἶγαι ή ἀπόθηράξις ή ἡ
ένωσις τοῦ στομάτου τῆς μήτρας καὶ τῆς πραγμα-
κῆς διέδου. Ήδη κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρύνους
ειρεῖτο ὡς ἐν τῶν αἵτιων τῆς στειρώσεως ἡ σύμ-
μοισις τοῦ στομάτου τῆς μήτρας « καὶ ἦν μεμύκη
ἔγει ὁ συγγραφεὺς τῆς εἰς τὸν Ἰπποκράτην ἀπο-
δομένης Ηερὶ ἀγρότων συγγραφῆς) τὸ στόμα τῶν
μητρέων πάμπαν, οὐδὲ οὔτες δέχονται [τὴν γο-
νὴν αἱ μήτραι] ο. Πρὸς ἄρσιν δὲ τοῦ αἵτίου τού-
του τῆς στειρώσεως μετεγειρίζοντο οἱ ἀρχαῖοι, ὅπως
αἱ πολλοὶ τῶν νῦν ἱατρῶν, τὴν μήλην· « Όχόταν
δὲ νεδλουτος καὶ νεοπυρίτος ή, λέγει ὁ συγγρα-
φεὺς τοῦ Ηερὶ ἀγρότων, ἀνευρύνειν τὸ σόμα τῆς
μήτρας μήλη τασσιτερίνη . . . . .

ἢ μολυβδίνη, ἀρξάμενος ἐκ λεπτῆς, εἶτα παχυτέρη, οὐ παραδέγηται, ἕως ἂν δοκῇ καλῶς ἔχειν». αἱ ἐνίστε μὲν κατορθοῦται ἡ κατὰ τὸν τρόπον οὗτον διεύρυνσις τοῦ στομίου τῆς μήτρας, ἀλλὰ ὁ θεραπευτικὸν τοῦτο ἀποτέλεσμα δὲν εἶναι διαφορεῖς, καθότι ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ συστέλλεται καὶ οὓς τὸ περὶ αὐτὸν λόγος στόμιον. Διὰ ταῦτα ὁ Κ. Σεμίων ἐπενόησεν ἔτερον χειριστικὸν τρόπον πρὸς ἀνοιξίν τοῦ συμμεμυκότος καὶ διεύρυνσιν τοῦ συνταχμένου στομίου τῆς μήτρας, τουτέστι τὴν ἔνθη καὶ ἐνθεν διατομὴν τοῦ στομίου τούτου, ὅπερ τεῦθεν ἀποβάλλει ἦν ἐπὶ τῶν παρθένων ἔχει σφρυγλότητα, γινόμενον ῥηγματώδες, ὅπως ἐπὶ τῶν γόνηκουσῶν γυναικῶν. Μέκτελει δὲ ὁ Κ. Σεμίων τὴν ατομὴν ταύτην διά τινος, κατ' ἐπίνοιαν αὐτοῦ γαστρένου, θοτεροστόμου. Ηἱ ἐγγείρησις αὕτη εἶναι, τὰ τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ Κ. Σεμίωνος, πάντα εἰνδιύνος καὶ φέρει ἀσφαλῶς πρὸς τὸ δι' αὐτῆς σκοτεύμεγον θεραπευτικὸν ἀποτέλεσμα.

ερὶ ἀφέρων συγγράψας ἀργαῖος Ἐλληνοὶ ιατροὶ,
τὸ οὐδέμια τῶν ὑπερέσων ἀπὸ τοῦ αἰδούσου παρὰ φύσιν
[οὐ δένογετι τὴν γονὴν (αἱ ὑστέραι)].

ХЕИРОУРГІКІ.

72. Περὶ τῆς χρήσεως τοῦ μεταλλικοῦ σύρματος ἐν τῇ Χειρουργικῇ.

Τὴν ὑπὸ Μαρτωρος Σκεψου εἰς τὴν χειρουργικὴν πρᾶξιν εἰσαχθεῖσαν ἀργυρᾶτρ λεγομένην φαγὴν, (τουτέστι τὴν δι' ἀργυροῦ σύρματος συναγωγὴν τῶν χειλέων τῶν τραυμάτων, τῶν συριγγίων, τοῦ λαγώου χείλους καὶ τῆς ἀσυμφυσῆς ὑπερώσεις [Palatissi], ἔτι δὲ τὴν ἀπόρρραξιν τῶν μετὰ τὰς ἐκ διατομῆς ἐγχειρήσεις δυσεπισχέτιως αἱμορράγούντων, ή πρὸς κιρσοὺς διευρυσμένων ἀγγείων) καθιπέβαλεν ἐκ νέου ὁ χειρουργὸς Κ. Λ. Οὐάγγιηρος εἰς ἀκριβῆ κλινικὴν δοκιμασίαν. Τὰ ἐκ ταύτης δ' ἐπιτευχθέντα θεραπευτικά ἀποτελέσματα ήσαν τοσοῦτον ἀγαθά, ὅστε καὶ ἄλλοι μετ' ἐκεῖνον χειρουργοί, παρωρμηθέντες ἐξ αὐτῶν, ἐδοκίμασαν περιτέρω κατὰ τὴν χειρουργικὴν αἵτινην πρᾶξιν τὴν περὶ ἡς δ

λόγος ῥαφήν. Κατὰ τὰς πάρατηρήσεις τοῦ Κ. Οὐαγγελίου τὸ κυριώτερον αὗτῆς πλεονέκτημα εἶναι, ὅτι συγκρατεῖ κάλλιον, ἢ ἡ διὰ λίνου ῥαφὴ τῶν τραυμάτων τὰ χεῖλη καὶ ὅτι δὲν ἐντέμνει αὐτὰ, οὐδὲ πειφέρει τύχειν. Καὶ ὅταν δὲ δὲν ἐπιτευχθῇ ἡ ἀποστολή (ἡ οὕτω δὴ λεγομένη καὶ πρῶτος σκοπός) θεωρεῖται, συμφύονται οὐδὲν ἡτού τὰ διὰ τῆς ἀργυρᾶς ῥαφῆς συνηγμένα χεῖλη τῶν τραυμάτων διὰ πυγμασίας καὶ κεγχρωδῶν σαρκοφυγμάτων.

Η πρώτη χειρουργική περίπτωσις, καθ' οὓν ὁ Κ.
Οὐάγιος ἐρήμωσε τὴν ἀργυρᾶν ῥάχην, οὐν πεπα-
ναιωμένον ἐκ διαρρήξεως τραῦμα κατέ τὸν περίνεον,
διηκονον ἀπὸ τῆς ὀπιειθίας συμβολῆς τῶν κυσθοχει-
λίδων ρέγγοι τοῦ δακτυλίου, οὗ μάλιστα ὁ αφιγκτήρ
ἦν μέρει διερρώγως. Συνήγαγε δὲ ὁ Κ. Οὐάγιος
τὸ μέγα τοῦτο τραῦμα διεκ τῆς ἀργυρᾶς ῥάχης κα-
τὰ τὸν ὀκόλουθον τρόπον· νεοπαγήσας διεύντως τὰ
γείλη τῶν οὔλη ἐφέτεινωρένων τοῦ τραύματος χρη-
μῶν, συνέρρεκψεν ἔξαγγῆ τὸ τραῦμα διὰ λεπτοῦ, εὐ-
κάρπτου καὶ εἰς μίκην τῶν συνήθων ἀγκύλων χει-
ρουργικῶν βελονῶν διεργένου ἀργυροῦ σύρματος.
Ἀπεῖχον δ' ἀπὸ ἄλληλων αἱ ῥάχαι 3^η καὶ διηκονον
δι' ὅλου τοῦ πάχοντος τῶν χειλέων τοῦ τραύματος,
διελαχυθάνοντα αὕτα κατὰ βάθος. Μετὰ τὴν διεκ-

Εολὴν τοῦ πρὸς ἐκάστην τῶν ρέχρῶν σύρματος, συνέστρεψε τὰ ἄκρα αὐτοῦ δι' ὀξυλόβητος, μέγρεις οὖ τὰ γείλη τοῦ πρωτύματος προχώντο εἰς ἀκρεῖτη πρὸς ἀλληλα επαφήν. Μετὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ρέχρης ταύτης ἐπῆλθε μετρία φλεγμονὴ καὶ πύρεις. Τὸ

ἀργυροῦν σύρμα, καὶ τοι ἀρεθέν μέχρι τῆς τρίτης
έβδομάδος, οὐδεμίαν εἰργάσατο ἐντομήν οὐδὲ πύγ-
σιν κατὰ τὰ σημεῖα τῆς διέρσεως αὐτοῦ.

Αί δέων μὲν καὶ περιπτώσεις (κολεοκυστικῶν συριγγίων), ἐφ' ὃν δὲ Κ. Οὐάλγητρος ἐφήρμοσε τὴν ἀργυροῦσαν ρύθμην, ἔχουσιν ὡς ἑξῆς:

Θεράπαινά τις, έτιδη 32, ἐφερεν εύρù κολεοκυ-
στικόν συρίγγιον, οὗ τὸ πρόσθιον στόμιον, ἀρχόμενον
 $\frac{3}{4}$ " ὅπισθεν τοῦ ἔξωτερικοῦ στομάτου τῆς οὐρή-
θρας, ἐξετείνετο μέχρι σχεδόν τοῦ στομάτου τῆς μή-
τρας, ἀπέχον αὐτοῦ μόλις $\frac{1}{2}$ ". Τὸ πρόσθιον πλεύ-
ρωμα τῆς οὐροδόχου κύστεως ἦν κατὰ μέγα μέρος προ-
πεπτωκός διὰ τοῦ συρίγγιου εἰς τὸν κολεόν. Τὸ πρόσ-
θιον τοῦ κολεοῦ πλεύρωμα ἦν περιτενές· καὶ διη-
λαύνετο πολλαχῶς ὑπὸ οὐλῶν. Ἐκ τῆς κολεακής
μοίρας τῆς μήτρας ὑπελείποντα ἔτι σμικροί τινες
μόνον ὄχθοι, μεταξὺ τῶν ὀπισθών ἐφαίνετο τὸ ἔξω-
τερικόν τῆς μήτρας στόμιον. Εἶδερός ον δὲ διηγεῖτο;
τὰ οὖρα διὰ τοῦ συρίγγιου.

λόγος ῥαφήν. Ικατά τὰς πάρατηρήσεις τοῦ Κ. Οὐαγγήρου τὸ κυριώτερον αὐτῆς πλεονέκτημα εἶναι, ότι συγκρατεῖ κάλλιον, ή η διὰ λίνου ῥαφή τῶν τραυμάτων τὰ γείλη καὶ ὅτι δὲν ἐντέμνει αὐτὰ, οὐδὲ πειφέρει πύγισιν. Καὶ ὅταν δὲ δὲν ἐπιτευχθῇ ἡ ἀποσ-
ος (ἡ οὔτω δὴ λεγομένη κατὰ πρῶτον σκοπόν) θεωρεῖται, συμφύονται οὐδὲν ἡτού τὰ διὰ τῆς ἀργυ-
ρᾶς ῥαφῆς συνηγμένα γείλη τῶν τραυμάτων διὰ πυκνώσως καὶ κεγχρωδῶν σαρκοφυγμάτων.

Η πρώτη χειρουργική περίπτωσις, καθ' ήν ὁ Κ. Οὐάγγηρος ἀρχέρματος τὴν ἀργυρᾶν ῥιψῆν, ἦν πεπο-
λαιωμένον ἐκ διαρρήξεως τραῦμα κατὰ τὸν περίνεον,
διηκον ἀπὸ τῆς ὀπιτσίας συμβολῆς τῶν κυσθοχει-
λίδων μέχρι τοῦ δακτυλίου, οὐ μάλιστα ὁ σφιγκτήρ
ἥν εὐ μέρει μιερόων γάρ. Συνήγαγε δὲ ὁ Κ. Οὐάγγηρος
τὸ μέγα τοῦτο τραῦμα διὰ τῆς ἀργυρᾶς ῥιψῆς κα-
τὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον· νεοποιήσας δεόντως τὰ
γείλη τῶν οὔπη ἐρρίκνωρένων τοῦ τραύματος κρη-
μῶν, συνέρρεκψεν ἔξαγη τὸ τραῦμα διὰ λεπτοῦ, εὐ-
κάρπτου καὶ εἰς μίαν τῶν συγκρίτων ἀγχύλιων χει-
ρουργικῶν βελονῶν διεργάνου ἀργυροῦ σύρματος.
Ἀπεῖχον δ' ἀπὸ ἄλληλων αἱ ῥιψαι 3^{'''} καὶ διηκον
δι' ὃλου τοῦ πάχους τῶν χειλέων τοῦ τραύματος,
διελαχυθένοντα αὐτὰ κατὰ βάθος. Μετὰ τὴν διεκ-
μέρος αὐτοῦ. Μεθ' ἡμέρας τέσσαρας ἀπὸ τῆς ἀποφρά-
ζεως ταύτης τοῦ συριγγίου ἐξέρρευσαν καὶ αὖθις δι' αὐ-
τοῦ ὅλιγα οὖρα. Προσέτι παρετηρήθη, ὅτι αἱ μεσαῖ-
αι δύω ῥαφαὶ, καθ' ᾧς ἦν μαζῶν ἡ περιτένεια τοῦ
κολεοῦ, εἶχον ἐντάμει τὰ μαλθακὰ μόρια. Πρὸς δι-
χετήγησιν δὲ τῶν οὔρων εἰς τὴν κατὰ φύσιν διεξο-
δον αὐτῶν εἰσήγαγεν ὁ Κ. Οὐάγγηρος εἰς τὴν οὐρή-
θραν δεόντως εύρην καθετῆρα, δι' αφῆκε διαρκῶς
ἐγκείμενον. Προσέτι ἐτηρεῖτο καθαρὸς ὁ κολεός δι'
εισαντλήσεων εἰς αὐτὸν χλιαροῦ ὑδάτος. Μεθ' ἡμέ-
ρας 19 ἀπὸ τῆς ἐγχειρήσεως ἐξήρεσεν ὁ Κ. Οὐάγγη-
ρος τὰς ῥαφὰς, ἦν μόναι αἱ μεσαῖαι δύω εἶχον ἐν-
τάμει, ὡς εἴρηται, τὰ μαλθακὰ μόρια, αἱ δὲ λοιπαὶ
οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην εἶχον ἐργασθῆ ἐντορήν. Τὸ συ-
ριγγιον ἦν οὐδηὶ ἐπισκέψας ἐστενωμένον.

Εολὴν τοῦ πρὸς ἐκάστην τῶν ῥιχρῶν σύρματος, συνέστρεψε τὰ ἄκρα αὐτοῦ δι' ὀξυλόβητος, μέχρις οὖ τὰ γείλη τοῦ τραύματος ἔρχοντο εἰς ἀκριβῆ πρὸς ἀλληλα έπαφήν. Μετὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ῥιφῆς ταύτης ἐπῆλθε μετρία φλεγμονὴ καὶ πύκσις. Τὸ

Μετά τινας ἑβδομάδας ἐνεοποίησε καὶ αὖθις τὰ γείλη τοῦ ὑπολειψθέντος στομάτου τοῦ συριγγίου καὶ ἐνέβαλε κατὰ τὸ θυηκός τούτου τέσσαρας ἀργυρᾶς ῥιχφᾶς, πρὸς ἃς ριτεγειρόσθη ἦττον παχὺ ἀργυροῦν σύρμα, ἢ πράτερον. Μεθ' ἡμέρας 11 ἐξηρέθησαν τὰ

ἱρματα. Εὐρέθησαν δὲ αὐτὰ μὲν ἐν τῇ ἀρχαιῇ αὐτῶν θέσει, τὰ δὲ ἐκ τῆς διέρσεως αὐτῶν τρήματα ὑδάλως μείζονα, ἵνα κατὰ τὴν ἔγγειργσιν. Τὸ συλληγιον ἦν μὲν ἐντελῶς ἀποπεφραγμένον, τὸ δὲ εἰριστικὸν τοῦτο ἀποτέλεσμα ἦν διαρκές. Ἀλλὰ ετά τινα καιρὸν, καθ' ὃν ἡ περὶ τῆς ὁ λόγος θεάπαινα εἰργάζετο καὶ ἐκινεῖτο ὡς καὶ πρότερον, αρετηρίθησαν πλησίον τῆς οὐλῆς, ἥτις διεπήμανε ὃν τόπον, καθ' ὃν πρότερον ἦν τοῦ συριγγίου τὸ τόβμιον, δύω σμικρότατα τρημάτια, ἅτινα ὁ Κ. θάγγηρος ἀνεγγώρισεν, ὡς ἐκ τῆς θέσεως καὶ τοῦ γένθους αὐτῶν, ὡς δῆτα τὰ τρῆματα τῆς διέρσεως τοῦ παχέος ἀργυροῦ σύρματος. Ἀλλὰ καὶ τὰ τρημάτια ταῦτα συνουλώθησαν, καυτηριασθέντα διὰ τοῦ νιτρικοῦ ἀργίρου καὶ τῆς γαλβανοκαυστικῆς.

ΙΙ δευτέρα περίπτωσις έχει ός έπειτα. Συνή τις, ών 27, έφερε κατά τὸ πρόσθιον τοῦ κολεοῦ πλεύ-
μα συρίγγιον, οὗ τὸ στόμιον ἦν διετλημμένον
τὸ σκληριώντων χειλέων καὶ διὰ τοῦ δποίου
ύπατό τις νὰ εἰσαγάγῃ τὸν δάκτυλον αὐτοῦ
; τὴν οὐροδόχον κύστιν. Τὸ δπίσθιον χεῖλος
οὐ στομίου τοῦ συρίγγιου ἐσχηματίζετο ὑπὸ τῆς
λεπτῆς μοίρας τῆς μήτρας. Εἶχε δὲ κατὰ τὰ λοι-
έντελῶς κατὰ φύσιν ἡ βλεννομεμβράνη τοῦ κο-
οῦ. Τὰ οὖρα ἔξεχέοντο ἀδικόπως διὰ τοῦ συριγ-
ου κατὰ σταγόνα. Πρὸς ἀπόφραξιν τοῦ συρίγγιου
κ. Οὐάγηρος ἐγειρούργησε κατὰ τὸν ἀκόλουθον
όπον· ἀναισθητοποιήσας διὰ χλωριοφερμίου τὴν
ίσχουσαν καὶ σχηματίσας αὐτὴν διὰ τρόπου τοὺς
θιῶντας πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἐπ' ἔξαιρέσει τοῦ ἐν
κύστει λίθου πλαγίας λεγομένης τομῆς καὶ καθ-
κύσας τὴν καλεσκὴν μοίραν τῆς μήτρας, καθεῖλε
ἀ τοῦ ρυαχαιρίου τὰ χεῖλη τοῦ σορίου τοῦ συριγ-
ου καὶ ἐνέβαλεν ἐξ ἀργυρᾶς ραφᾶς διὰ λεπτοῦ
γυροῦ σύρματος. Εἰσαγαγὼν εἶτα εἰς τὴν οὐρήθραν
αστικὸν καθετήρα, ἀφῆκεν αὐτὸν ἐγκείμενον διερ-
ῦ. Κατέκειτο δὲ ἡ πάσχουσα ὑπτία, ἔχουσα συ-
καρυμένα τὰ σκέλη αὐτῆς. Μέσαιρέσας ρ.εθ' ἡ-
έρας 16 ἀπὸ τῆς ἐγχειρίσεως τὰ σύρματα, παρ-
εῖρκεν, ὅτι τὸ συρίγγιον ἦν ἥδη ἐντελῶς ἀποπε-
ραγμένον. Κατὰ τὴν 17^η ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἐγ-
ειρίσεως, ἡ μὲν γειρισθεῖσα, καὶ τοι διηγεκτῶς κινού-
ένη, παρετίρησεν, ὅτι τὰ οὖρα ἐξέρρεον διὰ μόνης
ῆς οὐρήθρας, ὁ δὲ κ. Οὐάγηρος ἐβεβαιώθη, ὅτι τὸ
υρίγγιον εἶχεν ἥδη ἐντελῶς ἀποφραχθῆ, ἐνέσας πολ-
ῆγη ποσότητα ὄδατος εἰς τὴν οὐροδόχον κύστιν καὶ
αρατηρήσας, ὅτι οὐδὲ ἡ ἐλαχίστη σαγίων ἀνέβλυζε
αθ' δι χωρίον ἦν πρότερον τοῦ συρίγγιου τὸ σόμιον,
αἱ τοι τῆς γυναικὸς ἐκτελούσης βιαίας ἐκπνευστι-
ᾶς κινήσεις. Μετὰ πιρέλευσιν 1 % μηδὲ φέρετο
ντελῶς καὶ δι κατάρροις τῆς οὐροδόχου κύστεως,

Ο Κ. Οδάγγηρος ἐφίρμοσε προσέτι τὴν σῷγυρᾶν
ῥαφὴν καὶ ἐπὶ τρίτης τινὸς πεντηκονταετοῦς γυναι-
κὸς, ἃς τὸ μὲν χεῖλος ἦν, οἷα δὴ λέγεται, λαγῳ-,
ἢ δὲ ὑπερήντα σύμμαχος. Εἶνε τέλεσε δὲ ἐπὶ τῆς γυ-
ναικὸς ταύτης τὴν σταφυλοβέρβαταν δι' ἀργυροῦ σύρ-
ματος, μεταγειρισθεὶς πρὸς μόνας τὰς δύο κατιωτέ-
τας ῥαφὰς ακριεύνης νῆρια, ἀντὶ ἀργυροῦ σύρματος, ὡς
ὄντων εὐμετακινήτων τῶν ἐλευθέρων χειλέων τοῦ
σύγιρματος τῆς ακρίντης ὑπερήφας καὶ διὰ τοῦτο μὴ
ὄντος δυνατοῦ ἵνα διεκβληθῇ τὸ ἀργυροῦν ηὔσια.

Ο δε Αγγλος χειρουργος K. J. Redfern Davies αφηγεῖται διὰ βραχέων ἐν τῇ ἀγγλικῇ ιατρικῇ ἐφημερίδι «The Lancet» (II. 3.) περίπτωσεν τινα, καθ' οὓν μετεγειρίσθη ἐπιτυχῶς πρὸς ἔξιασιν κιρσοκήλης τὸ ἀργυροῦ σύρμα. 'Εξετέλεσε δὲ τὴν περὶ οὓς ὁ λόγος ἐγγείρεται κατὰ τὸν ἀκλησιον τρόπον· διείρας διὰ βελόνης, ἐν μὲν διπλοῖν ἀργυροῦ σύρμα ρεταξὺ φλεβῶν καὶ ἐκφορητικοῦ πόρου, ἔτερον δὲ ὅπισθεν τῶν φλεβῶν καὶ συσφιγξας ἐκάτερα τὰ ἄκρα τῶν συριμάτων τούτων, συνέθλιψεν οὕτω τὰς κιρσωδῶς διευρυσμένας φλέβας. Μετ' ἡμέρας δέκα απὸ τῆς ἐγγείρεως, ἐπιχειρήσας νὲ ἔξαιρέσῃ τὰ σύρματα, δὲν τίμωνθι, διὸ καὶ ἀπέκοψεν αὐτὰ ὡς μάλιστα βαθύτατα διὰ τομίδος γηλῆς. Τὰ ἐκ τῆς διέρσεως αὐτῶν τριματα ἴλλησαν ἐν διαστήματι ὀκτὼ ἡμερῶν. 'Η κιρσοκήλη ἐφαίνετο οὐδὲν ἐντελῶς τεθεραπευμένη, διὸ καὶ ἀπελύθη τοῦ νεοσοχομείου δι χειροσθελες. Μετὰ παρέλθευσιν ἐνὸς εἴτης, ίδων καὶ αὖθις τὸν ἀνθρώπον ἔκεινον δι Κ. Οὐάγιγρος, ἐθεραπεύθη, ὅπερ ἡ κιρσοκήλη δὲν εἶχε πλέον ἀναφορή.

'Ο δ' ἐν Βερολίνῳ καθηγητὴς Κ. Λαγγεμβέκκιος ἀνεκοίνωσε τῇ ἐν τῇ πόλει ἔκεινῃ ἰατρικῇ ἑταῖροι· (καθ' ἡ αὐτογνώσκομεν ἐν τῇ «Ιατρικῇ κεντρικῇ ἐφημερίδι») (Τόμ. Α', τεῦχ. ΚΔ')., διτὶ μετεχει-ρίσθη λίαν ἐπιτυχῶς τὸ πιθηροῦ τίμριτα πρὸς ἐπε-σχεπτικῆς αἰμορράγιας τῶν κατὰ τὰς ἐγχειρί-σεις διατεμήσαρτων ἀρτηριῶν. Προσθέτει δὲ, διτὶ αἱ πρὸς συμπλεσιν τῶν αἰμορράγουσῶν ἀρτηριῶν ἐν χρήσει δαχρίδες (serre-lines) οὐδέποτε, ὡς φρονεῖ, θέλουσιν ἀξιωθῆναι καθολικῆς χρήσεως, πρῶτον μὲν, ἐπειδὴ ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῶν δὲν εἶναι ἐν πάσαις ταῖς ἐγχειρίσεσι δυνατή, δεύτερον δὲ, ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἀκίνδυνον νὰ ἐνθέτωμεν εἰς τὸ κολάριον τοσαύ-τας δακνιδας, οἵσαι αἱ αἰμορράγουσαι ἀρτηρίαι. Προσέτι ἀναφέρει περίπτωσιν τινα, καθ' ἣν, ἐκ-τελέσας τὸν ἀκρωτηριασμὸν σκέλους κατὰ τὸ κατώτερον αὐτοῦ τριτηριόριον, ἀπέδησε διὰ σιδηροῦ σύρματος ἔξ αἰμορράγουσαις ἀρτηρίαις (ῶν ἦν ἄλλως δυσχερῆς ἡ ἀπολύτωσις, ὡς ὅντων ἐνειμένων τῶν περὶ αὐτὰς μαλιθακῶν μορίων) καὶ συγκόνωσεν ἀκρ-

Εἶς τοὺς κρημαγὸντες διὰ σιδηροῦ ἐπίσης σύρματος.
Ἐνθεὶς δὲ τὸ τραχύμυκε εἰς γλισθὸν λουτρὸν, ἐφίκετο
οὗτῳ τῆς ἀπόσου αὐτοῦ καὶ ἐντελοῦς συνουλώ-
τεως. Τὰ κατὰ τὰς δύνα τοῦ τραχύματος γωνίας
προβάλλοντα σύρματα ἀπελύθησαν ἀλληλοδιαδό-
γος ἥτις ἔκυτῶν ἀπὸ τῆς 11^{ης} μέχρι τῆς 16^{ης} ἡ-
μέρας ἀπὸ τῆς ἐγγειρήσεως. Μήντεροι τινὲς πε-
ριπτίσει, καθο' ἣν ἡλεκτροφλεγε κατὰ τὴν διὰ κρη-
μανοτούργεως μέθοδον τὸ σκέλος ἀνδρὸς ἀμέσως
ὑπὸ τὸν μεῖζονα τροχαντῆρα, ἀπέδησε τὴν τε κα-
τὰ βάθος καὶ τὴν κατ' ἐπιστολὴν ρυγμικὴν ἀρ-
τηρίαν, ἕτι δὲ τρεῖς ἐλάσσονας ἀρτηριακοὺς κλῶ-
νας διὰ σιδηροῦ σύρματος καὶ συνήγαγε τοὺς κρη-
μνοὺς τοῦ τραχύματος διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐνωτικοῦ μέ-
σου. Πιπετεύθη δὲ καὶ ἐνταῦθα, κατὰ τὴν διαβε-
βαιώσιν τοῦ Κ. Δαργεινούβεκκον, ἡ ἀπευθείας τοῦ τραχύ-

ματος ἔνωσις. Ἐκ μόνου δὲ τοῦ βάθους αὐτοῦ ἀνε-
δίδετο ὀλίγον καὶ χρηστὸν πῦνον ἐφ' οὓς δὲν εἶχον
ἔτι ἐκπέσει τὰ σύρματα, τουτέστι μέχρι τῆς 26^{ης}
ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐγγειρήσεως.

Ο αὐτὸς γειρουργὸς ἐπεγγείρησε προσέτι νὰ ἀντι-
καταστήσῃ τὸ σιδηροῦν σύρμα ἀντὶ τῶν ὑπὸ τοῦ
κ. Σιγυμόνος πρὸς συμπλέσειν τῶν αἰροφράγων σῶν
ἀρτηριῶν ἐπιναθθεισῶν μεταλλίνων δακτυλίδων. Ἐφ-
αρμόζει δὲ πρὸς τὸν ακοπὸν τοῦτον τὸ σιδηροῦν
σύρμα κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον· διεκβαλὼν ἐκά-
τερον τῶν ἀκρῶν προσηκόντως μακροῦ σιδηροῦ
σύρματος διὰ βελόνης εὐθείας, τὸ μῆκος ὃσον 3'',
ἐμπείρει τὰς βελόνας ταύτας ἐπὶ τῆς τράχυματε-
κῆς ἐπιφανείας ἐκ τῶν κάτω πρὸς τ' ἄνω καὶ ἔξω
ἐκατέρωθεν τῆς αἰροφράγουσης ἀρτηρίας. Εἶτα συ-
σφίγγει τὰ διὰ τοῦ δέρματος προβάλλοντα ἄκρα
του σύρματος ὑπὲρ κυλιμέρισκου (ὅσον δακτύλου τὸ
πάχος) ἐκ λινοῦ ὄθοντος μέχρις οὗ συμπιεσθῇ δε-
δυτῶς ἡ αἰροφράγονσα ἀρτηρία καὶ ἀκόλοθως ἀμ-
ματίζει τὸ σύρμα.

Ἐφήριος δὲ ὁ Κ. Λαζαρενός τὴν περὶ
ἥς ὁ λόγος ἵσχαιρον μέθοδον πρὸς ἀπόφραξιν τῆς
μηρικῆς σφραγίδας ἐπὶ δύο ἀκρωτηριασμῶν τοῦ σκέ-
λους κατὰ τὸν μηρόν. Καὶ κατὰ μὲν τὴν πρώ-
την περίπτωσιν, ἣντις ἀπέλγει εἰς Θάνατον, ἔδει-
σε τοῦ ἀκρωτηριασμοῦ ἔγκαρ τῆς ἐν τῷ σκέλει
διελιπός καὶ τὰς δυνάμεις ἔδειπνοσίς τυγχεως

καὶ τῆς καταστροφῆς τοῦ περιοστέου. Ἐπανῆλθε
δὲ ὁ Θάνατος τὴν τρίτην ἀπὸ τῆς ἐγγειρήσως ἡ-
μέραν κατὰ συνέπειαν πολυπλοκῶν πυαψικῶν ἔστι-
ῶν ἐν τοῖς πνεύμοσι. Κατὰ τὴν γεκροτοῦ ἐύρεθη
6^ο.) Ἐπειδὴ αἱ διὰ μεταλλικοῦ σύρματος ἁ-
φαὶ διατηροῦσιν ἀμετάβλητον τὴν μορφὴν τῶν,
διὰ τοῦτο ἐπιτυγχάνεται δι' αὐτῶν ἀκριβεστέρα
τῶν τραυμάτων ἔγωσις.

ἡ μητρικὴ ἀρτηρία ἀνωθεν τοῦ δεσμοῦ μικρὸν ἐστενωμένη, ἀποπεφραγμένη δὲ ἐντελῶς κατ' αὐτὸν δι' ἔρυθρολεύκου θρόμβου αἷματος, τὸ μέγεθος ὅσουν $\frac{3}{4}$. Προσέτι εὑρέθησαν τὰ πλευρώματα αὐτῆς ἡγρέναι γ^{ον}.) Τὰ λεπτὰ μεταλλικὰ σύρματα εἰσὶ προτιμότερα τῶν παχέων πρὸς τὸν περὶ οὓς δὲ λόγος σκοπὸν, ὡς προξενοῦντα κατὰ τὰ τρήματα τῆς διέρσεως αὐτῶν ἥττον διαψιλῆς πύγησιν καὶ ἥττον κα-

νπὸ τοῦ σιδηροῦ σύρματος εἰς ἀκριβῆ πρὸς ἄλλην
λογίαν ἐπαφήν. Ὁ ἔνδον χιτῶν τῆς ἀρτηρίας οὐδὲν
ἥν ἐντετυημένος ὑπὸ τοῦ σιδηροῦ βρόχου. Καθ' οὐδὲν
δὲ χωρίου ἐφῆπτετο τὸ σιδηροῦν σύρμα τῆς ἀρ-
τηρίας παρετηρεῖτο ὑπομέλαινα χρῶσις αὐτῆς (διὰ
θεικοῦ σιδηροῦ). Ἡ κάτωθιεν τοῦ σιδηροῦ βρόχου,
“/” μακρὰ, μοιραὶ τῆς ἀποδεδεμένης ἀρτηρίας ἥν
ἐπίστης ἐμπεφραγμένη διὰ στερεοῦ θρόμβου αἷματος,
μὴ διαφέρουσα οὐδὲν τῆς λοιπῆς ἀρτηρίας οὔτε
κατὰ τὸ γρῖμα, οὐδὲν κατὰ τὴν σύστασιν.

‘Η δευτέρα περίπτωσις, καθ’ θν ἡ Κ. Λαγγερ-
βέκκιος ἔχειρούργησε κατά τὴν ἐκτεθεῖσαν μέθοδον,
ἀναφέρεται εἰς οἰνόφλυγά τινα, ἐφ’ οὐδὲντέλεσε
τὸν ἀκριωτηριασμὸν τοῦ σκέλους ἔνεκα ἐκτεταμέ-
νης τερηδόνος κατὰ τὸ κάτω ἄκρον τοῦ δεσποτοῦ τοῦ
μηροῦ.

Περὶ τῆς χρήσεως τοῦ σιδηροῦ σύρματος ἐν τῇ Χειρουργικῇ πρᾶξι ἔνθεσιν τῶν χειλέων τῶν τραυμάτων ἐπραγματεύθη οὐ πρὸ πολλοῦ ἐν τῇ «Ιατρικῇ ἐρώσει» καὶ δὲ ἐν Παρισίοις χειρουργός Κ. Ὁλ-

λιέρος. Περὶ τῆς ἀνυστικότητος τοῦ σιδήρου σύρματος πρὸς συναγωγὴν τῶν χειλέων τῶν τραχύματων κατὰ σύγκρισιν πρὸς τὸ σπρικὸν νῆμα ἀναφέρει ὁ χειρουργὸς οὗτος ἐν τῇ περὶ ἣς ὁ λόγος πραγματείᾳ, ὅτι ἐν ἔκαστῃ περιπτώσει μετεχειρίζετο πρὸς συναγωγὴν τοῦ τραχύματος ἐν μέρει σιδήροιν σύρμα καὶ ἐν μέρει νῆμα σηρικόν. Λί έγγειρήσεις, καὶ οὐδὲς ἐδοκίμασε συγκριτικῶς ἀμφότερα τὰ ἐνωτικὰ ταῦτα μέσα, εἰσὶν αἱ ἀκόλουθοι· 2 καθαιρέσεις καρκινώματος τοῦ μαστοῦ, 1 καθαιρέσις καρκινωμάτωδον δύκου κατὰ τὸ χεῖλος, 1 ἀκρωτηριασμὸς κατὰ τὴν κνήμην, 1 συγκρατισμὸς τοῦ κάτω βλεφάρου καὶ 1 διορθωτικὴ χειρουργία ἵνεκα συρφύσεως τοῦ βραχίονος μετὰ τοῦ κορμοῦ. Ἐκ τῆς συγκριτικῆς ταύτης ἐξετάσσεως ἐξῆγαγεν ὁ Κ. Ὁ. Ι. λιέρος τὰ ἀκόλουθα πορίσματα·

α°.) Τὸ μεταλλικὸν σύρμα ἐρεθίζει τοὺς ισούς,
λε0' ὃν ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν, ὀλιγώτερον, οὐ τὰ εὖ
όργανικῶν οὔσιῶν νήματα καὶ ἐνεργάζεται σπανι-
ότερον ἔξελκώσεις καὶ ἐντομός. Προσέτι ἀνέχονται
οἱ ίστοι τὴν ἐπαφὴν τοῦ μεταλλικοῦ σύρματος ἐπὶ
μακρότερον χρόνον, οὐ τῶν εὖ ὄργανικῶν οὔσιῶν
περιγραμμένων γηράτων.

6'.) Ἐπειδὴ αἱ διὰ μεταλλικοῦ σύρματος ἁ-
ρφαι διατηροῦσιν ἀμετάβλητον τὴν μορφήν των,
διὰ τοῦτο ἐπιτυγχάνεται δι' αὐτῶν ἀκριβεστέρα
τῶν τραυμάτων ἔγωσις.

γον.) Τὰ λεπτὰ μεταλλικὰ σύρματα εἰσὶ προ-
τιμότερα τῶν παγέων τερὸς τὸν περὶ οὓς δὲ λόγος
εκοπόν, ὡς προξενοῦντα κατὰ τὰ τρήματα τῆς δι-
έρσεως αὐτῶν ἡττον διαψιλῆ πύγσιν καὶ ἡττον κα-

ταφανεῖς οὐλάς. Δύναται δέ τις νὰ ἐμβάλῃ ἀδεῶς πολλὰς τοιχύτας ράράς. Μάλιστα κατὰ τὰς οὕτω δὴ λεγομένας πλαστικὰς ἐγγειρήσεις εἶναι ακοπιψωτάτη ἡ γρῆσις τοῦ μεταλλικοῦ σύρματος, ἐπειδὴ κατ' αὐτὰς ἀπαιτεῖται ἡ ὥς οἷον τε μάλιστα ἀνρίθης τῶν μορίων ἔνθεσις.

73. Περὶ τοῦ ἐξ ἐπιτεχνήσεως κερατοειδοῦς (*Corneae artificialis*) καὶ τῆς δι᾽ αὐτοῦ θεραπείας τῆς ἐκ σκιερότητος τοῦ χιτῶνος τούτου τυφλότητος.

Πολλοί τῶν ἀνθρώπων, ἐνῷ ἔχουσιν ἀλλως ὑγείες
όφθαλμοὺς, εἰσὶν ἐστερημένοι τῆς ὄράσεως μὲν οὐ πειδὴ
οἱ κερατοειδεῖς χιτῶνες τῶν ὄφθαλμῶν αὐτῶν ἀπέ-
βαλον τὴν κατὰ φύσιν διαφύγειαν.⁷ Οταν ἡ πάθησις
αὕτη προήκεν τῇδη εἰς ἐπίσημον βαθὺδύν, τότε πᾶ-
σαι θεραπευτικὴ προσπάθεια, ἀπὸ τῆς διὰ τοῦ ἐγ-
κρόκου βάρυματος τοῦ ὅπλου μέχρι τῆς δι' ἀπεκ-
τομῆς πετάλλων ἀπὸ τοῦ ἀδιαφρανοῦς χιτῶνος, ἀ-
ποβαίνει δυστυχῶς ματαία. Ἡ Ολιβερὰ αὕτη ἀ-
λγήεια ἐνέβαλεν εἰς τὸν *Himly* τὴν μεγαλορυζ
ιδέαν νὰ ἀπεκτάμῃ μέρος τοῦ σκιεροῦ κερατοει-
δοῦ.

δοῦς χιτῶνος καὶ καταστήσῃ ἀντ' αὐτοῦ ισομέγεθες τρυπανός, εἰλημμένον ἀφ' ἑπέρου ἀνθρώπου, ἀραιωρωτικοῦ, ή καὶ ἀπό τινος ζώου. Ἀλλὰ καὶ ἡ θεραπευτικὴ αὕτη ἀπόπειρα ἀπεδείχθη, δυστυχῶς, ἀλυσιτελῆς, ἐπειδὴ, οὐ μόνον καθ' ὑπερβολὴν δυσεκτέλεστος εἶναι ἡ μεταμόσχευσις αὕτη, ἐν ἑκατὸν περιπτώσεσι μόλις ἀπαξ κατορθουμένη, ἀλλὰ καὶ ἀφοῦ, μετὰ μεγίστης δυσχερείας, κατορθωθῆ ἡ ἐγγείρησις, τὸ μεταμόσχευθὲν διαφνὲς τρυπανά τοῦ κερατοειδοῦς ἀποθάλλει καὶ τοῦτο κατὰ μικρὸν τὴν διαφύνειν αὐτοῦ, καὶ οὕτως ὁ πάσχων ἐπικανέρχεται εἰς ἣν πρὸ τῆς ἐγχειρήσεως ἦτο κατάστασιν.

'Αλλ' αἱ ἀποτυχίαι αὗται δὲν ἀπεθάρρυναν τοὺς διεγεκῶς μεριμνῶντας περὶ τῆς δυσγιερούστης ἀνθρωπότητος. Οἱ ἐν Μονάχῳ λατρὸς K. Nussbaum

συνέλαβε τὴν ἴδεαν νὰ ἐναρμόσῃ εἰς τὸν σκιερὸν κερατοειδῆ χιτῶνα τριγμάτιον ὑέλου καὶ οὕτως ἀποδώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν προτέραν αὐτοῦ διαφάνειαν. Ὅπως δὲ διδαχθῇ ὁ ποιῶς ὁ βαθύμας τῆς φλεγμονῆς, θὴν προξενεῖ ἡ μετὰ τῶν ὄργανικῶν ιστῶν ἐν διηγεχεῖ ἐπαφῇ ὕελος, καὶ ἐπομένως δυνθῇ νὰ προεικάσῃ ἀν καὶ ὁ κερατοειδῆς χιτῶν ὕελεν ἀνεγθῇ τὸ εἰς αὐτὸν ἐντεῦθυσμένον τριγμάτιον τῆς ὑέλου, ἐνήργησεν ἐφ' ἐαυτῷ τὸ ἔξης πελεμαχεῖν τοὺς εἰς τὸ Δέσμων αὐτοῦ πινακάτες ἐντο-

λές, ἐνέθηκεν ἐν ἔκάστῃ αὐτῶν σφαιρίδιον, ἐν
καύτῃ μὲν ἐκ ζύλου, ἐν ἐκείνῃ δὲ ἐκ σιδήρου, ἐν
τῇ τρίτῃ ἐκ χαλκοῦ καὶ ἐν τῇ τετάρτῃ ἐξ ὑέλου
καὶ ἐπέδησε τὰ τριγύματα, φέροντα ἐντείματά
καὶ περὶ ὧν ὁ λόγος σφαιρίδιον. Παρατηρήσας δὲ,
ὅτι ἡ θελος εἶχεν ἔργασθη τὸν ἐλάσσονα ἔρεθισμὸν,
τροφήη μᾶκλον τελεχρήψυμένος εἰς τὰς περιτέρω
μέτοις ἔργασίας. Καὶ πρῶτον μὲν ἐπειράθη νὰ
τρεχυμετοποιήσῃ ἐπὶ λαβηρίδων τὴν ἐπίνοιαν αὐ-
τοῖς ὡς ἕξῆς ἀπεκταμών διά τινος δακτυλιόδους
μηλίου μέρος ἐκατέρου τῶν κερατοειδῶν γιτώ-
νων τοῦ ζώου, ἐνέρριψεν εἰς τὰ ἐντεῦθεν τρίγυματα
τρημάτια ὑέλου, προσηκόντως ἐπὶ τούτῳ ἔξειργα-
μένα. Η ἐγγείρησις ἐπέτυχε πληρέστατα (καθότι
τὸ ζῷον ἐφαίνετο βλέπον ὡς καὶ πρότερον) ἀλλ'
οὐκοῦδες αὐτῇς δυστυχώς δὲν ἐπετεύχθη, ἐπειδὴ
ιετέν τινα χρόνον ἀπέπεσον τὰ ὑέλια ἐκεῖνα, δικ-
υρέντος ὑπὸ πυρίσεως τοῦ περιλαρυθάνοντος αὐ-
τὰ κερατοειδῶν. 'Ἄλλ' οὐδὲ ἡ ἀποτυχία αὗτη ἔ-
γχυσε νὰ ἀποθρήψῃ τὸν Κ. Nussbaum, διστις
ζηκολούθησεν ἀδικτρέπτως τὰς ἀποπελέας αὐτοῦ,
ρρυκθεὶς γάν της φυσικῆς ἀληθείας, διτι ή, ἐλα-
γίστη ὅπη, κειμένει ἀρκούντως πλησίον τοῦ ὄ-
ρθιαλυροῦ, ἀρκεῖ πρὸς τὴν διέλευσιν τῶν ἀκτίνων,
αἴτιας παράγουσι τὸ ἐπὶ τοῦ ἀρφιβληστοειδοῦς
ὑπτικὸν εἰκόνιον.

Ἐγενέθεν ὁδηγγίθεις, ἐθεώρησεν, ὅτι οὐδὲλως ἀποτεῖται ν' ἀφαιρῇ, ὡς πρότερον ἔπρωτε, μεῖζον καὶ μῆματα τοῦ κερατοειδοῦς καὶ ἐνθέτη, ἐπίσης εὐεγέθη τμῆματα ὑέλου, ἀλλ' ὅτι πρὸς τὸ σκοτούμενον ἀποτέλεσμα ὄρκει ἵνα κατὰ τὸ κέντρον τοῦ κερατοειδοῦς ἐντεῦθεν σμικρότερον ὑέλιον. Προσδές δὲ καὶ αὖθις εἰς τὰ ἐπὶ τῶν λεβητίδων πειράματα αὐτοῦ, ἐγένετο κατὰ τὸ κέντρον ἐκατέρω τῶν κερατοειδῶν χιτώνων τῶν ὄφικαλυπτῶν αὐτῶν τριγράμμιον ὑέλου, οὐ τὸ μὲν πάχος ἢν μέγον $\frac{5}{4}$, ἢ δὲ διάμετρος $\frac{7}{8}$. Οὕτως ἐφίκετο, ὡς μικρεστοῖς, τοῦ σκοπουμένου ἀποτελέσματος. Τὰ οὔποις ἐντείμενα ὑέλινα δὲν ἀπέκτειπτον τοῦ λοιποῦ, τὰ δὲ τὰ ἐξηκολούθουν βλέποντα δύο; καὶ πρὸ τῆς ἐγγειογένεως.

Αφοῦ δὲ Κ. Nussbaum ἐδημοσίευσε (τῷ 1853)
τὰ ἀποτελέσματα ταῦτα τῶν ἀποπειρῶν αὗτοῖς,
οὐδεὶς ἄχρι τοῦδε εἶχεν ἐκτελέσει ἐπὶ τοῦ *αὐτο-θράπου* τὴν περὶ τὸν ὁ λόγιος ἐγγείρησιν. Ἀλλὰ,
καθ' ἡ νῦν ἀναγνώσκομεν ἐν τῷ ἐν Ζυρίχῃ (*)
ἐκδοθέντι ὑπομνηματίῳ, ὁ Ιατρὸς Κ. Θεοφίλος
Εὔστορος (Hausser) ἐξετέλεσε μετὰ πληρεστάτη;
ἐπιτυχίας τὴν ἐγγείρησιν ταῦταν ἐπὶ τοὺς ἐννεα-

(*) Denkschrift d. med.-chir. Gesellschaft des Kantons Zürich zur Feier des 50. Stiftungstages.

και μεχανισμος· οχι με την περιπτωσις αυτη
αλι θετης·

¹ Η περὶ οὗ ὁ λόγος νεᾶνις ἔφερεν ἐκ τῶν κερατοειδῶν γιτῶνος ἀμφοτέρων αὐτῆς τῶν δύοθαληῶν ἐκτεταμένα λευκώματα, ἀπολειφθέντα ἐκ βρενοφρόνας τῶν νεογνῶν.
² Ήσαν δὲ τὰ λευκώματα ταῦτα τοσοῦτον σκιερά, ὅτε ἡ πάσχουσα μόλις ἤδηνατο νὰ διακρίγῃ τὸ λαιμόν φῶς ἀπὸ τοῦ σκότου; συγγενῆρχε δὲ καὶ νυσταγμός. Οἱ δύοθαλημοὶ ἐφαίνοντο ἐμβεβυθισμένοι εἰς τὰς κόγχας αὐτῶν.

‘Η ἐγχειρησις ἔξετελεσθη κατὰ τὸν ὑπὸ τοῦ Κ.
Νυσσόν τοῦ δρυγημένου τρόπου, γενομένης πρῶτον ἀν-
αισθῆτος τῆς πασχούσης διὰ γλωριοφορίας.’ Εμβληθείσης
δηλανότι καθέτου ἐντομῆς εἰς τὸν κερατοειδῆ γιτῶνα
τοῦ ἑτέρου τῶν ὄφιαλμῶν καὶ μεγεθυνθείσης τῆς ἐντο-
μῆς ταύτης κατὰ τὴν ἐξαγωγὴν τοῦ σμιλίου, ἐνηρμόδεθη
εἰς τὴν ἐντομήν ταύτην τημηράτιον χρυστάλλου γαλικικοῦ
ἀξέος (τοῦ οὗτω δὴ καλουμένου ὄρεικρυστάλλου,
ἢ χρυστάλλου τοῦ ὄρυκτοῦ (*)) προσηγόριστας
ἔξειργασμένον καὶ ἀποσταλὲν τῷ Κ. Εδσσήρῳ ὑπ’
αὐτοῦ τοῦ εὑρέτεω τῆς περὶ ἣς ὁ λόγος θεραπευτικῆς μεθό-
δου. Μετὰ τὴν ἐγχειρησιν ἐγένετο χρῆσις ψυχρῶν ἐπι-
θεμάτων ἐπὶ τοῦ χειρισθέντος ὄφιαλμοῦ καὶ ἐτρεῖτο
σκοτεινὸς ὁ κοιτῶν, ἐν τῷ ἥπερ κατακεκλεμένῃ ἡ χειρισθεῖσα.
Κατὰ τὰς πρώτας 24 ὥρας ἀπὸ τῆς ἐγχειρήσεως ἦν ἐ-
λάχιστα τό τε ἅλγος καὶ ἡ αίματηρά τῶν ἀγγείων ἔνεσις.
Ἀλλὰ κατὰ τὴν δευτέραν καὶ τὴν πέμπτην ἡμέραν ἐδέ-

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ.

74. Περὶ τῆς χρήσεως τοῦ ἡλεκ-
τρισμοῦ ἐν τῇ Μαιευτικῇ.

Ἐν τῇ « *Mariatala* ἐγραμμέριδι τῆς Μαιευτικῆς »
(**) προχρυστεύεται ἐπὶ τῇ βάσει πολυχρονίου μαι-
ευτικῆς πείρας ὁ Ἰατρὸς Κ. Λ. Baer περὶ τῆς ἀ-
νυσψημάτητος τοῦ ἡλεκτρισμοῦ πρός τε τὴν πρό-
κλησιν τοῦ προώρου τοκετοῦ, τὴν *ἰσχυροποίησιν*
τῶν κατὰ τὸν τοκετὸν ἀσθετῶν συστολῶν τῆς
μήτρας καὶ ἐπιλογεσιν τῶν ἐξ αὐτῆς αιμορράγι-
ῶν. Κατὰ τὰς πειραματικὰς τοῦ Κ. Ed. Weber
ἐρεύνας, ὃν τὸ περιγενόρευον ἐποληγθεύθη ὑπὸ τῶν
παρατηρήσεων τοῦ Κ. Mackenzie, αἱ μυικαὶ ἔνες
τῆς μήτρας μεθίστανται εἰς χραταιάς συστολὰς διὰ
τῆς ἡλεκτρικῆς διεγέρσεως. Τὸ φυσιολογικὸν τοῦ-
το δεδομένον ἐνέβαλεν εἰς τὸν μαιευτῆρα Schreiber
τὴν ιδέαν νὰ χρησιμοποιήσῃ ἐν τῇ Μαιευτικῇ τὸν
ἡλεκτρισμόν. Εφαρμόσας δὲ πρῶτος αὐτὸς τὸ μέσον
τοῦτο πρὸς τὴν πρόκλησιν τοῦ προώρου τοκετοῦ,
πέτερον μὲν ἄλλους δύο, « διὰ τῆς ἡλεκτρονῆς διε-

(*) Γλαυκός. Cristal de roche, γλαυκός. Rock, βράχος mountain crystal, λιθός. cristallo di monte.

(**) Mon.-Schrift für Geburtshilfe, T. III, 1881, 273.

λησ τῆς προσβολῆς βδελλῶν περὶ τὸν χειρισθέντα ὄφειλακρόν. Μετὰ παρέλευσιν ἡμερῶν δέκα εἶχεν ἐκλίπει ἐξ ὀλοκλήρου τὸ ἄλγος καὶ ἦν ἐπισήμως ἡλαττωμένη ἢ εἰματηρὲ ἔνεσις τῶν ἀγγείων, παρέμενεν δύμας μεγάλη ἵτι φωτοφοβία καὶ δακρυόρροια κατὰ πᾶσαν ἐπίπτωσιν φωτὸς ἐπὶ τοῦ χειρισθέντος ὄφθαλμοῦ. Τὰ συμπτώματα ταῦτα διήρκεσαν ἐπὶ πολλὰς ἕτι ἑδεμάδας, καὶ τοις ἐντελῶς ακοτεινοῦ ὅντος τοῦ κοιτῶνος τῆς χειρισθείης. Ἡ γενικὴ τῆς νεάνιδος κατάστασις ἦν ἀγαθή. Πρὸς τὴν φωτοφοβίαν ἐγένετο χρῆσις ἐνσταλάζεων εἰς τὸν ὄφθαλμὸν διαλύσεως δξικοῦ μολύβδου (3—10 Κόκκ. πρὸς 1/2, 3 Ζύδατος) μετὰ βάζματος δικού τοῦ ἐγχρόκου (Τιμετοῦρας Ορii crocatae), ή καλλιμύνης (Ατρορίπ). Μετὰ ταρέλευσιν 3 1/2 μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐγχειρήσεως ἡ πάσχουσα ἥδυνατο νὰ ἔχῃ ἐκτεθειμένον τὸν χειρισθέντα ὄφθαλμὸν εἰς τὸ φῶς, ἀλλὰ μόνον ἐν καιρῷ συννεφείᾳ. Μετὰ ταρέλευσιν 6 1/2 μην. ἡ κατάπτωσις τῆς χειρισθείστης ἦν ἐξῆς· τὸ τρυγμάτιον τοῦ κεκρυσταλλωμένου χαλκικοῦ δίξιος οὐδαμῶς ἥρεθιζε τὰ μόρια, ικεθ' ὡν ἦν διηγεῖται παφῆ. Ἐν τῷ κερατοειδεῖ χιτῶνι τοῦ χειρισθέντος ὄφθαλμοῦ ἐφαγοντο αίριοφρα τινὰ ἀγγεῖα, φερόμενα συγκεντρικῶς πρὸς τὸ ἐντεθεικένον ἀλλότριον σῶμα. Ἡ φωτοφοβία εἶχε κατὰ τοσοῦτον ἐλαττωθῆ, ώστε μόνον ὅταν θεόπιπτεν αἴφνης εἰς τὸν χειρισθέντα ὄφθαλμὸν πολὺ φῶς, ἡ πάσχουσα συνέμυσε τὰ βλέφαρα. Ἐβλεπε δὲ οὐαργῶς πάντα τὰ περὶ αὐτὴν ἀντικείμενα καὶ αὐτοὺς ἔτι τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ ἐγκολπίου ωρολογίου.

γέρεεως δύνανται νὰ προκληθῶσι ευστολαὶ τῆς
χυσφόρου ικέτρας ἐντελῶς ἀνάλογοι πρὸς τὰς υπτὰς
φύσιν (τοιτέσιν, ἐν τῇ ἀρχῇ μὲν αὐτῶν ἡ πιεύτε-
ραι οὖσαι, κατὰ μικρὸν δὲ ἴσχυρότεραι γινόμε-
ναι, καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐκ μαχροτέρων, εἶτα
δὲ ἐκ βραχυτέρων διαλειμμάτων ἐνιστάμεναι)
καὶ ὅτι διὰ τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος γένεσον δύνα-
ται ὁ μακευτήρ, κατὰ τὴν ἐκάστοτε ἀνάγκην,
ὅτε μὲν νὰ ἐπιταχύνῃ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ
τοκετοῦ, ὅτε δὲ νὰ καταστήσῃ τοῦτον βραδὺν
καὶ ἄλλοτε πάλιν νὰ ἐπίσχῃ αὐτὸν διλοτελῶς ".

Μετὰ τὸν *Schreiber* ἐφήρμοσεν ἐν τῇ Μακεδονίᾳ τὸν περὶ αὐτὸν λόγος μέσον ὁ *Benj. Frank*, τοις ράλιστα ἐκθειάζει τὸν ἀλεκτρισμὸν ὡς ἐπιχειρικὸν καὶ αὐτῶν τῶν σφοδρωτέρων καὶ λανθασεπισχέτων μεθυστέρων αἰμορράγιῶν τῆς μῆτρας. Εφίκετο δὲ αὐτὸς τῆς ἐπισχέσεως τοιούτων αἰμορράγιῶν διὰ τοῦ περὶ αὐτὸν λόγος μέσου τετράτης. Προσέτι μετεχειρίσθη μετ' ἐπιτυχίας τὸν λεκτοισμὸν πλέον ἢ ὅπαξ καὶ μπώς ισγυμνοποιήσῃ.

λές πρὸς ἐξιάθησιν τοῦ ἐμβρύου ἀνεπαρκεῖς συστο-
λὲς τῆς μήτρας καὶ οὕτως ἐπισπεύσῃ τὸ πέρας
οὗ τοκετοῦ. Περὶ δὲ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἡλεκτρι-
κοῦ πρὸς τὴν πρόχλησιν τοῦ προώρου τοκετοῦ λέ-

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΤΩΝ ΙΑΤΡΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ.

173

ει, ὅτι τότε ρύνον ἀποθίνει ἀνύσφιμον τὸ περὶ οὐ λόγος μέσον, ὅτουν πρὸ τῆς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ διηρύνθησεν τὸ στόμιον τῆς μήτρας διὰ πεπιεσμένου σπόγγου, ἢ ἄλλως. Ἐν τινι περιπτώσει, ἐν ᾧ τὸ πόμιον τῆς μήτρας εἶχε δυευρυθῇ προστιθῆντας ἀλλὰ τοῦ συμπεπιεσμένου σπόγγου, ἐπῆλθον μεν ἡμίσης λεπτὸν μετά τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἡλεκτρομαγνητικῆς συσκευῆς λογιγραῖ καὶ ἀποχρώντως διαρκεῖς μετοικατά τῆς μήτρας, ἐπανερχόμεναι κατὰ τὸν αὐτὸν ρόπτον μετά πᾶσαν ἐφαρμογὴν τοῦ ἡλεκτρισμοῦ.

λως περιττὸν νὲ διαλέξῃσεν περὶ ρῦς ἔχαστης τῶν πραγμάτων αὐτῶν ἴδεις.

‘**II** Ὁ περοχὴ τοῦ ἡλεκτρισμοῦ ἐν συγκρίσει πρὸ τὴν ἐρυσιβόλη βρέζαν καταφαίνεται ἐπὶ ἐναργέστερον ἐκ τῶν συγκριτικῶν παρατηρήσεων τοῦ *K. Barnes*.

Παρατρέχοντες τὰς ἀποτυγχάνας δοκιμὰς τοῦ *K. Selyi*ώνος, ἀρχούμεναι ἀναφέροντες, ὅτι ἀπαντεῖς οἱ λοιποὶ παρατηρηταὶ διαβεβαιοῦσιν ἐκ συμφώνου, ὅτι ὁ ἡλεκτρισμὸς δύναται, ἐν μὲν τῇ εἰς τὰς πρὸς τὸν τοκετόν συστολὰς μήπω μεθεστηκούσα μήτρᾳ

'Αλλ' ὅπως αἱ μᾶλλον ἔλλογοι ἐπίνοιαι ἔσχον τοὺς
αὐτῶν ἐναντιογνώμονας, οὕτω καὶ ἡ περὶ ἣς
νταῦθα ὁ λόγος, καρυγγέντος κατ' αὐτῆς τοῦ Κ.
Harting καὶ ἀνθυποφέροντος, πρῶτον μὲν, ὅτι ἡ
φρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος μέσου συσκευὴ
ίναι λίαν δαπανηρὰ, μεύτερον δὲ, ὅτι ἡ διὰ τοῦ
ἥλεκτρισμοῦ διέγερσις τῶν συστολῶν τῆς μῆτρας
πάγεται ἀφορήτους ἀλγηδόνας. 'Αλλ' οὐδέτερος
ῶν λόγων τούτων φαίνεται τοσοῦτον ἴσχυρὸς, ὡς
ἢ ἐλαττώσῃ, ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον, τὴν ἀξίαν
τῆς πρὸς τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος σκοπὸν χρήσεως τοῦ
ἥλεκτρισμοῦ.

νὰ προκαλέσῃ τουτάς, ἐν δὲ τῇ ἕδη ἀφ' ἑκα-
τῆς συστελλομένῃ νὰ ἐνισχύσῃ τὰς συστολὰς ταύ-
τας, ἐπαυξήσῃ τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν καὶ διεγέλῃ
αὐτὰς ἐκ νέου. 'Αλλὰ πρὸς ἐπίτευξιν τῆς μῖαν
τοῦ ἥλεκτρισμοῦ προώρου προκλήσεως τοῦ τοκετοῦ
πρέπει νὰ προδιευρύνωμεν τὸ στόμιον τῆς μῆτρας
διὰ τοῦ συμπεπιεσμένου σπόγγου, ἢ διὰ τῶν εἰς
τὸν κολεόν εἰσαντλήσεων γλιαροῦ ὄδατος κ.τ.τ.

'Εν τῇ περὶ ἣς ὁ λόγος πραγματείᾳ αὐτοῦ ὄμιλος
ὁ Κ. Baer καὶ περὶ τοῦ τρόπου, καθ' θν πρέπει
νὰ ἐφαρμόζηται ὁ ἥλεκτρισμὸς πρὸς τοὺς ἀνωτέρω
εἰρημένους σκοπούς. Διδούχεις ὑπὸ τῆς ἀγρι τοῦδε

Ού μόνον δ' ἐν Γερμανίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ, φήρουσαν ἐν τῇ Μαιευτικῇ τὸν ἡλεκτρισμὸν πολλοὺς τῶν μαιευτήρων, ἀκολουθήσαντες τὸ παράδειγμα τοῦ *Kadford*. "Απόντες οὖτοι, ἔξαιρέσει τοῦ *Slym-*
ιανθώρος, διαβεβαιοῦσιν, ὅτι τὸ ἐπιτευχθὲν ἀποτέλεσμα ἦν ἀρκούντως ἀγαθόν. 'Ο δὲ *Slym*ώρ, χωρὶς νὰ
φρυγῆται, ὅτι ἐν δεδομέναις τισὶ περιπτώσεσιν ἐκπληγοῖς ὁ ἡλεκτρισμὸς τὸν δι' αὐτοῦ ἐπιδιωκόμενον σκοτίαν, λέγει, ὅτι αὐτὸς ἐπὶ ὄκτῳ περιπτώσεων μὲν ἀδυνάτην νὰ προκαλέσῃ διὰ τῆς ἡλεκτρικῆς διεγέρσεως ὑδεμέλαν συστολὴν τῆς μῆτρας. 'Αλλ' ὁ *Demsey* ιαβεβαιοῦ, τούναντίον, ὅτι ἐφήρμοσεν ἐπιτυχῶς τὸν ἡλεκτρισμὸν ἐπὶ τῶν ἀκολούθων εἶκοσι περιπτώσεων ἐπὶ ἐπτά αἰροφραγιῶν τῆς μῆτρας (τῶν μὲν εφόδου τοῦ τοκετοῦ, τῶν δὲ μετ' αὐτὸν), ὄκτῳ περιπτώσεων, καθ' ἃς ἦσαν ἐπεσχημένα τὰ ἔμμηνα, μιᾶς αἱραδύτητος τοῦ τοκετοῦ ἐξ ἀτονίας τῆς μῆτρας, μιᾶς αἱροφράγιας τῆς μῆτρας (ἄνευ συστολῆς αὐτῆς) ατὰ τὸν τρίτον τῆς χυήσεως μῆνα, μιᾶς προκλήσεως τοῦ τοκετοῦ κατὰ τὸν ἕβδομον τῆς χυήσεως μῆνα καὶ, τέλος, δύο παθητικῶν αἱροφραγιῶν τῆς μῆτρας ἔνεκα ἵνωδῶν φευδοπλασμάτων ἐν αὐτῇ.

Καὶ ἄλλοι δὲ τῶν "Αγγλων μαιευτήρων ἐ-
οινοποίησαν περιπτώσεις τινάς, πειθούσας πάντα
ίκατον, ὅτι ὁ θλεκτρισμὸς εἶναι ἀνυσιψώτατου μέσον
τρόφιμος τε πρόσωρον διέγερσιν συστολῶν ἐν τῇ μῆτρᾳ
καὶ ἐνίσχυσιν τῶν θίδην κατὰ φύσιν ἐνεστηκεῖσιν.
Ἐπειδὴ δὲ ἀπαντεῖς οὗτοι οἱ συγγαρεῖς ὄμοδογμα-
τοῦσι περὶ τοῦ εἰρημένου ζητήματος, Θεωροῦμεν ὅ-

τοῦ γλεκτρικοῦ ρεύματος προσφέρου, ὄργάνου. Ἀλλὰ, καθ' ἡ εἰς οἰκείας πείρας ἐδιδάχθη ὁ Κ. Baer, ἡ πραγματοποίησις τῆς ιδέας ταύτης δὲν σῖναι τοσούτον εὐχερής, ὅσον ἐκ τῶν προτέρων νομίζει ὁ Κ. Hennig.

Ἐξ ὄλων τούτων τῶν τρόπων τῆς ἐπὶ τῆς μήτρας ἐφαρμογῆς τοῦ ηλεκτρισμοῦ οὐδένας θεωρεῖ δέ Κ. Baer ὡς ἐκπληροῦντα δεδυτως τὸν δι' αὐτοῦ επιδιωκόμενον σκοπὸν, ἀλλὰ προτιμᾷ ἔτερόν τινα, τὸν ἀκόλουθον (όμοιγνωμονούντων αὐτῷ τῶν Κ. K. Barnes καὶ Radford). ἐκάτερον τῶν ἀκραπολίων (Electroden), φέρον σπόγγον διαγραμμένον, ἐφαρμόζεται ἐπὶ τοῦ ὑπογαστρίου καθ' ἐκάτερον πλάγιων τοῦ πυθμένος τῆς μήτρας, ἥ καὶ κατὰ τὸν μείζονα τῆς μήτρας ἔξοντα. Τὸν τρόπον τοῦτον τῆς ἐφαρμογῆς θεωρεῖ προτιμότερον δέ Κ. Baer, ὅταν τὸ ἐμβρύον διαμένῃ ἔτι ἐν τῇ μήτρᾳ. Ἀλλὰ ἀφοῦ ἦδη ἔξεσώσθη ἐκεῖθεν, τουτέστιν ἐπὶ τῶν μετὰ τὸν τοκετὸν πρὸ τῆς ἔξόδου τοῦ ὑστέρου καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν λογίσαν αἷμορραγιῶν τῆς μήτρας, πρέπει νὰ ὀχετηγήσαι τὸ ηλεκτρικὸν ρεῦμα διὰ τοῦ κολεοῦ ἀμέσως εἰς τε τὸν πυθμένα καὶ τὸ σφρυκόν τῆς μήτρας διὰ τινος πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον προσφέρως κατεπικευασμένου ὄργάνου.

Κατὰ τὴν διεύθεσθαιωσιν τοῦ Κ. Baer, οὐδέποτε απέβη θλακτικὴ εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἐμβρύου ή ἐπὶ τὴν ψυχόρον μῆτραν ἐπίδρασις τοῦ ἡλεκτρισμοῦ. Τούναντίαν μάλιστα δὲ φυσικὸς οὗτος δραστήρ πρέπει νὰ θεωρῆται ως τὸ ισχυρότερον καὶ ἀτραχλέστερον ἐγερτήριον πρὸς ζωοποίησιν τῶν ἐν ἀσφυξίᾳ νεογγῶν.⁵ Ηνδὲ δὲ οὐδὲ τοῦ Baer δὲ πρώτος μεταγειρισθεὶς τὸν ἡλεκτρισμὸν ὅπως ἀνακαλέσῃ εἰς τὴν ζωὴν τὰ ἀσφυκτικὰ ἀρτίτοκα παιδία, ἡλεκτρίζων αὐτὰ κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον· ἐφερμό-

ФАРМАКОЛОГІЯ КАІ ФАРМАКЕУТИКІ.

75. Περί τινων μὴ ἀρχούντως ἐγνωσμένων ἴαματικῶν δυνάμεων τοῦ μυρτιδάνου (*Cubebatum*).¹

Ἐκτὸς τῆς γνωστῆς τοῦ μυρτιδάνου ἐνέργειας ἐπὶ τὴν βλενομεμβράνην τῶν γεννητικῶν ὄργανων, τὸ φάρμακον τοῦτο ἔχει, κατὰ τὸν Κ. *Debout* (*), καὶ τὰς ἀκολούθους δύω· 1) ἐπαυξάνει τὴν ἀπέκ-
κρισιν τοῦ γαστρικοῦ ρευστοῦ καὶ διευκολύνει τὸ
μηχανικὸν μέρος τῆς πέψεως, κρατῶν τὴν μικτὴν
τοῦ στομάχου ἐνέργειαν. Ἐπομένως τὸ μυρτίδα-

σας τὸ ἐν ἀκροπόλιον τῆς διηγήτης συσκευῆς ἐπὶ τοῦ
ἔνδει τῶν γονάτων τοῦ νεογνοῦ, προκαλεῖ τὴν μὲν
πρώτην ἡλεκτρικὴν σύσπασιν, ἐπιτηθεὶς τὸ ἔτερον
ἀκροπόλιον ἐπὶ τοῦ ἑτέρου γόνατος, τὴν δὲ δευ-
τέρην, ἄγων τὸ ἡλεκτρικὸν ρεῦμα εἰς τὴν ἀντι-
κειμένην χεῖρα. Τὰς δὲ ἐφεξῆς ἡλεκτρικὰς συσπά-
σεις προκαλεῖ, ὅγων τὸ ἡλεκτρικὸν ρεῦμα ἀπὸ
τῆς μαστίγου μασγύλης ἐπὶ τὴν ἑτέραν, ἢ ἀπὸ τοῦ
νωτικού πλευρώματος τοῦ θώρακος ἐπὶ τὸ στερ-
νοκόλην, ἢ κατὰ τὸ μῆκος τῆς σπινθύλης στήλης.
Οἱ *Hegorier* συνιστᾶ πρὸς ζωοποίησιν τῶν ἀσφύ-
κτων νεογνῶν τὸ γαλακτικὸν λεγόμενον λουτρόν,
ὅπερ γίνεται κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον· ἀφοῦ
πληρωθῇ χλιαροῦ βδατος δὲ λουτήρ, ὁ μὲν εἰς τῶν πε-
λλῶν τῆς διηγήτης ἡλεκτρικῆς συσκευῆς ἐμβαπτίζε-
ται εἰς τὸ βδωρ, ὁ δὲ ἔτερος ἐπιτηθεται ἐπὶ τοῦ
ἐν τῷ λουτρῷ ἀσφύκτου παιδίου. Οἱ *K. Ziemssen*
προτείνει νὰ διεγείρωμεν διὰ τοῦ ἡλεκτρισμοῦ τὸ
φρενικὸν νεῦρον πρὸς ζωοποίησιν τῶν ἀσφύκτων
νεογνῶν, θεωρῶν τοῦτο ὡς τὸ ἀσφυλέστερον μέσον
πρὸς διέγερσιν ἀναπνευστικῶν κινήσεων. Κεῖται δὲ
τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος νεῦρον κατὰ τὸ ἔξω πέρας τοῦ ἐπι-
νευστικοῦ (== στερνοκλειδομαστοειδίτου) μυδίς πρὸ^{την}
τοῦ προσθίου σκαληγνοῦ καὶ δηνωτέρω τοῦ ὠμούσ-

ειδέτου. "Οπως δ' ἡλεκτρίσωμεν τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος
νεῦρον, πρέπει γὰρ προσιστῶμεν τὰ ὄχροπόλια τῆς
Διηγήτης συσχευῆς ἐπὶ τοῦ ἔξω πέρατος τοῦ ἐπι-
νευστικοῦ μυστὶ καὶ πιέζομεν αὐτὰ ἡρέμα. Τὰ διὰ τοῦ
μέσου τούτου ἄχρι τοῦδε ἐπιτευχθέντα ἀγαθὰ ἀπο-
τελέσματα εἰσὶ πολυπληθῆ. "ΙΙΘελον δὲ βεβαίως εἴ-
σθαι ἔτι πολυπληθέστερα, ἐάν ὁ ἡλεκτρισμὸς ἐφηρ-
μόζετο μᾶλλον ἐγκατέρως καὶ πρὸ ἢ ἐν ἄλλαις μα-
ταίαις δοκιμαῖς παρέλθῃ. ὁ πρὸς τὴν ἐπιτυγχῆ αὐτοῦ
ἐφαρμογὴν ἀριστούς καιρός.

νον εἶναι ἐνδεδειγμένον ἐπὶ τῶν δυσπεψιῶν ἔχει-
νων, αἵτινες προέρχονται ἐξ ἀτονίας τοῦ στομά-
χου. Ἐπαυξάνεται δὲ ἡ ἐπὶ τῶν τοιούτων δυσπε-
ψιῶν θεραπευτικὴ ἐνέργεια τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος
φαρμάκου, διδομένων μεθ' ἑκάστης δόσεως αὐτοῦ,
τούλαχιστον κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας, 46 Κόκ-
κων νιτρικοῦ βισμούθου· 2) Διδόμενον εἰς τοιαύτας
δόσεις, ὅστε νὰ μὴ προσθέλληται ἐξ αὐτοῦ δι στό-
μαχος (δηλονότι ἀνὰ β 3 τρίς, η τετράχις τῆς ἡμέ-
ρας) πραύνει τὸ ἐγκεφαλοβράχητικὸν νευρικὸν σύ-
στημα καὶ ὠφελεῖ, ἐπομένως, πρὸς τὰς σκοτοδι-
νίας καὶ τὴν ἐξασθένησιν τοῦ μνημονικοῦ. Ὡφελεῖ
δὲ πρὸς τὰς τελευταίας ταύτας παθήσεις, οἷον δή-
ποτε χαρακτῆρος καὶ ἀν διστιγμούς αἴται, τουτέστι κατ'

οπάθειαν, κατὰ συμπάθειαν, η συμπαθητικαὶ αἱ αἱ συνοδεύουσαι τοὺς γαστρισμοὺς, τὸν διετικὸν, τὴν σπερματόρροιαν, τὸν ὑστερισμὸν κ.ο.κ.). Κλ' ἵνα τὸ μυρτίδων ἐπιφέρῃ τὴν ψέλειαν ταύτην, πρέπει νὰ εἶναι προσφάτιος λειτριβρύγενον. Μεταξὺ δὲ πρὸς τὰς εἰρημένας παθήσεις ἀπὸ 8 ἥκκων—‡ 3 καθ' ἔκστην.

‘Ο δὲ Κ. Troussean^(*) συνιστᾷ τὸ μυρτίδων
ὅς τὴν ἀπλήν κακταρρόικὴν οὐρηθρίτιδα, ήν συγχέ-
πάσχουσιν αἱ παρθένοι, ἔτι δὲ συγχύτεροι αἱ συ-
ευγρέναι τῶν γυναικῶν, καὶ ἡς τὸ χαρακτηριστι-
κόν πατερικά εἶναι συγχύτατα (10^{χις}—15^{χις} καὶ 0'
αν) ἐπανήκοντα ἐπειδὸς πρὸς οὐρητινήν. Η πάθησις
τη σπανιώτατα ἐπιτείνεται εἰς ἐπίστρυμον βαθύμον.
ἐνίοτε συνεπέρχονται μετ’ αὐτῆς καὶ ὀλγήματα
καὶ τὴν γεφρικὴν καὶ ὑπογαστρικὴν χώραν. Η
βίθησις αὕτη ἐπικρατεῖ ἐνίοτε ἐνδημικῶς, μάλιστα
παρθεναγωγείοις, ὅτε καὶ συνοδεύεται, ὡς ἐπὶ τὸ
εῖστον, ὑπὸ ρυκητιοφόρων ἀφθῶν (πηγινεῖ) κα-
ὶ τὸν κολεόν. Ως ἐπὶ τὸ πολὺ ὄμιλος συρβαλνει
σορδίδην, ἐπεργομένη μετὰ τὴν λαχελν, μετὰ ἐκ-
ώσεις καὶ ἐν καιρῷ τῆς ἐμμήνου καθάρσεως. Λλ-
κατὰ τὴν τελευταίν ταύτην περίπτωσιν δὲν
νεται παραμόνυμος. Εγίοτε ἡ περὶ ἡς ὁ λόγος πά-
σις εἶναι προφανῶς ἐν παθογενετικῇ σχέσει μετά
νοσηρᾶς διαθέσεως, ἐκδηλωμάτης δι’ ἐρπατι-
νήν, η ἐκζευκτωδῶν παθήσεων τοῦ δέρματος.

Κατὰ τῆς γόσου ταῦτης μεταγχειρίζεται ὁ Κ.
ρουσσανὸς ἀπὸ εἰκοσαετίας ἕδη τὸ μυρτίδανον,
θῶν καθ' ἐκάστην ἀνὰ β 3 ἐν καιρῷ τοῦ γεύ-
τος (ἐπειδὴ τότε μᾶλλον ἀνέχεται αὐτὸς ὁ στό-
γχος) μέχρι τῆς ὑφέσεως τῶν συμπτωμάτων, μεθ'
διδει ἀνὰ μίαν μόνην δόσιν καθ' ἐκάστην, βρα-
τερον δὲ κατὰ πᾶσαν δευτέραν ἡμέραν. Συγχρό-
νος πίνει ἡ πάσχουσα ἀφθονον ποτὸν, ἀπεχομένη
γχρόνιος ἐρεθίστικῶν σιτίων. 'Ο δὲ ἀφθον καλε-
διακλύζεται διὰ Θερμῆς μικλύσεως βόρειος, ή
ικοῦ χαλκοῦ. Πρὸς τὸν ἔρπητα, ὑφ' οὗ ἐνίστε
(σκονταὶ, παρὰ τὰ γεννητικὰ μέρια, διάφορα τοῦ
φυλατος μέρη, γίνεται τοπικὴ χρῆσις ἀλικαλικῶν,
ὑδραιργυρικῶν μέσων, ἴδιως δὲ ἀνθρακικῶν νάτρου,
δικτοχλωρούχου υδραιργύρου.

'Ο δὲ Κ. Σαυδηνοίς ἐπεισθή, ως λέγει (*), ἐξ
εκσμε περιτηρίσεων, ὅτι τὸ μυρτίδανον καὶ τὸ
πάσιον βάλσαρον ἔνεργοῦσι πολλῷ ἀσφαλέστερον
ἢ τῶν παθήσεων τοῦ τραχῆλου τῆς οὐροδόχου κύ-
εως καὶ τῆς προστατικῆς μοίρας τῆς οὐρῆθρας,
αν αἱ παθήσεις αὗται ἐδράζωσιν ἐν τῇ προσθίᾳ
τῆς οὐρῆθρας μοίρᾳ. Εἰσὶ δὲ αὗται κυρίως γενερα-
τικαὶ καὶ φερομοραὶ τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος μορίων.

Τὰς παθήσεις ταύτας χαρακτηρίζει ὁ Κ. Gaudmont
ὅς ἀκολούθως· νευραλγίαι τινὲς τῆς οὐρανού κά-
τεως, ἐνισάμεναι αἴσχυνς καὶ μαθεμάτις προτρεψό-
της λειτουργικῆς διαταράξεως, λαμβάνουσιν ἐντὸς
ὑλίγου ἐπίσημον ἐπέτασιν καὶ συναδείονται ὑπὸ
συγγόνων ἐπείξαν πρὸς αὔρατιν, ὑπὸ δριψέος ἀλγούς
ἐν καιρῷ τῆς οὐρήσεως, γάλιττα δὲ κατὰ τὸ τέ-
λος αἴτης, ὑπ' ἀλγειῶν συσπάσεων κατὰ μῆκος
τοῦ πέσους, ὑπ' ἐλαττώσεως τῆς τὸ αὔρα ἔξα-
κοντιζόυσης μυνάμεως καὶ τοῦ πάχους τῆς ἀκτη-
νούς τῶν οὔρων, ἀτινα εἰσὶν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον,
ἄφθονα καὶ διαυγῆ. 'Ἅπο τῆς περὶ ᾧ ὁ λόγος
παθήσεως ἀλίσκονται ἀνθρώποι πάσχοντες ἔντο-
νευραλγίας εἰς ἄλλα μέρη τοῦ σώματος. "Ἄρα ἡ
κατὰ τὴν οὐρανού κάτειν νευραλγίας ἐπέλθη, κα-
ταπαίουσι παραγγρήμα αἱ ἐν ἄλλοις ὄργανοις. 'Ἐν
ἄλλαις πάλιν περιπτώσει παρατηρεῖται πρὸς τοὺς
ἀρημένους συμπτώματιν, ὅτι κατὰ τὸ τέλος ἐκάτης
οὐρήσεως ἔξέργονται ἐκ τῆς οὐρήθρας ρανίδες τινὲς
εἶμαστος. 'Ως ἐπὶ τὸ πλεῖστον συγκρίγει μετὰ τῆς
περὶ ᾧ ὁ λόγος παθήσεως καὶ βλενόρροια. 'Ἐπὶ τῆς
καταβολῆς τοῦ ἀλγούς καθίζεται ἐν τοῖς οὔροις,
τὸ μὲν λευκωρακτώδης ὑποστάθμη, δὲ δὲ βλενό-
ρρος καὶ ἄλλοτε πυρώδης.

Πρὸς τὴν πάθησιν ταύτην ἀπεδείχθη, κατὰ τὸν
κ. Caudeponi, μεγάλως ὠφέλιμον τὸ μυρτίδανον
μετὰ τοῦ κοπαῖδου βαλσάμου, διιδόμενον ὡς ἔξιτος
πακενασθέντων τροχίσκων ἐκ 10 $\frac{1}{2}$ ζ 3 ἑκάστου τῶν
φραγμάτων τούτων, λαρβάνει ἐξ αὐτῶν ὁ πάσχων
ἐνάντιον 15—24 καθ' ἑκάστην, ἀναλόγως τοῦ βυθροῦ τῆς
παθήσεως. Οἱ αὐτοὶ τροχίσκοι (10—12 καθ' ἑκάστην)
οἱ προσέτι ὠφέλιμοι, ὡς διαβεβαιοῦσι τὸν Caude-
poni, καὶ ἐπὶ τῶν περιστάσεων ἐκείνων, καθ' ὃς
ὁ καθετηριαρδὸς τῆς οὐρῆθρας, ή ἢ εἰς αὐτὴν εἰσα-
γγή κηριόνιων ἐπιφέρει τὰ ἀντερέω περιγραφέντα
υμπτώματα. Μόνον τὸ σῆλγος εἶναι ἐνταῦθα ἕττον
φοδρὸν, ἀλλ' ἡ δυσουρά εἴπι μεῖζον. 'Ο περὶ τοῦ
σῆλγος φρεμωκευτικὸς συγδυατικὸς ἀπεδείχθη προσ-
τι ὠφέλιμος, οὐ μόνον ἐπὶ τῶν ἀπλῶν καὶ ἀναλ-
γῶν ἐκείνων βλεννοφρετῶν, αἵτινες προέρχονται ἐκ τῆς
ἢ τὴν οὐρῆθραν εἰσαγγής ἀλλοτρίων σωμάτων
οἰον καθετήσων, λιθοθρυπτικῶν δργάνων, κηριόνων

αλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν φλεγμονῶν καὶ βλενοῦ-
σιῶν ἔκείνων τοῦ τραχύλου τῆς οὐροδόγου κύστεως
καὶ τῆς προστατικῆς μοίρας τῆς οὐροθύρας, αἵτινες
προέρχονται ἐκ πατειῶν καὶ ἀφροδισιακῶν κατα-
γρίσεων, ή τὰς ὑφ' ᾧν ἀλίσκονται οἱ δεφόμενοι,
ή τὰς προερχομένας ἐκ καθολικωτέρων αἰτίων, οἷον
ευμάτισμῶν, ἐξανθημάτων νοσηράτων κ.τ.τ.

(*) Bulletin de Thérapeutique, Tome XXI, 1913, 5.

Bulletin de Thérapeutique, Tp. EA', no. 18.

76. Περὶ νέας φαρμακευτικῆς σκευασίας τοῦ ιωδούχου σιδήρου.

Ἐν τῇ „Ιατρικῇ ἐργασίᾳ τῷρ Βρυξελλῶν“ (Τόμ. ΑΓ', σελ. 63) δημοσιεύει ὁ Κ. Καζι νέον τρόπον πρὸς σκευασιν καταποτίων δι' ιωδούχου σιδήρου, ἐνοῖς τὸ φύρμακον τοῦτο διατηρεῖται, ὡς λέγει, ἐπὶ πολὺ ἀναλλοίωτον. Σκευάζει δὲ τὰ καταπότια τούτα ὡς ἀκολούθως· συντίξας ἐκ περικλύσεως (lungs te huic Marie) διὰ μαλακοῦ πυρὸς τὸ ἀρκοῦν βουτόρου κακόου μετὰ 4 μερῶν ἰωδίου, εἶτα δὲ προσθέτει ἢ μέρη σιδήρου, ἀναταράσσει τὸ ἀνάριγμα (ὅπερ κατ' ἄρχας μὲν εἶναι ἔκνθιμον, εἶτα δὲ μελανεται) μέρις οὐ γένηται ὑποπράσινον, ἐπιτελέσενον δ' ἐπὶ χάρτου ἀμυλωμένου μὴ παράγῃ επ' αὐτοῦ κυανᾶς, ἢ ἐρυθρᾶς κηλίδας. Ἀκολούθως ἀναλημβάνει τὸν μάζαν εἰς καταπότια, ἀτινα περικλύστει διὰ παχεῖς διαλύσεως ἀραβικῆς κόρμως μετὰ σακχάρου καὶ ἀποτίθεται πρὸς θεραπευτικὴν χρήσιν. Τὰ καταπότια ταῦτα διατηροῦνται ἐπὶ πολὺ ἀναλλοίωτα, εἰσὶν ἡκιστα ὑγρασκόπια (καθάπτει τὸ ἐν αὐτοῖς βούτυρον τοῦ κακοῦ γίνεται διὰ τῆς ἐπιδράσεως τῆς ψυχρᾶς ὑγρασίας ακληρότερον) καὶ ἔχουσι γενῦσιν σχετικῶς ἡπίων καὶ ἐμφερῆ πρὸς τὴν τῆς σοκολότας. Πρὸς τούτοις ἔχουσι τὰ πλεονεκτήματα, ὅτι, καὶ ἐπὶ πολὺ λαμπεῖναι, οὐδεμίκιν ἐπιφέρουσιν ἐνδηλίσιν, καὶ ὅτι, οὐ μόνον ἔχουσι τὴν θεραπευτικὴν δύναμιν τοῦ ιωδούχου σιδήρου, ἀλλ', ὡς ἐκ τοῦ ἐν αὐτοῖς φυτικοῦ βουτύρου, εἰσὶν ἔτι καὶ θρεπτικά.

77. Περὶ τῆς θεραπευτικῆς χρήσεως τοῦ ὄξικοῦ φευδάργυρου.

Ἐν τῇ „Ἐργασίᾳ τῆς πρωτοτικῆς Ιατρικῆς Εταιρίας“ (*) δίδει ὁ Ιατρὸς Κ. Βάρτελος (Barthes) περὶ τῆς θεραπευτικῆς χρήσεως τοῦ ὄξικοῦ φευδάργυρου πληροφορίας τινάς, ἐνδιαιφερόστις μεγάλως τὴν θεραπευτικὴν τῶν ἐγκεφαλικῶν νοσηράτων. Ὁ Κ. Βάρτελος, ὅρμωνος ἐκ τῆς δοξασίας, ήν εἰχε περὶ τῆς θεραπευτικῆς δυνάμεως τοῦ φευδάργυρου ὃ „Ραθεμάγερος, ὀνομάζων αὐτὸν τὸ μεταλλεύτηρον“, θεωρεῖ τὸν ὄξικὸν φευδάργυρον ἐνδεδειγμένον ἐφ' ἀπασῶν ἐκείνων τῶν ἐγκεφαλικῶν παθήσεων, καθ' ἃς οὐδεμίκιν ὑπάρχει ἐν τῷ ἐγκεφαλῷ φλεγμονή, ἀλλὰ μόνον ὑπερβάλλων ἐρεθισμός, τουτέστιν ἐφ' ὅσων γίνεται θεραπευτικὴ χρῆσις καὶ τοῦ μορφίου, ὅπερ ὅμως ἐπὶ τούτων δὲν

θεωρεῖται ἀρκούντως ἀνίσημον, οὐδὲ πρὸς παρατεταμένην ἐφαρμογὴν πρόσφορον.

Ἐπορένως θεωρεῖ ἐνδεδειγμένον τὸν ὄξικὸν φευδάργυρον ἐπὶ τῆς ὑπερβαλλούσης διεγέρσεως τοῦ ἐγκεφάλου ἐξ ἀϋπνίας, ψυχικῶν συγκινήσεων, ἢ συντόνου πνευματικῆς ἐργασίας· ἔτι δὲ ἐπὶ τῆς νευρικῆς καὶ τῆς τραυματικῆς παρακοπῆς, τῆς μανίας τῶν οἰνοφλύγων (Delirii ebriosi) καὶ τῆς ἐπὶ τῶν ἐξανθηματικῶν πυρετῶν καὶ τινῶν τῶν τυφοειδῶν, ἐφ' ὃν τὸ δηλητήριον αἷμα ἐπιδρᾷ ἐπὶ τὸν ἐγκέφαλον. Κατὰ τὸν Κ. Βάρτελον εἶναι προσέτι ἐνδεδειγμένος ὁ ὄξικὸς φευδάργυρος ἐπὶ τινῶν εἰδῶν τῶν ψυχικῶν τοσημάτων, ἐφ' ὃν ἀγριοὶ τοῦδε ἐγίνετο μείζων τοῦ δέοντος θεραπευτικὴ ἐφαρμογὴ τοῦ δπίου, οὗτινος δρυς θέλει πάντας περιορίσει, ἢ καὶ διαδεχθῇ δλωσθέντου ὁ ὄξικὸς φευδάργυρος τὴν ἐπὶ τῶν τοιούτων νοσηράτων θεραπευτικὴν χρήσιν. Δίδει δὲ ὁ Κ. Βάρτελος τὸ περὶ οὐ διόγκως φάρμακον ἐν διαλύσει εἰς δόσιν 1 3 πρὸς 6 3 ρέυστον. Ἐκ τῆς διαλύσεως ταῦτης λαμβάνει ὁ πάσχων ἀνὰ δὲν μέγα κοχλιώριον καθ' ἐκάστην ὥραν, ἢ κατὰ πᾶσαν δευτέραν ὥραν. Ἐπάγεται δὲ ὁ Κ. Βάρτελος καὶ τὴν ἀφήγησιν τριῶν περιπτώσεων παρακοπῆς, ἐφ' ὃν τὸ περὶ οὐ διόγκως φάρμακον ἐπέφερε παραχρῆμα ἐπισημάνων βελτίωσιν, ἀκολούθως δὲ καὶ ἵσιν ἐντελῆ.

78. Περὶ ἐσωτερικῆς χρήσεως τοῦ χλωριοφορούμονος.

Οἱ Ἰσπανὸς Ιατρὸς Κ. Ramon Alienza ἐφέρμοσεν ἐσωτερικῆς, καθ' ἃ ἀναγινώσκομεν ἐν τῇ „Ιατρικῇ ἐγώσει“ τῶν Παρισίων, ἐπὶ 160 ἀνθρώπων, πασχόντων διαλείποντα πυρετὸν, τὸ χλωριοφόριον, δίδων αὐτοῦ ἐν ἀρχῇ τῆς τοῦ πυρετοῦ καταβολῆς Τοῦτο δὲν εἰ 3 3 διδατος, προστιθετει ἐντοτε καὶ β 3 σιραιωποῦ κωδιών (Syripi capillum Papaveris). Διαβεβαιοῖ δὲ, ὅτι ἀμαρτία ὁ πάσχων ἐλάμβανε τὸ πρῶτον κοχλιώριον, ἡσθάνετο θερμαινόμενον τὸν σόμαχον αὐτοῦ. Ἐκτοτε ἐπίκροτον ἡττον ἐντεταμένα καὶ αὐτὰ τὰ μᾶλλον ἐνοχλοῦντα συρπτώματα τοῦ πυρετοῦ. Πλευτέρα δόσις (πότε,) ἐπέφερεν ἔτι μείζονα ὑποστολὴν τῶν πυρετικῶν φαινομένων. Τοιουτοτρόπως ἡλεττοῦτο μεγάλως ἡ διάρκεια τοῦ παροξυσμοῦ, ἐπερχομένης τάχιστα τῆς ἀπυρεξίας. Μετὰ τὴν προθεραπείαν ταῦτην καὶ μετὰ τὴν δευτέραν καὶ τρίτην καταβολὴν τοῦ πυρετοῦ ὁ πάσχων ἐλάμβανε τὴν θευχὴν κινήσην ἐν δόσει πολλῷ ἐλάσσονι τῆς συνήθιστης διδομένης. Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον οὕχεται ἐντελῶς ὁ πυρετός, κατὰ τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ εἰρημένου Ιατροῦ, καὶ ὑποτροπιάζει ἀσυγκρίτως σπανιότερον, ἢ δταν θεραπευθῇ διὰ μόνης τῆς θευχῆς κινήσης.

(*) Zeitung des Vereins für Heilkunde in Preussen. Νια σειρά. Τόμ. Δ'. Αριθ. 3 καὶ 4. 1862.